

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

197

சித்திரை 2023

01.04.2023

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

nc

சிவகுருநாதன் கேசவன்
ஜங்கரன் விக்கினேஸ்வரா
கோகிலா மகேந்திரன்
இ.இராஜேஸ்கண்ணன்
தேவகாந்தன்
இரண்டாம் விசுவாமித்திரன்
பிரம்மியா சண்முகராஜா
ஆசி .கந்தராஜா
ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி
இக்பால்அலி
மதுராந்தகன்
த.ஜெயசீலன்
வனஜா நடராசா
ஹெரரொவ்பொத்தன அ. இ.
இ.சு.முரளிதரன்
யமுனா ராஜேந்திரன்
தேவ முகுந்தன்
நீலாவணை இந்திரா
சிறீ சீநீஸ்கந்தராசா
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
கனிவுமதி

சிறுகதைகள்

- இ.இராஜேஸ்கண்ணன் - 08
- தேவகாந்தன் - 16
- இரண்டாம் விசுவாமித்திரன் - 20
- பிரம்மியா சண்முகராஜா - 24
- ஆ.சி.கந்தராஜா - 38

கவிதைகள்

- ரோஷான். ஏ. ஜிப்ரி - 11
- இக்பால் அலி - 12
- மதுராந்தகன் - 28
- வனஜா நடராசா - 31
- த.ஜெயசீலன் - 32
- ஹொரொவ் பொத்தன. அ. இ. - 40

நாவல்(தொடர்)

- இ.சு.முரளிதரன் - 36

நூல் விமர்சனம்

- யமுனா ராஜேந்திரன் - 18
- தேவ முகுந்தன் - 22
- நீலாவணை இந்திரா - 26
- சிறீ சீறிஸ்கந்தராசா - 33

கதை இல்லாக் கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 18

உள் ஓவியங்கள்

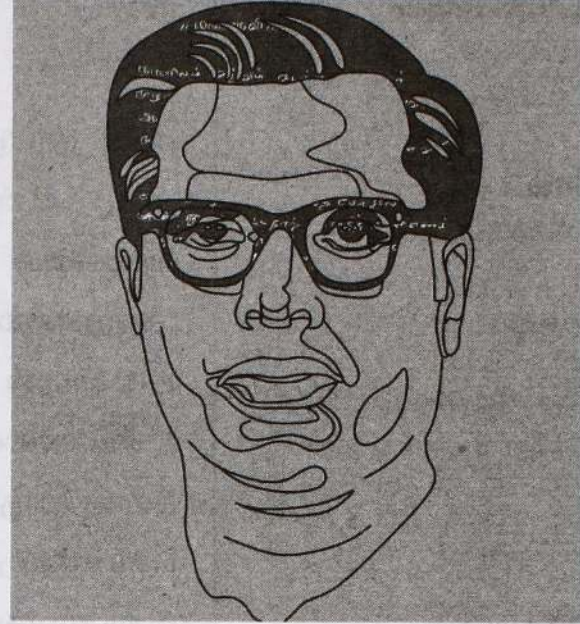
- கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

- கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

- மஹாகவியின் கவிதைகளில் உணர்ச்சிய் பிரவாகம்
சிவகுருநாதன் கேசவன்- 03

- துருக்கியின் மக்கள் கலைஞர் நசீம் இக்மத்!
கவிதையின் உத்வேகத்தை உயிர்ப்பிக்கும் கவிஞன்!
ஜங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 13

- குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 15
கோகிலா மகேந்திரன் -29

ஜீவநதி

2023 சித்திரை இதழ் - 197

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விவேகாச்சாரி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் நன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

உடல் நலமும் உளநலமும்

எமது நாட்டு மக்களின் உளநலம் இன்று பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. நாட்டின் பொருளாதார நிலை காரணமாக வாழ்க்கைச் சூழலும் உழைப்பின்மையும் எமது மக்களிடத்து “ஆற்றாமை” நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளன. எதிர்காலம் பற்றி அல்லாமல் அன்றாட வாழ்க்கை பற்றிய நினைப்பே மன உளைச்சலைத் தோற்றுவித்துள்ளது. முன்னைய அனர்த்தங்களின்போது, மக்கள் தமது பாதுகாப்புக் குறித்தே அதிக அச்சம் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இன்று நிலைமை மாறிப் போயுள்ளது. ஒரு நேர உணவை உண்பதற்குக் கூட பல மக்கள் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நிலையில், உளநலம் மாத்திரமல்லாமல் மக்களின் உடல் நலமும் கேள்விக் குறியாகியுள்ளது. எமது மக்களின் பெரும் பாலானோர் நோயுற்றபோது அரசு மருத்துவ மனைகளையே பெரிதும் நம்பியிருந்தனர். தனியார் மருத்துவமனைகளைக் குறித்து அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது. ஆனால், அரசு மருத்துவ மனைகளிலும் கூட இன்று போதிய மருந்துகள் இல்லை. வெளியில் வாங்குவதற்கு அவர்களிடம் பணம் இல்லை. ஆனால், நாளாந்தம் பாவிக்க வேண்டிய முக்கியமான மருந்துகளும் கூட மக்களுக்குக் கிடைக்காதபோது அவர்கள் உடல்நலம் விரைவாகப் பாதிக்கப்படுவது திண்ணம். இந்நிலைமை பராமுகமாக இருக்க வேண்டிய ஒன்றன்று.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

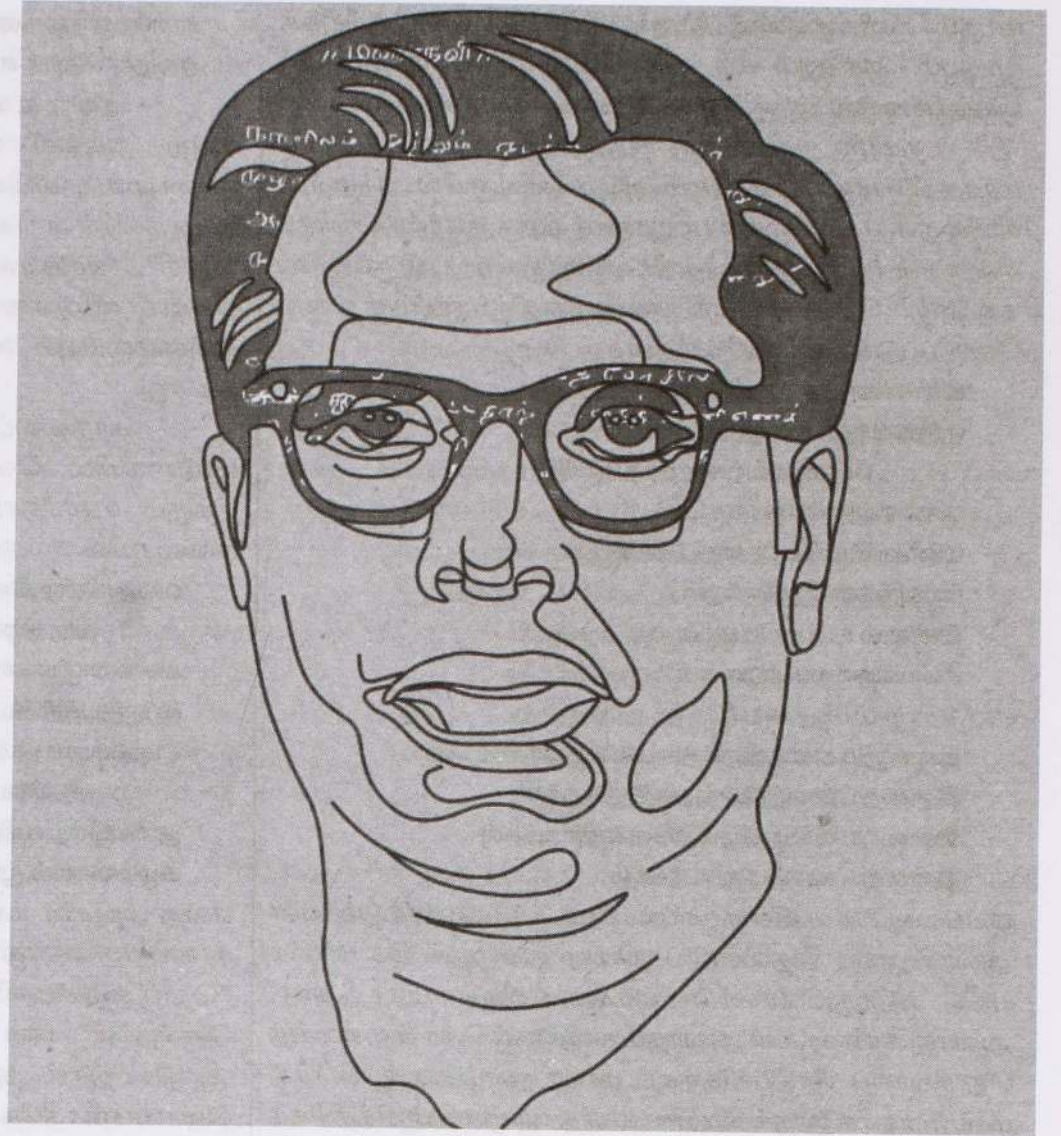
1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ. யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு. யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
8. சி. ரமேஷ்
9. நா. நவராஜ்

மஹாகவி கவிதைகளில் உணர்ச்சிப் பிரவாகம்

நுழைவு

கவிதை என்பது அன்றும் இன்றும் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்ற; படைக்கப்படுகின்ற இலக்கிய வடிவமாகத் திகழ்கின்றது. பாடுபொருள், வெளிப்பாட்டு முறை, கற்பனை, உணர்ச்சி, ஓசை இயைபு முதலிய பலவற்றின் சங்கமமாக வெளிப்படும் இலக்கியமான கவிதை ஈர்ப்புமிக்கதாக இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லையே. கவிதைகளில் பிரவாகிக்கும் உணர்ச்சிகள் வாசகரோடு கவிதைகளைப் பிணைப்பதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. ஆங்கிலக் கவிஞரான வில்லியம் வோட்ஸ் வோர்த் என்பார் “சக்தி வாய்ந்த உணர்ச்சிகளின் தன்னியல்பான வெளிப்பாடே கவிதை” என்கிறார். உணர்ச்சியே கவிதைக்கு உயிர்நாடி என்பவர்களும் உள்ளனர். கவிதை எனும் பயிருக்கு நீராக உயிரளிப்பது உணர்ச்சியே என்பதனை நிராகரிப்பது கடினமானது. “இலக்கிய வடிவத்துடனும் அது கொண்ட மொழியுடனும் இலக்கியம் முடிந்து போவதில்லை. மொழிவாயிலாக வெளிப்படும் உணர்வு என்பது முக்கியமானது. இலக்கியத்தின் முடிவான பயனும் அதுவே” (இராஜேஸ்கண்ணன்.இ, ஜீவநதி-15, கார்த்திகை-மார்கழி 2009) என்னும் கருத்தினைக் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

கவிதைகள் மூன்று நிலைகளில் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றுள்

முதலாவது கவிதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகள். கவிதைகளில் உலவவிடப்படும் பாத்திரங்களின் பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளையும் கவிஞன் தனது கவித்துவத்தால் உணரவைக்கிறான். அடுத்தது, கவிஞரின் உணர்ச்சிவெளிப்பாடு. கவிதையில் இடம்பெற்ற பாத்திரங்கள் தொடர்பில் அல்லது கவிதையின் பேசுபொருள் தொடர்பில் தனக்குள் கிளரும் உணர்ச்சிகளை நாதுக்காகவும் இயல்பாகவும் கவிஞன் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்திவிடுகிறான். மற்றையது வாசகரிடத்தில் எழும் உணர்ச்சி. இது மிகவும் முக்கியமானது. முதலிரண்டினதும் விளைவாக உருக்கொள்ளும் இதுவே கவிதையை வாசகனோடு பிணைக்கின்றது. தனது உணர்ச்சியை வாசகனிடம் தொற்றவைப்பதிலேயே கவிதையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. இவ்வாறான உணர்ச்சிகளே கவிதையை சிரஞ்சீவியாக்குகின்றன. மஹாகவி உணர்ச்சிகளைக் கையாள்வதில் சமர்த்தர். துல்லியமான உணர்ச்சி வெளிப்பாடு அவரது கவிதைகளுக்கு உரமான தன்மையினை அவரது கவிதைகளைப் படிப்போர் உணர்வர்.

உணர்ச்சி, உணர்வு ஆகிய சொற்களுக்கிடையேயான உறவு இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டும். இவை தமக்கிடையே மிக நுண்ணிதான வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்ற அதேவேளையில் தொடர்பினையும் கொண்டிருக்கின்றன. உடலில் அல்லது மனத்தில் ஏற்படும் நிலையை அறிவதால் ஏற்படும் அனுபவம் உணர்ச்சி (Emotion) என்றும் ஒன்றைக் குறித்த அழுத்தமான / வலுவான மனநிலை அல்லது ஒன்றைக் குறித்த தீவிரமான உணர்ச்சி உணர்வு (Feeling) என்றும் சுட்டப்படுகின்றன (கரியாவின் அகராதி). உணர்ச்சி என்பது ஒரு வெளிப்புறத் தூண்டுதலால் உடனடியாக ஏற்படும் மனோநிலை ஆகும். மனநல செயற்பாட்டால் ஏற்படும் விளைவுகளால் கிடைக்கும் துய்ப்புக்களே / அனுபவங்களே உணர்ச்சி என்றும் எடுத்துக் கொள்ளப்படலாம். அது புலன்களால் விளையும் அகநிலை அனுபவமாகும். உணர்வு என்பது நமக்குத் தேவையான உணர்ச்சியை அறிவுபூர்வமாகச் சிந்தனை செய்து, நமக்கு வேண்டும் என ஏற்கும் திறன் ஆகும். அது அறிவுபூர்வமாக, அனுபவத் தொகுப்பாகத் தோன்றும் அகநிலை அனுபவ

மாகும். கவிதைகளில் இவை இரண்டையுமே தரிசிக்க முடியும். எனினும் சுருக்கம் கருதி இங்கு இவற்றைப் பகுத்துக்காணாது ஒன்றாகவே காண முயல்வோம்.

தமிழில் நவீன கவிதைகளுக்கு வழிகாட்டியவராக மகாகவி பாரதியார் திகழும் அதே வேளையில் அந்நவீன கவிதையை மற்றொரு பரிமாணத்திற்கு நகர்த்தியவராக மஹாகவி (உருத்திரமூர்த்தி) விளங்குகிறார். இருவருமே கவிதை தொடர்பான தமது எதிர்பார்ப்புக்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

“இன்னவைதாம் கவி எழுத

ஏற்றபொருள் என்று பிறர்

சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச்

சொல்லாதீர் சோலை கடல்

மின்னல் முகில் தென்றலினை

மறவுங்கள் மீந்திருக்கும்

இன்னல் உழைப்பு ஏழ்மை உயர்வு

என்பவற்றைப் பாடுங்கள்”

எனக் கூறும் மஹாகவி

“இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள்

இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள்

இன்றைய காலத் திழ்ப்புக்கள் எதிர்ப்புக்கள்

இன்றைய காலத் திக்கட்டுக்கள்”

என்பவையே கவிதைகளில் பேசப்பட வேண்டும் என அவாவினார். இதனையே தனது கவிதைக் கொள்கையாக வரிந்துகொண்டு கவிதைகளைப் படைத்தார். அவரது கவிதைகள் அவர்தம் கவிதைக் கொள்கையைத் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தன. மனித வாழ்வே உணர்ச்சி மயமானதாக இருக்கையில் மனித வாழ்வைச் சித்திரிக்க முயலும் கவிதைகள் எவ்வாறு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தாது இருக்கமுடியும். அவ்வகையில் மனிதரை, மனித செயற்பாடுகளை, மனித இன்னல்களைப் பாட முனைந்த மஹாகவியின் கவிதைகள் உணர்ச்சிப் பிரவாகமாக அமைந்து வாசகர்களுக்குப் பெருவிருந்தளித்தன. “மஹாகவியின் கவிதையாக்கங்கள் பலவற்றிற்கு அடிநாதமாக அமைந்த உணர்வுநிலை சமகால உணர்வு, சமூக உணர்வு, ஆழ்ந்த மனித நேயம் என்பனவாகும்” எனும் நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களின் கூற்றை (ஈழநாடு-10.05.1987) மனங்கொண்டால் மஹாகவியின் கவிதைகளின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிற்கான அடிப்படையை விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

பகிர்வு

தன்னம்பிக்கையும் எதிர்த்து, தடைகளைத் தகர்த்து மேற்கிளம்பும் முனைப்பும் மிக்கவராக மஹாகவி பல இடங்களில் தன்னை இனங்காட்டுகிறார். தன்னை கவிஞனாக; மகாகவிஞனாக முன்னிலைப்படுத்தும் நம்பிக்கை அவரை மேல்நிலைக்கழைத்து வந்த ஊக்கி என்பது மறுப்பதற்கில்லை. அத்தகைய நம்பிக்கையுணர்வை அவர் தனது கவிதையொன்றில் பிரகடனப்படுத்தியுமிருக்கிறார். “சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்” என்ற கவிதையில்,

“நன்றாக இல்லையென நாச்சவுக்கை வீசுகிறார்

நண்பா, அறிந்திரா நல்லவையை? சிச்சி! என்

பொன்றாத பச்சை உளம்பொத்து வெடித்துக் கவியாய்ப்

பூத்து நிறைந்துளதைப் புவி கவனிக்காவிடினும்

இன்றப் பழங்கம்பன் எம்மிடையே மீண்டுள்ளான்

என்றெழுந்து நின்றாடார் ஏதிலர்கள் என்றானும்

என்தாளெலாம் எழுத்தே! எழுத்துக்கே என் ஆவி!

குன்றாது காண், ஏதெவர் கூறிடினும் என் மூச்சு!”

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்தும் மனவருத்தத்தைத் தாண்டிய நம்பிக்கையுணர்வை விளங்கிக்கொள்ள வியாக்கியானங்கள் அவசியமில்லை. அதேவேளை “சிச்சி”, “ஏதிலர்கள்” என்ற சொற்கள் வெளித்தள்ளும் ஒவ்வா விமர்சனங்களைப் புறந்தள்ளும் கவனிக்காத தன்மையையும் (never mind) அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

காதலைப்பாடாத கவிஞரும் உளரோ? காதலைப் பாடுகையில் வெளிப்படும் உணர்ச்சிப் பெருக்குக்கு நிகரும் உளதோ! மஹாகவியின் “காதலியாள்” என்ற கவிதையில்

“வளைகின்ற இடையினிலே குடமொன்றேந்தி

வார்குழலில் வாயவிழும் வசனம் ஏந்தி

கிளிமொழியாள் என்னுடைய நெஞ்சைக் கிள்ளி

ஹிருதயத்திலே பொருந்திச் சென்றாள் மாதா

அளிமொய்க்கும் அலங்காரப் பதுமப்பூப்போல்

ஆவியெல்லாம் உருக்குகின்ற அழகு மார்பைக்

குளிர்கின்ற பூநிலவை முகில்வெண் பட்டுக்

கிழிசலினால் மூடியபோல் மூடிச் சென்றாள்”

என்ற அடிகள் காதலுணர்ச்சியை எமக்குள்ளும் தொற்றவைப்பதனைத் தவிர்த்துவிட முடியாதுள்ளது. “நெஞ்சைக் கிள்ளி ஹிருதயத்திலே பொருந்திச் சென்றாள்” என மொழிதலில் கிளரும் உணர்ச்சியை அனுபவித்தல் அலாதியானது. பிரிவு தரும் துயர் தாங்க வொண்ணாததே ஆயினும் அது காதலின் தனித்துவ அனுபவம். “தாமதம் ஏன்” என்ற கவிதையில் பிரிவுத் துயர் எனும் உணர்ச்சியை ஓவியமாக்கிவிடுகிறார் மஹாகவி.

“கைத்தேனா உங்களுக்கு?

கால் நடையிற் கூடக்

கந்தோர் விட்டெப்

பொழுதே வந்திருக்கக் கூடும்

பத்தானதே மணி! அப்பா

வருவார் என்று

பார்த்திருந்த கண்மணியாள்

போய்த்துயின்று விட்டாள்

அத்தான் ஏன் வீடுவர இவ்வளவு நேரம்?

ஆவலுடன் உங்களுக்காய் காவலிருந்திங்கே

பித்தானேன் நான்: நீங்கள் போயிருந்த தெங்கே?

பேதை எனையோ மறந்தீர்?”

என்பதில் மனைவியொருத்தியின் ஏமாற்றம், பிரிவுத்துயர் என்பவற்றைக் கவிஞர் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார். “கைத்தேனா உங்களுக்கு?” என்ற வினா துயர் வெளிப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு. இதே கவிதையில் “கடைத் தெருவில் என்ன, கம்பனைக் கண்டோ பேசிக்கொண்டிருந்தீர்?” என்ற மனைவியின் வினாவில் எரிச்சலால் விளைந்த நையாண்டியைத் தெளிவாக இனங்காண முடிகிறது. “தின்ன வந்த புலியையும் கூடவா, திட்டமிட்டிவள் தூண்டத் துணிகிறாள்” என பரத்தை யொருத்தியின் காமவீச்சில் கிறங்கி, பின் “ஓரக் கண்ணிலும் சேதி கண்டேனில்லை, ஓம்பா, உயிர்க் காதல் உண்டேனில்லை” என ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்தும் “கண்களும் கால்களும்” என்ற கவிதை புதிய அனுபவத்தைத் தருகிறது.

வள்ளி என்ற தலைப்பில் மஹாகவி உரையாடற் பாங்கில் எழுதிய கவிதை உணர்ச்சிகளின் சங்கமமாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

“வெள்ளை வெய்யில் இம்மாலை வேளையில்

கொள்ளை கொள்ளும் ஓர் மஞ்சள் - நிறம்

கொண்டிருக்குதுளு கொஞ்சம்

கிள்ளைகள் அதோ கிளை அடைந்தன”

என்ற மேற்படி கவிதையின் ஆரம்ப அடிகள் இயற்கையில் ஈடுபட்டு கிறங்கிப்போன கவிஞரின் மனநிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

“நில்லடி! மிக நேரம் ஆனதோ?

மெல்லவே நடக்காயோ? கொடி

மேனி ஏன் களைப்பாயோ?

சொல்லடி சிறு கல்லும் முள்ளும் உன்

மெல்லடி உறுத்தாவோ”

என்பதில் காதலி மீதான காதலனின் பரிவை உணர முடிகிறது. காதலனின் இந்த வினாக்களைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள். ஏன் சிரித்தாள்? “அம் மின்னல் ஏன் சிரித்தாளோ!” என்பதில் அந்த ஐயத்தையும் அதனால் விளைந்த உணர்ச்சிச் சிதறலையும் காணலாம். காதலனின் வினாவிற்குப் பதிலிறுக்கிறாள் காதலி.

“நான் பூத்த மல்லிகை அல்ல - பாதம்

புதிய பூவிதழ் அல்ல

வேர்த்தெந் நாளுமே வேலை செய்பவள்

காய்ந்த தோல் எனக்கு என்றாள்”

என்பதில் காதலியின் உழைப்பின் பெருமிதத்தைக் காண்போமா? துயரத்தால் விளைந்த விரக்தியைக் காண்போமா? காதலியின் பதிலைத் தொடர்ந்து “அவளோ காலிலும் எழில் கொண்டாள்” என்பதில் காதலனைப் பின்தள்ளி கவிஞரின் பெருமிதம் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். உழைப்பின் மீதான கவிஞரின் ஈடுபாடு அதற்குக் காரணமாகலாம்.

“நெல்லிடிக்குமாம் நீர் இறைக்குமாம்

புல் செதுக்குமாம் கைகள் அதனால்

பொலிவு பெற்ற அவைகள்”

என்ற அடிகள் கவிஞரின் பெருமிதத்தை மீளவலியுறுத்துகின்றன. “வல்லிடை இடை; எனினும் அது, வருத்தக் கண்டு உளம் உழையும்” எனும் ஈற்றடிகளில் காதலனிடத்தில் காதலால் விளைந்த துயரத்தைக் கண்டு அனுபவிக்கிறோம். இக்கவிதை முழுமையாக பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் படிப்போரின் மனதில் தொற்றவைத்து ஆட்கொண்டுவிடுகிறது.

“அகலிகை” கவிஞரின் நயமிகு படைப்புக்களுள் ஒன்றாகும். இந்திரன் அகலிகை வேட்டைக்காக இறங்கி வருகிறான்.

“விடியும் போது

பகல் போல விரியப் போகும்

போதினைப் பிடுங்கிக் கைக்குள்

பொத்தினன், முகர்ந்து பார்த்தான்

ஆதலும் வாழ்ந்தோர் நாளில்

அழிதலுமான இந்த

மேதினிச் சிறப்பைக் கண்டு

வெறுத்தாலும் கவர்ச்சி கொண்டான்”

என குறியீட்டுப் பாங்கோடு இந்திரனின் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த கவிஞர் முனைகிறார்.

“ஓலையோ டிழைத்த தட்டி

ஓட்டையில் நாட்டம் வைத்து

மாலுண்ட வானக் காரன்

மறுகினான் நோக்கி நோக்கி” என இந்திரனினதும்

“ஆதரவு அயலில் தேடி

அலைந்த கை விரல்கள் மீண்டு

பாதிமூடா மென் மார்பிற்

பதிந்தன, நெளிந்த வாயின்

மீதுபுன் முறுவல் மீண்டும்

விளைத்தனள், முயன்று பின்னர்

மாது குப்புறப் புரண்டு

மணையினை அணைக்க லானாள்”

என அகலிகையினதும் உணர்ச்சிப் பெருக்கினை மஹாகவி வெளிப்படுத்தும் பாங்கு வியக்கவைக்கின்றது.

“துடித்தனள், எனினும் பாதித்

தூக்கத்துள், வலியோன் கைகள்

பிடித்தது பிடித்ததால் அப்

பிடிபிடி கொடுத்தாள், வந்த

அடுத்தவன் அழுத்த மாக

ஆசைகள் புதைக்கக், கண்கள்

எடுத்து நோக்காது சோர்ந்தும்

உலகையே இழக்க லானாள்”

என்பதில் அவ்விருவரினதும் உணர்ச்சிகளை நாசுக்காக வெளிப்படுத்துவதிலும் பின்னர்

“பார்த்ததும்: துவண்டு மேனி

படபடத்திட, மேலெல்லாம்

வேர்த்தது: வேர்த்த போதே

விறைத்தது: விறைப்பு மூச்சை

நூர்த்தது: நூர்ந்து போனாள்

நொடியிலே நொடிந்து கண்கள்

பார்த்ததே பார்த்த பாங்கிற்

பாவை, கல்லாகி விட்டாள்”

என நிலைமையை உணர்ந்த அகலிகையின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பைப் புலப்படுத்துவதிலும் கவிஞர் வெற்றி பெறுகிறார். இங்கு கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ள சொற்களைக் கவனியுங்கள். அதேவேளை கோதமரின் உணர்ச்சியாற்தான உணர்ச்சியை(?) “சாதலே நிகர்த்த ஏதோ தவம்புரிந் திருந்தார்” என்றும்

“வந்தவர் முனிவர் நேர்ந்த

வகையினை அறிந்து கொண்டு

தம்தொழில் பிறிதென் பார்போல்

தாடியை வருடி மீண்டார்”

என்ற தொடர்களால் வெளிப்படுத்துவதும் தனி அழகு தான்.

மஹாகவியின் “புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி” என்பது அரிதான, அருமையான ஒரு கவிதையாகும். சிறு பூச்சி யொன்றுக்கு தவறுதலாகச் செய்த தீமைக்காக அதுவும் பொதுவான பார்வையில் தீமையாகவே கருதப்படாத செயலொன்றுக்காகக் கழிவிரக்கம் கொள்ளும் உணர்ச்சி தான் அக்கவிதையின் பிரதான பேசுபொருள். “நீ இறந்து விட்டாய்! நெருக்கென்ற தென் நெஞ்சு” என்பதில் பூச்சியின் மரணம் கவிஞரில் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சியை உணரமுடிகின்றது.

“காட்டெருமை காலடியில்

பட்ட தளிர்போல

நீட்டு ரயிலில்

எறும்பு நெரிந்தது போல்

பூட்டாநம் வீட்டிற் பொருள் போல
நீ மறைந்தாய்”

என்பதில் கவிஞரின் மனத் துயரினைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. உவமைகளை அணிவகுக்கவிட்டு அழிவின் ஆழத்தை உணர்த்தி துயரத்தைச் செதுக்குகிறார் கவிஞர். “நினையாமல் நேர்ந்ததிது, தீதை மறந்துவிட மாட்டாயோ சிற்றுயிரே!” என்ற அடிகள் கவிஞரின் கழிவிரக்கத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

“காதில் அப்புச்சி கதை ஒன்றே வந்துவந்து
மோதிற்று

மீண்டும் படிக்கமுடியவில்லை
பாதியிலே பக்கத்தை மூடிப்
படுத்துவிட்டேன்”

என கவிஞரிடத்தில் வேதனையால் ஏற்பட்ட வெறுமையை வெளிப்படுத்தி கவிதை நிறைவடைகின்றது. “வீசாதீர்” என்ற கவிதையில்

“ஆள்சுருளும்

வெயிலிலே

நீர்போகும் வீதிநடைப் பாதையிலே

உய்யும் வகை தெரியாத ஓர் மனிதன்

கை இல்லான்

தூங்குகிறான் போலக் கிடக்கின்றான்

துன்புறுத்தி

வீங்கும் பசியால் விழுந்தானோ!”

என்பதிலும்

“ஆசைமிக

ஆதலினால், காசு கணீரென்றிட அதிரும்

காதுடையான்

அன்னோன் கடுந்துக்கம்

பாதியிலே

கெட்டுவிடக் கூடும்

கெடுக்காதீர், பாவம், இம்

மட்டும் புவியை மறந்திருந்தான்”

என்பதிலும் யாசகன் ஒருவனுக்காக இரக்கங்கொள்ளும் கவிஞரின் பரிவைக் காண்கிறோம். அப்பரிவு வாசகருள்ளும் தொற்றிக் கொள்வதனைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. “மற்றவர்க்காய்ப் பட்ட துயர்” என்ற கவிதையில் புகைவண்டியில் தனது ஆசனத்தை முதியவர் ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு,

“யன்னலிலே வைத்த கரத்தில் தலைசாய்த்துச்

சின்னக் கிழவனோ சிற்றுலகை முற்றும் மறந்து

என்ன நினைவும் இல்லாமல்

துயின்றிருந்தான்”

என அம்முதியவரின் மகிழ்ச்சி கண்டு தன் துயர் மறந்து, மகிழ்ந்து

“வேதனையிற்கூட விளையும் சுகம் உளதோ?

சாதலிலும் பேரின்பம்

காணல் தகும்போலும்?”

என வியக்கும் கவிஞரின் பரிவைக் கண்டு எம்மால் வியக்காதிருக்கமுடியவில்லை. பிறருக்காய் பரிவு காட்டுவதும்; துயர்கொள்வதும் அவற்றின் நிறைவாய் திருப்தியுறுவதும் மஹாகவி வெளிப்படுத்தியிருக்கும் அலாதியான உணர்வனுபவங்கள்.

“கண்மணியாள் காதை” என்ற வில்லிசைப் பாடலிலே யாழ்ப்பாணத்தின் வளத்தினைக் கூற

முற்படும் மஹாகவி

“ஏறி உயர்ந்த மலை இல்லை ஆயினும் என்ன?

இருந்தன தோள்கள் என்றே

கூறி உழைத்துப்பின் ஆறிக் கலைகளில்

ஊறிச் சிறந்தது யாழ்ப்பாணம்”

என யாழ்ப்பாணத்து மக்கள், உழைப்பாளர்கள் தொடர்பில் தனக்கிருக்கும் பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அதே உணர்வை “மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு” என்ற அவரது கவிதையில் முழுமையாகத் தரிசிக்கலாம்.

“மப்பன்றிக் கால மழைகாணா மண்ணிலே

சப்பாத்திமுள்ளும் சரியாய் விளையாது

ஏர் ஏறாது. காளை இழுக்காது

எனினும் பாறை பிளந்து பயன் விளைப்பான்

என் ஊரான்”

என்பதிலும்

“ஆழத்து நீருக்கு அகழ்வான் அவன்

நாற்று

வாழத்தன் ஆவி வழங்குவான். ஆதலால்

பொங்கி வழிந்து பொலிந்ததுபார்

நன்னெல்லு”

என்பதிலும்

“அதோபார், பழையபடி கிண்குகிறான்

சேர்த்தவற்றை

முற்றும் சிதறவைக்கும் வானத்தைப்

பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்

வாழி”

என்பதிலும் தெறிக்கும் கவிஞரின் பெருமிதவுணர்வு எம்மையும் பெருமைகொள்ள வைக்கின்றது.

“பொற்காசாம் நெல்லுப் பொதி சுமந்து

கூத்தாடும்

அந்தப் பயிரின் அழகை அளந்தெழுத

எந்தச் சொல் உண்டாம் எமக்கு”.

என்றும்,

“அவ்வுளைப்பாளி

உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்

ஒரு கதிரைக் கொத்தாகக்

கிள்ளி முகர்ந்தான்

கிறுகிறுத்துப் போகின்றான்”

என்றும்,

“பயிர் பாட்டத்தில் வீழ்ந்தழிந்து

பாழாகிப் போய்விடவே

கொள்ளைபோல் வந்து கொடுமை விளைவித்து

வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று”

என்றும்,

“ஓயா வலக்கரத்தில் மண்வெட்டி

பற்றி, அதோபார் பழையபடி கிண்குகிறான்”

என்பனவற்றில் முறையே வெளிப்படும் வியப்பு, மகிழ்ச்சி, துயரம், வைராக்கியம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் மேலதிகக் கொடுப்பனவுகள் போன்றவை. “நீருழவன்” என்ற கவிதை

“பேருழைப்பு

ஈனும் மகிழ்ச்சிக் கெதிரேது?

மானிடன்

தொட்டால் துலங்காதத் தொழில் உண்டோ?”

என நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் விதைத்துப் பின்னர்

“முற்றியுள்ள

பொல்லாக் கடனால் பொருந்தா வகையில்தன்

செல்வம் தனைக்களவு செல்லவிட்டு

மெல்ல

நடக்கின்றான் வீட்டுக்கு”

என ஏமாற்றத்தையும் துயரையும் அறுவடையாக்கும் போது வாசகரின் நெஞ்சங்களும் வலிப்பதனைத் தவிர்க்கவியலாதுதான்.

மஹாகவியின் கவிதைகளின் நாடக பாங்கும் பேச்சோசைப் பண்பும் வியக்கவைப்பவையே. “தேரும் திங்களும்” எனும் அவரது கவிதையொன்று உணர்ச்சி கள் தெறிக்கும் ஓரங்க நாடகமாவே திளைக்க வைக்கின்றது. அக்கவிதையில் இடம்பெற்ற

“நில்” என்றான் ஓராள்

“நிறுத்து” என்றான் மற்றோராள்

“புல்” என்றான் ஓராள்

“புலை” என்றான் இன்னோராள்

“கொல்” என்றான் ஓராள்

“கொழுத்து” என்றான் வேறோராள்”

என்ற அடிகளில் வெறுப்பு, கோபம், ஆக்ரோசம் எனத் தெறிக்கும் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை வியாக்கியானிப பதிலும் உணர்ந்து அனுபவித்தல் இலகுவானதும் மேலானதுமாகும்.

“பெருந்தோளும்

கைகளும் கண்ணில் ஒளியும் கவலையிடை

உய்ய விளையும் உளமும் உடையவன்தான்”

என்பதில் மிடுக்கினையும்

“சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகுதைத்து வானத்தே

முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு

மீண்டவனின் தம்பி

மிகுந்த உழைப்பாளி”

என்பதில் நம்பிக்கையினையும்

“மல்லொன்று நேர்ந்து

மனிசர் கொலையுண்டார்”

என்பதில் அவலத்தையும்

“பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ

உட்காந்திருந்துவிடாள் உமையாப்ததான்வெற்ற

மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி”

என்பதில் அதிர்ச்சியினையும்

“முந்தநாள் வானமுழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு

வந்தவனின் சுற்றம்

அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது”

என்பதில் ஏமாற்றத்தினையும் உணர்ந்து அனுபவிக்க முடிகிறதல்லவா?

“புதியதொரு வீடு” என்ற பாநாடகத்தில் இடம்பெறும் கவிதையொன்றைப் பாருங்கள்.

“சிறு நண்டு மணல் மீது

படம் ஒன்று கீறும்

சிலவேளை இதை வந்து

கடல் கொண்டு போகும்”

என்பதில் சிறியதொரு காட்சிப்படுத்தலின் மூலமாக மீனவர்களின் வாழ்க்கை நிலையாமை யின் அவலத்தைக் கவிஞர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“கறிசோறு பொதியோடு

தருகின்ற போதும்

கடல் மீதில் இவள் கொண்ட

பயம் ஒன்று காணும்”

எனும் அடிகள் மீனவனது மனைவியின் அச்சத்தையும் அவள் மீதான கவிஞரின் அனுதாபத்தையும் வெளிப்

படுத்தி நிற்கின்றன. அத்தோடு அவை வாசகரிடத்தில் அப்பெண் மீது பரிதாப உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவனையும் மறுப்பதற்கில்லை.

“நெறி மாறு பட நூறு

சுழி வந்து சூழும்

நிலையான தரை நீரில்

இலை போல் ஈடாடும்”

என்பதில் அவலத்தையும்

“இருளொடு வெளியேறி

வலை வீசினாலும்

இயலாதுதர வென்று

கடல் கூறல் ஆகும்”

என்பதில் ஏமாற்றத்தையும் பிரதிபலிக்கும் கவிதையின் ஈற்றில்

“எறிகின்ற கடல் என்று

மனிதர்கள் அஞ்சார்

எது வந்த தெனின் என்ன?

அதை வென்று செல்வார்”

என உறுதியையும் நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தி யிருப்பது அலாதியானது.

நிறைவு

மஹாகவி தனது கவிதைகளில் உணர்ச்சினை விதைப்பதற்கு தனது மொழி ஆளுமையையே முழுமையாக நம்பியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒரு சில இடங்களில் உவமை முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும் பெரும்பாலான இடங்களில் தேர்ந்த சொற்களாலும் அவற்றைக் கோர்த்து முன்வைக்கும் பாங்கினாலும் தனது நோக்கில் வெற்றிகண்டுவிடுகிறார் அவர். தான் படைத்த பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவோ, தனது உணர்ச்சிகளை உணர்த்தவோ மேலதிக உத்திகளை எதிர்பாராமல் இயல்பான வெளிப்பாட்டு முறைமையையே சாத்தியமானதாக்கினார். மேலே முன்வைக்கப்பட்ட கவிதையடிகளை நுணுகிப் படிப்பதன் மூலம் இதனை உணர்ந்துகொள்ளலாம். இங்கு சுட்டிக் காட்டப்பட்டவை வகைமாதிரிகள் மட்டுமே. மஹாகவியின் கவிதைகள் தோறும் பல்வேறுவகைப்பட்ட உணர்ச்சித் தெறிப்புக்களைக் கண்டு நயக்கமுடியும். வீடும் வெளியும்(1973) என்ற மஹாகவியின் கவிதைத் தொகுதியில் அவரது கவிதைகள் பற்றிய பின்வரும் மதிப்பீடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. “அன்றாட நிகழ்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் நோக்கி மஹாகவியின் கவிதை திரும்பியதே முக்கியமான ஒரு திருப்புமுனையாகும்”(சண்முகம் சிவலிங்கம்) என்பது ஒன்று. “தற்கால வாழ்க்கைப் புலத்தைக் களமாகக் கொண்டு இன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கையை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் முறையைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் கொண்டு வந்தமை மஹாகவியன் முக்கிய பங்களிப்புக்களுள் ஒன்று எனலாம்” (எம்.ஏ.நுஃமான்) என்பது மற்றையது. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் நிகழ்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் கவிஞராக மஹாகவி முன்னிலை பெறுவதற்கு அவர் தனது கவிதைகளின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டில் காட்டிய கரிசனைக்கிருக்கும் இன்றியமையாப் பங்கினைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி வாசகரிடத்தில் தொற்ற வைத்து நயக்கவைக்கும் மஹாகவியின் கவித்துவம் அலாதியானது.

உரித்து

வாராந்தம் அவன் வந்துபோகத் தவறிப்போனால் மனதில் ஒரு வெறுமை குடிபுகுந்துவிடுகிறது. முடிந்துபோகும் ஒவ்வொரு வாரத்துக்குமான ஊர்ப் புதினங்களைத் தாங்கிவரும் வாராந்தப் பத்திரிகைபோல அவன் வரவு ஒருவித பூரிப்பைத் தந்து, மண்டிப்போன மனதில் உற்சாகம் சேர்க்கும். உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வுபெற்றபின் ஓடாது தேங்கிப்போன பொழுதுகளை மெதுவாக நகரவைக்க வேண்டும் அவனால் முடிகின்றது. வார இறுதிநாட்களில் பெரும்பாலும் ஒருநாளின் அரைநாள் பொழுது அவனோடு கழிந்து போகும். அதற்காகவே காத்திருக்கும் ஒருவனாக நான் மாறிப்போனேன்.

எங்கள் வீட்டு வளவினுள் அவன் கால் வைத்துவிட்டால் போதும், என்னுள் ஏதோ ஓர் உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்ளும். உடுத்தியிருக்கும் சாரத்தை களைந்து, கட்டைக் காற்சட்டையை மாற்றிக் கொள்வேன். மண்வெட்டி, கத்தி, அலவாங்கு என்ப வற்றை எடுத்துவைக்கும் “அடுக்குநிரைகளை” பரபரப் போடு செய்வேன். இவ்வளவுக்கும் அவன் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது உதவிக்குத்தானும் ஒரு புல்லைப் பிடுங்கக்கூட உடல் இடங்கொடுப்பதில்லை என்பது ஏதோ உண்மைதான். அவன் வேலை செய்த வாறே அளக்கும் கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதற்குத்தான் அந்த அரைக்காற்சட்டையும் பரபரப்பும்!

“வேலையாட்களை வைக்கவேண்டிய இடத்திலை வைக்கவேண்டும். சும்மா அவங்களோடே வளவளத்துக்கொண்டு கிடந்தால் வேலையைளை ஒழுங்காகச் செய்வாங்களே அவங்கள்? பேய்க்காட்டிப் போட்டு போடுவாங்கள். இந்த மனிசனுக்கு வேலையாக்களெட்டை வேலைவாங்கத் தெரியாது. சும்மா

அவங்களெட்டை ஊர்த்துளாவாரம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் அவங்களெங்கை வேலை செய்வாங்கள்?... வெளிக்கிட்டிடுவார் விடியக்காலத்தாலை “சோட்கம்” போட்டுக்கொண்டு “பென்சனியர்”...”

எனது பரபரப்பைக் கண்டு மனைவி சில சமயங்களில் காரமாகவே சினந்துகொள்வாள். அந்த வேளைகளில் அவள் முன்னே நான் அடக்கி வாசிக்க வேண்டியிருக்கும். அவளோடு வாதம் செய்யப்போனால் அன்றைய நாளில் அவனிடம் அறியவேண்டிய ஊர்ப் புதினங்கள் எல்லாம் “அவுட் டேர்ரட்” ஆகிப்போகும். அகிம்சா மூர்த்தியாக குமிண்சிரிப்பேன். அந்த நாட்களில் அவளோடு சமரசம் செய்வதில் அப்படியொரு சுகம்!

எங்கள் வீட்டு வேலைகளுக்காக அவன் ஞாயிறுகளைத்தான் ஒதுக்கி வைத்திருப்பான். பொழுது விடிந்ததும் வந்து சேர்வான்.

சில்லுகளும் “பார்” கம்பிகளும் மாத்திரமே எஞ்சிப்போன, சேறுதாங்கிகள் கழற்றப்பட்ட துவிச்சக்கர வண்டியில் வந்திறங்கும் அவன், தன் இரண்டு

இ. இராஜேஸ்கண்ணன்

குதிக்கால்களையும் பின் சில்லின் இறப்பர் “ரயருக்கு” அழுத்தம் கொடுத்து அடிக்கும் “கால் பிறேக்” வீட்டு வாசலின் தெருமண்ணை புழுதியாய் கிளப்பும். துவிச்சக்கர வண்டியின் “ஹண்டிலில்” ஒரு “பிளாஸ்டிக்” பின்னல் பை எப்போதும் தொங்கியபடி கிடக்கும். கிடைக்கும் விறகுகளைச் சுமக்கும் நோக்கத்தோடு, பின்புற “கரியருக்கு” குறுக்கும் நெடுக்குமாக முண்டு கொடுத்து வரிந்து கட்டப்பட்ட தடிச்சட்டங்கள் கடகடக்கும். தலையைச் சுற்றி தலைப்பாகை என்ற பெயரோடு கட்டப்பட்டிருக்கும் அழுக்கினால் தடிப் பேறிப்போன துவாய்த் துண்டு. அவனது மெலிந்த கட்டிறுக்கமான உடலை ஏனோதானோ என்று மறைத்திருக்கும் எப்போதாவது துவைத்துப்போடும் பழுப்பேறிப்போன “சேட்”. முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்கும் “றண்ணிங் சோட்ஸின்” அரைப்பங்கு கீழே தொங்கியிருக்க, அதன்மேல் உயர்த்திச் சண்டிக்கட்டுக் கட்டி முடிச்சுப்போட்ட சாரம். காலில் மரக்கட்டையாய் இறுகித்தடித்த ஒரு றப்பர் “பாட்டா” செருப்பு. அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு, நெற்றியிலே அப்பிப் பூசப்பட்ட திருநீறும் அதன் நடுவே காலித் திருக்கும் முழுநிலாச் சந்தனப் பொட்டும், இவை எல்லா வற்றையுமே தோற்கடித்து மறைத்துவிடும். காலையில் பூவரசடி நாகதம்பிரான் வாசலுக்கும் போன பிறகுதான், அவனது மனைவி கொடுத்த தேநீரால் வழக்கேறிப் புளிச்சுப்போய் கிடக்கும் வாய்க்கு வெற்றிலைகூட போடுவான்.

எங்கள் வீட்டு வளவினுள் நுழைய முன்னர், சுட்டுவிரலையும் நடுவிரலையும் “எ” வடிவமாக உதடுகளில் வைத்து, ஒழுங்கை ஓரத்தில் ஒருமுறை குனிந்து வெற்றிலைக் குதப்பலை பீச்சி விசிறிவிட்டுத் தான் உள்ளே வருவான். வரும்போது, முழுமதிப்பையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டும் வகையில் அழுக்கினால் தடிப் பேறிப்போன அந்தத் துவாய்த் துண்டுத் தலைப் பாகையை பல்வியமாக கழற்றி, கடைவாயில் வழியும் வெற்றிலைக் குதப்பல் சாற்றினை மறைத்தபடி துடைப்பான்.

“ஐயா... முதலிலை தேங்காய் குலையளைப் பார்ப்பம்... பிறகுதான் வளவுக்குள் வேலையள்... சரியோ?...” என்றபடி தலைப்பாகைத் துவாய்த் துண்டை கழுத்தை வளைத்துப் போட்டு நெஞ்சப் பகுதியில் விசிறிபோல் பரப்பி “மா(ர்)தோலாக” போட்டுக் கொண்டு, “பிளாஸ்டிக்” பின்னல் பையில் கொண்டுவந்த “பாளைக்கத்தியை” பிருஸ்டப்பகுதியின் சாரக்கட்டுக் குள் திணித்து, காலில் தழும்பு ஏறாதபடி துணியால் சுற்றப்பட்ட “தளநாரை” காலுக்குள் கொழுவிக்கொண்டு தென்னையில் ஏறி வட்டுநோக்கி அணிலாய் விரைவான்.

அவனது உற்சாகமும் சுறுசுறுப்பும் எனக்குள்ளும் தொற்றிக்கொள்ளும். ஒய்வூதியக்காரனுக்குள்ளே ஒளியொன்று பாயும். அவன் பறித்துப்போடும் தேங்காய்களையும் பாளைகளையும் ஓரிடத்தில் சேகரிப்பதில் என் சுறுசுறுப்பைக் காண்பிக்கத் தொடங்குவேன். என் மனைவி வீட்டுக்குள் நின்றபடியே என்னை முறைத்தபடி ஏதோ முணுமுணுப்பாள். “இந்த வயசிலையும் பொடியன் எண்டு நினைப்பு... குனிஞ்சு நிமிந்துபோட்டு கிடக்கப்போறார் “மாத்தயா”...” என்பதை அந்த முறைப்பு சொல்லிவைக்கும். நான் அவள் முறைத்துப்

பார்த்ததைக் கண்டுகொண்டதாக காட்டிக்கொள்ளாது வேலையில் விறுவிறுப்பாக இருப்பதாக பாவனை செய்துகொள்வேன்.

“ஐயா... ஒரு தென்னைக்கு ஏறி இறங்க அப்பவும் நூறு ரூபாதான் இப்பவும் நூறுதான்... இப்பவுள்ள நிலையிலை சாமான் சக்கட்டுகளின்ரை விலை என்னையா?... பிள்ளையளின்ரை சாப்பாடென்ன?... படிப்புச் சிலவுகளென்ன?... உங்களுக்குத் தெரியாததே... நான் மற்றவையெட்டையெண்டால் அடிச்சுப் பிடிச்சுக் கேட்டு கூட வாங்கிப்போடுவன். ஆனால் உங்களெட்டை எப்பிடி?... அப்பிடியே உங்களோடை புழங்கிறன்?... வாயாலை கேட்கேலாது. பார்த்துச் செய்வியளெண்டு எனக்குத் தெரியும்தானே... ஐயாவாணை உண்மை... போன கிழமை அந்தக் கடைகாரரின்ரை வீட்டிலை ஒரு மரத்துக்கு இருநூறு வாங்கினனான்... தரமாட்டன் எண்டிட்டுதுகள்... அடிச்சுப் பிடிச்சுத்தானே வாங்கினனான். உங்களோடை அப்பிடிச் செய்யேலுமே... நீங்கள் பார்த்து நீதியாச் செய்வியளெண்டு எனக்குத் தெரியும்தானே...”

இரண்டொரு வாரங்களின் முன்னர் மரத்தில் ஏறி தேங்காய் பறித்து இறங்கியபோது அவன் இப்படிச் சொன்னது, நான் இந்தநாட்களில் அறிந்து கொண்டிருக்கும் பல சம்பவங்களின் நினைவுகளோடு சேர்ந்து என்னை அரித்துக்கொண்டேயிருந்தது. யாரோ ஒரு தந்தை பிள்ளைகளுக்கு பாண் வாங்கிக்கொண்டு சென்ற போது, அதை யாரோ பறித்துக்கொண்டு ஓடிப் போனார்களாம்!... கூட்டுறவுச் சங்கக் கடையிலை அரிசி, பருப்பு வாங்கிக்கொண்டு போன கிழவி ஒருத்தியிடம் யாரோபையோடு பறித்துக்கொண்டு ஓடினார்களாம்!...

வாழ்வைக் கொண்டு நடத்த வழியற்றுப்போகும் சூழலில் மனிதர்களின் நியமங்களும் மாண்புகளும் அவர்களது வயிற்றுப் பசியிலும் குறைந்த பெறுமானம் மிக்கவைதான் போலும்!

அன்று அவன் ஐந்து தென்னை மரங்களிலும் தேங்காய் பறித்து திரும்பும்போது ஆயிரம் ரூபாயை அவனது கையில் கொடுக்காது சட்டைப் பையில் திணித்துவிட்டதை என் மனைவி பார்த்திருக்கமாட்டாள் என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன்.

“நீங்கள் கூடக்குறைய குடுக்கிறது எனக்கு ஒண்டும் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவிருக்கு. உவன் போய் மற்றவைக்குச் சொல்லப் போறான் நாங்கள் தனக்கு கூடுதலா கூலி தாறமெண்டு. மற்றதுகள் எங்களை முனியப்போகுதுகள். இரக்கப் படுறது எங்களுக்கு பிரச்சினையா மாறப்போகுது. மற்றவையின்ரை பிரச்சினையை உங்கடை மண்டையுக்கை என்னத்துக்கு எடுக்கிறியள்?... நீங்களே அவன்ரை பிள்ளையளுக்குச் சாப்பாடு போடப்போறியள்?... இப்ப இருநூறு கேட்பான். வாற கிழமை முன்னூறு கேட்பான்... பின்னை குடுத்துக்கொண்டேயிருங்கோவன்... இவர் பெரிய வள்ளல்... நாடே பொள்ளல்லை கிடக்க இவர்வள்ளலாயிருந்து என்ன?...”

அவன் சென்ற பின்னர் கொதி எண்ணெய் தாழியில் போடப்பட்ட இறாலாகச் சுருண்டேன்.

“அண்டைக்கு நாங்கள் சந்திச்ச “ஃபாதர்” சொன்னது உனக்கு ரூபகமிருக்கோ?... நாங்கள் கௌரவமாக உழைக்கிறதிலை ஒரு சின்னப் பகுதியை

எங்களுக்கான வேலையை செய்வாற கூலியாள் களுக்கு சம்பளமாக குடுக்கிறதாலை மற்றவைக்கு உதவின திருப்தி வரும் எண்டு சொன்னவர். அவனுக்கு கொஞ்சம் பார்த்தும் பாராமலும் குடுக்கிறதாலை “பென்சன்” எடுக்கிற உனக்கும் எனக்கும் என்ன பிரச்சினை வரப்போகுது?... அவன்ரை குடும்பத்தையே நாங்கள் பார்க்கிறது போலை கதைக்கிறாய்... கொஞ்சம் கண்டும் காணாமலும் நடவப்பா...”

நான்தான் உபதேசம் செய்ய வெளிக்கிட்டன்.

“அவனெட்டை ஊர்ப்புதினங்கள் அறியிற துக்கோ நீங்கள் “பென்சன்” எடுக்கிறியள்... அப்பிடி உதவி செய்யவேணுமெண்டால் அவனோடை வெளிக் கிட்டு வீடுவீடாக போய் வேலைசெய்து உழைச்சுக் குடுங்கோவன்... புண்ணியமாக போகட்டும்”

என்னுடைய “மலைப்பிரசங்கம்” அத்தோடு நின்றது! அவளுக்கு சினத்தைக் கூட்டிச்செல்லும் வேளை களிலெல்லாம் என்னுள் அமைதியை ஊற்றிக் கொள்வதும், அவளுக்கான வெற்றியை அவளுக்கே உரித்தாக்கிவிடுவதும் ஓர் அற்புதமான சமரசம் என்பதை உணர்ந்தே வைத்திருந்தேன்.

அவன் ஒருபோதும் முழுநாள் வேலை செய்வ தில்லை. மதியத்தோடு வேலையை முடித்துக்கொண்டு சென்றுவிடுவான். தேநீரோடும் சிற்றுண்டிகளோடும் வேலையை முடித்துக்கொண்டு அவனுக்காக ஆக்கி வைத்த பிட்டையும் சாம்பாரையும் “பார்சலாக” கட்டித் தரும்படி கேட்பான். வளவில் நீண்டநேர வேலைக்காக வரும் நாட்களில் இதுவே அவன் வழப்பமாகிப்போனது.

“அம்மா... நேற்று நீங்கள் “பார்சல்” கட்டித்தந்த புட்டும் சாம்பாரும் சாப்பிட்டு, பிள்ளையளுக்கு புளுக மெண்டால் சொல்லோலாது. பெட்டையும் பொடியனும் போட்டிபோட்டுச் சாப்பிட்டதுகள். நீங்கள் அந்தச் சாப்பாட்டை எனக்கு தந்து, நான் அதை இங்கை வைச்சு சாப்பிடுறதை விட என்றை பிள்ளையளைச் சாப்பிட விட்டுப் பார்க்கிறது எவ்வளவு சந்தோசம் தெரியுமே அம்மா?... நீங்கள் பார்த்தியேளையெண்டால் சந்தோசப்படுவியள்”

ஒருநாள் வேலை நேரத்தில் அவனுக்கு தேநீரும் சிற்றுண்டிகளும் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தபோது வேலையோடு வேலையாக அவன் சொன்ன இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவளது கண்களில் நீர்த்திரை ஒன்று பரவியதையும், அவள் அதை தன் தோள்களால் துடைத்து மறைத்ததையும் நான் கண்டுகொண்டதாக காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“இஞ்சை... அவன் வேலைக்கு வாற நாளு களிலை நாங்கள் சமைக்கிற சாப்பாட்டிலை கொஞ்சம் கூடுதலாக கட்டிக் குடுத்துவிடுவம்... சும்மா நீங்கள் அளவுக்கு மிஞ்சி காசு களைஞ்சை குடுத்தியளே யெண்டால் பிறகு சாரயக் கடைக்குத்தான் குடுத்திட்டு போவான். இனி மேலதிகமாக காசு குடுக்கிறதை விட்டிட்டு சாப்பாட்டிலை பார்த்தும் பாராமலும் கட்டிக் குடுப்பம். பாவம் பிள்ளையள் பசியாறும்...” அன்று பின்நேர தேநீர் பருகிக்கொண்டு அவன் சொன்ன வார்த்தைகளால் நான் பூத்துக் குலுங்கினேன்!... ஆயினும், அவளது வார்த்தைகளை சட்டை செய்ததாக காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவளுக்கு அந்த அசட்டை ஏமாற்றத்தை தந்திருக்காது என்பது எனக்கு நன்கு

தெரியும். அவள் முடிவாய் சொன்ன எதையும் நான் சட்டை செய்தென்ன? அசட்டை செய்தென்ன?... அது சாசனம் போலவே என்பதை தெரிந்தவன்தானே நான்!...

அவனுக்கு கொஞ்சம் “பூசிக்கொள்ளும்” பழக்கம் உண்டு என்பதை நான் மட்டுமல்ல அவளும் அறிந்துதான் வைத்திருந்தாள்.

“ஐயா... நேற்று நான் வேலையாலை போகேக்கை உதிலை மதவடிக்கு அங்காலை இருக்கிற கடைக்கு போய்த்தான் போயிருந்தன்... உங்களுக்கு தெரியும்தானே என்னத்துக்கொண்டு!... ஒரு கேவலங் கெட்டவன் மோட்டச் சைக்கிளிலை வந்து, ஒரு கைக்குழந்தையையும் தாயையும் றோட்டுக் கரையிலை வெயிலிலை நிற்பாட்டி வைச்சிட்டு, உள்ளுக்கை போயிருந்து “கால்” அடிச்சுக்கொண்டெல்லே இருக் கிறான். எனக்கு வந்த கோவத்திலை மச்சானுக்கு என்றை “பாசையிலை” விட்டன் நாலு... காது குடுத்துக் கேட்க மாட்டாமல் மச்சான் எழும்பி, மனிசியையும் பிள்ளையையும் ஏத்திக்கொண்டு பறந்திட்டான்.. வேசைமோன்”

வேலை செய்துகொண்டிருந்த வேளையில்கூட அதே கோபாவேசம் வெளிப்பட அந்தக் கதையை எனக்குச் சொல்லி தன் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது என் ஞாபகத்தில் வந்தது. “பூசிக்கொள்வதிலும்” ஏதோ புனிதம் வைத்திருப்பான் போல!...

இதை நான் அவளுக்குச் சொன்னால் “அவர் திறமான ஆளே?... உழைச்ச வேர்வை காயமுன்னம் அவருக்கென்ன வேலை சாராயக்கடையிலை?... உங்களைப் போலை ஆக்கள் இருக்கினம் கூடக்குறைய குடுக்க. அப்ப அவனுக்கு சாராய ஆசை வருந்தானே...” என்று “அப்புக்காத்துக்” கதை கதைப்பாள். என் கதையை அப்பிடயே விழுங்கிக்கொள்வேன்.

இந்தப் பொங்கல் நாளுக்கு முதனாள். வெள்ளையும் சொள்ளையுமாக வெளிக்கிட்டு பின்நேரமாக என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறான். கொண்டாட்டங்கள் வரும்போது கையைக் கடித்தால் எப்போதாவது அப்படி வருவான். நான் வீட்டில் இல்லை.

“அம்மா... நாளைக்கு பொங்கல்... ஐயாவை கண்டுகொண்டு போகலாமெண்டு வந்தனான். வழமை யாக ஐயா பொங்கலுக்கு முதனாள் ஏதும் காசைக் களைஞ்சை தாறவர். அதுதான்... நான்... ஐயா இல்லையெண்டால் பரவாயில்லை. நான் பொழுதுபட வந்து பார்க்கிறன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட தயாரான வனுக்கு ஆயிரம் ரூபாவைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்.

“அவன் பொங்கலுக்கு காசுக்கு வந்திட்டுப் போறான். உங்களுக்குச் சொன்னால் திருந்தமாட்டியள் காசை வாங்கி பொடி பெட்டைக்கு ஏதும் வாங்கிக் குடுத்தால் பரவாயில்லை. பொங்கலுக்கு முதனாள் முசுப்பாத்திக்குத்தான் அவருக்கு காசோ தெரியாது. நீங்களும் சேர்ந்து போய் முசுப்பாத்தி பண்ணா தேங்கோவன், அவனோடை. நான் ஆயிரம் ரூபா குடுத்திட்டன். பொங்கல் முடிய அவனைக் கூப்பிட்டு அந்த ஆயிரத்துக்கு ஏத்ததுபோலை வேலை செய்விச்சுப் போடவேணும்... சரியோ... சொல்லிப்போட்டன்?... பிறகு கைவிசேசம் அது இது எண்டு விடுறதில்லை...”

பொங்கல் முடிந்து இரண்டு மூன்று வாரங்கள் கடந்திருக்கும். அவன் வந்தான். தென்னைகளை பார்த்து

தேங்காய்களை மளமளவென்று பறித்துக் கொட்டினான். தேங்காய்களை உரித்து பொச்சுகளை வெயிலில் காயப்போட்டான். வளவின் பின்புறத்தே இருந்த வாழைகளின் சருகாகிப்போன இலைகளை வெட்டித் துப்புரவு செய்தான். அவற்றை வாழைகளின் அடியில் பாத்திகளினுள் கிடங்குகளை வெட்டி போட்டு மூடத்தொடங்கினான். சிற்றுண்டிகளைச் சாப்பிட்டு, தேநீரை உறிஞ்சிவிட்டு, மீண்டும் வேலையை தொடங்கினான்.

மார்கழிக்குப் பின்னர் வளவு முழுவதும் வளர்ந்துகிடந்த புல்லை “செருக்கத்” தொடங்கினான். அடிவளவு தென்னை ஒன்றைச் சுற்றி “அதர்” எடுத்து, செருக்கிய புல்லையும் கூட்டிச் சேர்த்த குப்பைகளையும் அதனுள் போட்டு மூடத் தயாரானான். அன்று முழுவதும் ஊர்ப் புதினங்களும் பெரிதாக கதைக்க வில்லை. என் மனைவி அவனைச் பிட்டும் சாம்பாரும் சாப்பிடுமாறு கேட்டாள். அவன் “பார்சல்” கட்டி வைக்குமாறு சொன்னான். நேரம் மதியம் ஒன்றையும் தாண்டி ஓடியது. வழமையாக பன்னிரண்டு மணியைக் கடந்தால் வேலையை முடித்துக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு விடுவான். பொழுது படிப்படியாக விழத்தொடங்கியது. நேரம் மூன்றைக் கடந்திருக்கவேண்டும்.

என் மனைவி மதியத்துக்குப் பின்னரும் ஒரு சிற்றுண்டியையும் தேநீரையும் கொடுத்தாள். பவ்வியமாக வாங்கிக் குடித்து களைதீர்த்தான். தென்னைமர அடியோடு சாய்த்து விட்டிருந்த துவிச்சக்கர வண்டியை எடுக்கத்தயாரானான்.

என் மனைவி இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் தாள்களை மடித்தபடி என் கையில் திணித்தபடி கட்டி வைத்த “பார்சலையும்” தந்து “எவ்வளவெண்டு கேட்டுக் குடுங்கோ..” என்றாள். அது அவனது செவிகளில் விழுந்திருக்கவேண்டும்.

“ஐயா... இண்டைக்கு கூலி வேண்டாம்... அம்மா பொங்கலுக்கு முதனாத்து கேட்டவுடனே ஆயிரம் தந்தவ... அந்தக் காசை என்றை சிநேகிதனுக்கு குடுத்தனான் ஐயா... பாவம் அவனுக்கு வேலைவெட்டியள் வாய்க்கேல்லைப்போலை. பொங்கலுக்கு முதனாள் அவன்ரை பிள்ளையள் பின்னேரம் வரைக்கும் பட்டினி கிடந்திருக்குதுகள். அதுக்காகத்தான் உங்களைத் தேடி வந்தனான். ஏதும் உங்களெட்டை வாங்கி அவனுக்கு குடுப்பமெண்டுதான். நீங்கள் இல்லாத நேரத்திலையும் வெக்கத்தை விட்டு அம்மாவெட்டை கைநீட்டி வாங்கினனான். அம்மாவும் கேட்ட உடனேயே ஆயிரத்தை அப்பிட்யே தந்தவ. அதுவே போதும். அதுக்காகத்தான் இண்டைக்கு நேரம் பாராமல் வேலை செய்தனான். இண்டையில் வேலைக்கு அந்தக் காசு சரியாப்போச்சு... நான் போட்டு வாறனையா..” என்ற வாறு பிட்டு “பார்சலுக்காக” என்னை நோக்கி கையை நீட்டினான்.

என் மனைவி தூர நின்றுபடி எனக்கு கண்களால் ஏதோ கடுமையான கட்டளையிடுகிறாள்.

தான் என்னிடம் தந்த பணத்தை கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்கிறாளா? கொடுக்கும்படி சொல்கிறாளா?... எனக்கு புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை.

“உங்களுக்கு எல்லாத்துக்கும் மிலாந்தல்தான்.

அவன் வேண்டாமென்டால் விட்டிட்டு நிற்பியளே?... தெண்டிச்சு குடுக்கேலாதே?... அது பொங்கலுக்கு குடுத்த கைவிசேசம். இண்டைக்கு அந்தக் காசுக்காக வேலை வாங்கிறதே?...” என்றபடி என் கையில் அவள் திணித்து வைத்த இரண்டு ஆயிரம் தாள்களையும் இடுங்கிப் பறித்து “இந்தா... இதைப் பிடி. கைவிசேசமும் வேலைக்குத் தாற கூலியும் ஒண்டே உனக்கு?...” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனது சட்டைப் பையில் இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் தாள்களையும் அப்படியே திணித்துவிட்டான்.

அவன் சங்கடப்பட்டான். ஏதோ சொல்ல எத்தனித்தவன் போல குறுகினான்.

அவள் அவகாசம் கொடுத்தாளில்லை.

“பிள்ளையள் பசியோடை இருக்குங்கள்... நேரே வீட்டை போ...”

கட்டளை பிறப்பித்தாள்.

எனக்கு கண்கள் ஓரம் கசிந்தன.

அவளுக்கான வெற்றியை அவளுக்கே உரித்தாக்கிவிட்டு, திரும்பி அவள் பின்னே நடந்தேன். ●

உன் மௌனக் கொலை..!

மௌனம்

பேச்சுக்கு எதிரான பிரகடனம்

மௌனம்

பேசாத குரலின் மொழி நடனம்

சில..நேரம்

மௌனம் வெல்லும்

பல நேரம்.....

மௌனம் கொல்லும்

நமக்குள்ளும் பெயர் தெரியாத

பிரியத்தின் பால்

பேசாமல் ஒரு மௌனம்

கையாண்டது நீ..

காவுகொள்ளப்பட்டது நான்..

இந்த மனக் கொலையை

பதிவு செய்கிறேன்

மௌனக் குரலாளிக்கும் இனி..

மரண தண்டனையென்று

சட்டம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென

சபைக்கும் விடுகிறேன்

.....

ஆட்டமிழக்கச் செய்துவிட்டு

அசையாமலிருக்கும்

மௌனியே

ஊத்துண்டு போகிறது உயிர்

இது எத்தனையாவது

இதயக் கொலை..?!

- ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி

ஊத்தைக் கூடைக்குள்
சுருட்டி கசக்கி எறியப்பட்ட
காகிதப் பட்டாம் பூச்சிகள்
அதிகார ஆசனத்தில்
அலுவலகத்தின் பிம்பமாய்
பரிணமித்துள்ளன.

மக்களின் எத்தனையோ
மனத் தேவைகள்
தினமும் அரச அலுவலகங்களில்
பிறந்து வாழ்ந்து வளராமல்
மண்ணிலே புதையுண்டு
செத்து மடிகின்றன.

மொழியின் மேல் போடும் தடையாய்
கலையின் மேல் வீசும் கல்லாய்
புதுச் சட்டம் போட்டு சவாலிட்டு
ஏறி மிதித்து
இங்கு மரண சாசனங்கள் எழுதப்படுகின்றன.

நாம் எழுதும் கவிதைக்கு
கைவிலங்கு இட்டார்கள்.
நாம் சுவாசிக்கும் இலக்கியக் காற்றின் முச்சுக்குள்
விசத்தை கலந்து விட்டார்கள்.
நாம் எழுந்து நடக்கும் ஊடகத்தின் காலினை
உடைத்து முடமாக்கி விட்டார்கள்.

மானுடனே!
நாம் என்ன தவறு செய்தோம்
நாம் என்ன தவறு செய்தோம்

பிறந்த மண்ணில்
கலையின் ஒளியில் தவழ்ந்து நடந்து
உதிரத்தைக் கொடுத்து
வானில் ஏறிப் பயணம் செய்த கலைஞனின்
முகவரியை அழிப்பதற்கு
அலுவலக உத்தியோகஸ்தர்கள்
சத்தியாக் கிரகமிருந்தனர்
பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்தனர்.

தம் சொந்த மண்ணிலே
ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேல்
பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவனை
வேற்று ஊரான்.
இங்கு வதிவிடம் இல்லை
போட்டியில் பங்கேற்ற தகுதியற்றவன் எனப்
போராட்டத்தில் குதித்த
ஆசனங்களுக்கு பொன்னாடை போர்த்தி
பூ மாலை போட்டார்கள்.

தாய் மொழியில் பட்டம் பெற்று
அரியாசனத்தில் அமர்ந்த

ஊத்தைக் கூடைகள்

அதிகாரங்களினால்
தாய் மொழிக்கு இயந்திர சூரியனாய்
தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்
அப்பாவித் தூண்களின் விண்ணப்பங்கள்
சுற்று நிரூபம் வாசிக்காமலே
சவாலுடன் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

இருப்பினும்
மக்களின் கவிதைகள்
அடுப்பில் தண்ணீர் கொதிப்பது போல குமுறியது
மக்களின் ஊடகச் செய்திகள்
கடலில் அலை எழுவது போல் சீறி எழுந்தது.
மக்களின் இலக்கியப் பணிகள்
வானில் மின்னல் இடி முழங்குவது போல் மின்னியது
இத்தனைக்கும்
தமிழ் இலக்கியம்
நிர்வாணத்தோடு நின்று
பொறுமைகளுடன் வெற்றிக்கொள்ளப்படுகிறது.

அரச அலுவலகங்களிலுள்ள
ஊத்தைக் கூடைகள் எரிக்கப்பட்டு
பொந்துக்குள் ஒழிந்து நிற்கும்
கை சொரியும் முதளைகளின்
அடாவடித்தனங்களுக்கெல்லாம்
இங்கு முற்றுப் புள்ளியாய்
கொள்ளி வைக்கப்பட வேண்டும்.

தகவல் அறியும் சட்டம் உயிர் பெற்று
மக்களின் மனத் தேவைகள்
நிறைவேறிட
மகுடம் சூட்டப்பட வேண்டும்.

அப்பொழுதான்
அரச சேவைக்குப் பிறந்த நாள்..
அது மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவாய் மிளிரும்.
அது அடிக்கும் கொடிய வெயிலுக்கு நிழலாய் நிற்கும்.

**துருக்கியின் மக்கள் கலைஞன்
நசீம் இக்மத் !
கவிதைமீன் உத்வேகத்தை
உயிர்ப்பிக்கும் கவிஞன் !**

■ ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா ■

நேசநாட்டுப் படைகள் ஒட்டோமான் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் பின்னர், துருக்கியில் மீதமிச்சங்களைப் பங்குபோடத் தீவிரமாக இறங்கியிருந்தன. நேசநாட்டுப் படைகள் தலைநகரை நோக்கி நகர்ந்த சமயம் அங்காரா நகரில் துருக்கி தேசத்தின் மாற்று அரசை அறிவித்தார் ஒரு வீரர். அவர் தான் முஸ்தபா கெமால்.

ஒட்டோமான் பேரரசின் வீழ்ச்சி:

மாபெரும் கலிபோலிச் (Gallipoli) சண்டையின் கதாநாயகன் என்றறியப்பட்ட கெமால் துருக்கியின் தேசியப் பாதுகாப்புப் படையை வேகமாகக் கட்டி எழுப்பினார்.

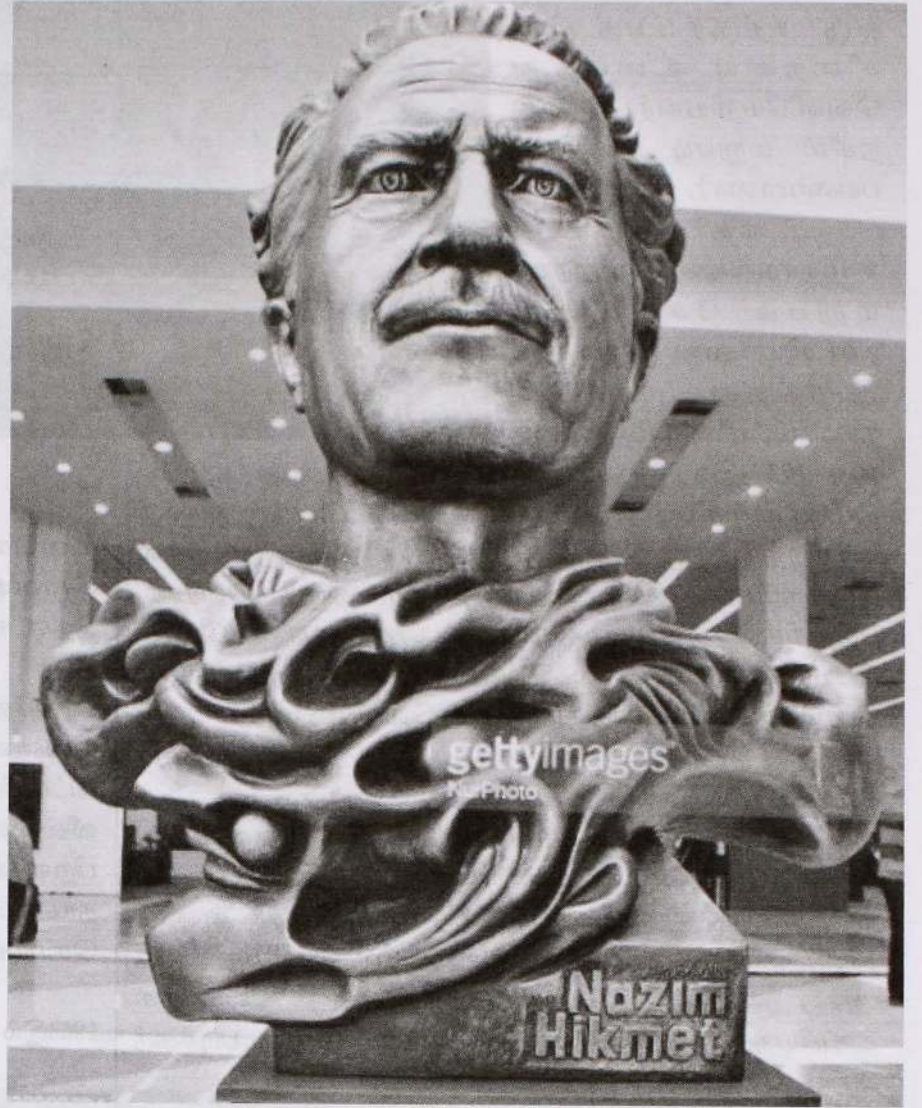
“நாடு அழைத்தது நான் சென்றேன்” என்று நினைத்த வேகத்தில் தனது நண்பரோடு சேர்ந்து கொண்டு பாதுகாப்புப் படையில் சேர்ந்து விட முடிவெடுத்தார் நசீம்.

அந்த நசீம் தான் “போரும் - அமைதியும்” டால்ஸ்டாய் நாவலை துருக்கி மொழியில் மொழி பெயர்த்த துருக்கியின் மக்கள் கலைஞனான நசீம் இக்மத் (Nazim-Hikmet). அந்த நாட்களில் அவர் செய்த மற்றொரு சிறப்பான பணி இதுவே ஆகும்.

ஒட்டோமான் பேரரசுச் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் ஜனவரி 15, 1902 இல் துருக்கியில் பிறந்தவர் நசீம். தந்தை ஓர் அரசு அதிகாரி, தாய் போலிஷ் இனத்தைச் சேர்ந்த ஓவியர்.

பிரெஞ்சுப் பள்ளியில் படிப்பு, பின்னர் கடற்படைப் பள்ளியில் மேற்படிப்பு மேற்கொண்டார். முதல் உலகப் போரின் கடைசிக் கட்டம் அரங்கேறிய போது நசீம் இஸ்தான் பூல்லில் இருந்தார்.

அந்த நாட்களில் துருக்கிய கெமால் படையில் போய்ச் சேருவது எளிதான செயலுமல்ல. ரயில் பாதைகளை எதிரி படைகள் கைப்பற்றி விட்டதால், ஆறுகள் மூலமாகவும், கொடிய மலைக் கணவாய்கள் வழியாகப் பல நாட்கள் கடுமையாக நடந்தும் அங்காரா போகவேண்டும்.

முஸ்தபா கெமால் :

மாபெரும் கலிபோலிச் சண்டையின் கதாநாயகன் என்றறியப்பட்ட கெமால் தேசியப் பாதுகாப்புப் படையை வேகமாகக் கட்டி எழுப்பினார்

அங்காராவில் இவர்கள் கெமாலைச் சந்தித்தார்கள். இவரும் நண்பரும் கவிஞர்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் “லட்சியத்துக்கான கவிதைகளை எழுதுங்கள்” என்று சொன்னதோடு கெமால் அவர்களைக் கல்விப் பணிக்குச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

அந்த நாட்களில் துருக்கியில் கல்வித் துறை எதிரிகளைச் சந்திக்கும் மற்றொரு போர்முனையாக இருந்தது. இவர்களுக்கு போலு என்ற சிறுநகரத்தில் ஆசிரியர் வேலை பணிக்கப்பட்டது, போர்முனைக்குச் செல்ல விரும்பிய நசீமுக்கும் நண்பர்களுக்கும் மிகவும் குறைவான கல்விப்பணியும், அதுவும் பயனற்றுப் போவதைப் பார்த்ததும் மிக விரைவிலேயே சலிப்புற்றனர். இதன்பின் எல்லை தாண்டி ரஷியாவுக்குச் சென்றனர்.

சோவியத் பல்கலை கழக கல்வி :

சோவியத்தில் கீழை நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கான கம்யூனிஸ்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் சிலகாலம் கல்வி கற்ற நசீமும் நண்பர்களும் மாயகோவஸ்கி கவிதை வட்டத்திலும், மாஸ்கோ நாடகமன்றத்திலும் பணி செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

ஆயினும் ரஷிய வாழ்வு நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை. துருக்கியில், கெமால் போருக்குப் பின் துருக்கிய குடியரசை வெற்றிகரமாக நிறுவ, நசீமும் நாடு திரும்பினார்.

துருக்கி திரும்பிய நசீம், கம்யூனிசப் பத்திரிக்கை ஒன்றை அமைத்து வளர்ப்பதில் தீவிரமாக வேலை செய்தார். பின் அதே காரணத்தாலேயே கைது செய்யப்பட்டுச் சிறைக்கும் சென்றார்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சிறையை உடைத்து வெளியேறியவர்களோடு நசீம் மறுபடி ரஷ்சியா பயணமானார்.

எதிர் காலச் சமுதாயக்கனவு அவரை மறுபடி சோவியத் ரஷ்சியாவை நோக்கி இழுத்தது. மீண்டும் நாடகம், மீண்டும் கவிதை என 1928-இல் துருக்கியில்

நசீம் உலகின் ஒரு புரட்சி மையமான சோவியத்துக்குத் தலைமறைவாகச் சென்றார். மனைவி மற்றும் அப்போதுதான் பிறந்திருந்த மகன் இருவரையும் துருக்கியிலேயே விட்டுவிட்டு சோவியத்துக்குத் தலைமறைவாகச் சென்றார்.

சோவியத்தில் தலைமறைவு வாழ்வு:

பொது மன்னிப்பு அறிவிப்பு வந்தவுடன் மீண்டும் துருக்கி வந்த நசீம் முற்போக்கு முகாமில் 10 ஆண்டுகள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார். பிழை திருத்துபவராக, பத்திரிக்கையாளராக, வசன கர்த்தாவாக, மொழி பெயர்ப்பாளராகப் பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதே ஐந்து கவிதை நூல்களை வெளியிட்டார்.

சிறையில் நசீம் இக்மத் :

1938-இல் ஐரோப்பா முழுவதும் நாஷிகளின் பாசிசப் பேய் உலுக்கியது. துருக்கி இராணுவத்திற்குள் கலகத்தைத் தூண்டினார் என்று சொல்லி 28 ஆண்டு தண்டனை விதித்து, நசீமைச் சிறையில் தள்ளியது அரசு. அவர் எழுதிய “ஷேக் பெத்ருதீன்” கவிதைக் காப்பியத்தை இராணுவச் சிப்பாய்கள் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதுதான் குற்றச்சாட்டு.

“ஷேக் பெத்ருதீன்” 14-ஆம் நூற்றாண்டு விவசாயப் போராளி. ஒட்டோமான் பேரரசுக்கு எதிராக கிறிஸ்தவர்கள், முசுலீம்கள், யூதர்கள் எல்லோரையும் ஒன்றாக இணைத்துப் படை திரட்டிப் போராடிய மாவீரன். அரசுக்கெதிரான போரைப் பற்றி எளியநடையில் ஒரு நாடோடிக் கதை போல அக்காப்பியம் எழுதப்பட்டிருந்ததால் சிப்பாய்களிடம் பிரபலமாகி விட்டது.

நசீமை விடுவிக்க பேரியக்கம் :

1950களில் உலகெங்கும் நசீமை விடுவிக்கக் கோரும் பேரியக்கம் கிளம்பியது. அமெரிக்காவின் பால்ராப்சன், சிலியின் பாப்லோ நெருடா, சீனாவின் டிங்லிங், ஜெர்மனி ஓவியர் கதே கோல்விட்ஸ் இதில் முக்கியப் பங்காற்றினார்கள்.

12 ஆண்டுகள் சிறைக்குள் வதைபட்ட நசீம் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் சிறையை விட்டு வெளியே வந்த கால கட்டத்தில், துருக்கி, நேட்டோவில் புதிதாக இணைந்த நேரமாகும். துருக்கி நேட்டோவுக்காக கொரியப் போரில் பங்கேற்றது.

நசீமைப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள நேரம் பார்த்த துருக்கி அரசு கொரியப் போருக்குப் போகச் சொல்லி நசீமை மிரட்டியது. மீண்டும்

பால் ராப்சனின் குரலில் நசீமின் பாடல்கள் உலகெங்கும் போர்முழக்கம் செய்தன. மீண்டும் சோவியத்தில் அரசியல் தலைமறைவு வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார் நசீம்.

காட்வெல், பால்ராப்சன் போல நசீமின் சர்வதேசியம், கம்யூனிசச் சர்வதேசியம் மற்றும் அவரது நினைவுகள் இதைத் தூண்டிவிட்டன. ஆனால் அவரது கட்சியின் தவறான வழியை நசீம் விமரிசிக்கத் தவறவில்லை. ரஷ்சியா சென்று தங்கிய பிறகு, ஸ்டாலினுக்குப் பிறகான காலகட்ட திரிபுவாதத்தை எள்ளி நகையாடி நாடகம் எழுதினார். இந்த நாடகம் பின்னர் தடை செய்யப்பட்டது.

1963இல் சோவியத்தில் மரணம் :

இனியும் ரசியாவில் இருக்க இயலாது என்ற நிலைமையில் போலந்து நாட்டில் அரசியல் தஞ்சம் பெற முயற்சி செய்தார். அந்த நாட்களில் துருக்கித் தாய்நாடும் இல்லாமல், மனைவி - மக்களை விட்டுப் பிரிந்தும், சோவியத் பிரச்சனைகளால் மனம் துன்புற்றும், அல்லலப்பட்ட நசீம் ஜீன் 3, 1963 இல் மாரடைப்பால் சோவியத்தில் மரணமடைந்தார்.

நசீம் பிறந்து 120 ஆண்டுகளாகி விட்டன. “என்னைப் பற்றிப் பேசும் கவிதைகளை எழுத விரும்புகிறேன். எதிரே உள்ள ஒற்றை நபர் மற்றும் எதிரே உள்ள பல லட்சம் மக்களிடம் பேசுவது போன்ற கவிதை

களை எழுத விரும்புகிறேன். ஓர் ஆப்பிளைப் பற்றி, உழுது புரட்டப்பட்ட மண்ணைப் பற்றி, இருட்டுச் சிறைக்குள் சித்திரவதைப் படுத்தப்பட்டுத் திரும்பிவரும் மனிதனின் மன இயல்பு பற்றி, நல்லதொரு வாழ்க்கைக்காக மக்கள் போராடுவது பற்றி, காதலின் துன்பங்கள் பற்றி - இவை எல்லாம் பற்றி கவிதை எழுத விரும்புகிறேன்.

சாவைப் பற்றிய பயம் பற்றியும், சாவைக் கண்டு அஞ்சாமல் நேருக்கு நேர் நிற்பது பற்றியும் கவிதை எழுத விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னார் நசீம்.

நசீமின் கவிதை இயங்கியல் இதுதான். சிறைக்குள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கும்மிருட்டில் தனிச்சிறையில் தள்ளப்பட்டு உடல் வதைபட்டு இருந்தபோதிலும், அவரது உள்ளமோ,

சீன மஞ்சள் நதி கடந்து செம்படை செம்மாந்து
நடப்பதைக் காட்சியாகச் சித்திரித்துக் கவிதை பல
எழுதியது.

உலக இலக்கிய, நாடக, சினிமா அனுபவத்தில்
ஊறி எழுந்ததால் அவரது காப்பியங்கள் புதிய
வடிவத்தை எட்டின என்பார்கள். அதில் நாடோடிக் கதை
சொல்லியும் உள்ளது. நாவல் உண்டு. சினிமா போல்
அசைவுகள் உண்டு. மற்றப்படி அச்சு வடிவம் மட்டும்
கவிதை போல் இருக்கும். கட்டமைப்போ மேலே
சொன்ன எல்லா விதங்களையும் கலந்திருக்கும்.

குதிரை வீரனின் பாடல்:

எங்கோ

ஆசியாவிலிருந்து துள்ளி ஓடிவந்து

மத்தியத் தரைக்கடலுக்குள்

எட்டிப்பார்க்கும்

பெண் குதிரைத் தலைபோல

இந்நாடு - எம்முடையது.

மணிக்கட்டில் ரத்தம்

கொப்பளிக்க

இறுகிய தாடை,

அழுந்திய பற்கள்

புழுதிபடிந்த வெறுங்கால்கள்

கீழேநிலம்

பட்டு விரிப்புப் போல

இந்த நரகம், இந்தச் சொர்க்கம்

எம்முடையது.

அந்நிய நாடுகளைச்

சார்ந்திருக்கும்

வாயிற் கதவுகளை இழுத்து மூடு -

அவை

என்றும் திறவுபடக் கூடாது

ஒரு மனிதனுக்கு இன்னொருத்தன்

அடிமையில்லை, இல்லை,

ஒங்கி எழும் அழைப்பு -

எம்முடையது.

ஒற்றை மரமாய் விண்ணில்

சிறகு விரி!

காட்டுமரங்களாய்

ஒற்றுமைத் திரட்சி கொள்!

ஏக்கம் - அந்த ஏக்கம் - எம்முடையது.

அந்தச் சுவர் (Beyond the Walls) எனும் கவிதையில்

அந்தச்

சுவரோடு நிறுத்தி

அவர்கள்

நம் மக்களைச் சுட்டுக் கொன்றார்கள்

அந்தச் சுவர் நெடுகில்

ஒவ்வொரு அடிக்கல்லும்

காவியம் பல சொல்லும்

என நசீம் இக்மத் கவிதைகள் படிக்க படிக்க
உத்வேகத்தை மெய்மையாக உயிர்ப்பிக்கின்றது. ●

கதையில்லாக் கதைகள் - 18

உடனே வாங்கோ அப்பா

கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

சாமத்தில் திடுக்கிட்டு எழுந்து "அப்பா" என்று அழுகிறாள்
அவந்திகா. கொஞ்ச நாட்களாகத்தினமும் நடைபெறும்
நிகழ்வதான் இது.

ஐந்தும் வயதும் நிரம்பாத அவந்திகா எந்தநேரத்தில்
"அப்பா" என்று அழத்தொடங்குவாள் என்று எவருக்குமே
தெரியாது. பெரும்பாலும் சாப்பிடலாம் அடம்பிடித்தாலோ,
நேசறிக்கு ஆயத்தமாவதற்கு மறுத்தாலோ தாய் கண்டித்து
விட்டால் போதும் உடனே "அப்பா" என்று அழத்தொடங்கி விட்டால்
பேரன், பேர்த்தி, சித்திமார் எப்படித்தான் சமாதானப்படுத்த
முயற்சித்தாலும் அது முடியாத காரியந்தான்.

ஏஜென்சி மூலம் தகப்பன் ஐரோப்பிய நாடொன்றுக்குப்
போய் அகதி அந்தஸ்துக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டு நிற்பதால்
ஏற்பட்ட தகப்பன்- மகள் பிரிவினால் வந்த நிலைமை இது.

அதற்கு முந்தைய நாட்களில் இது சம்பந்தமாக ஐரண்டு
மூன்று தடவைகள் தகப்பன் கொழும்புக்கு போகும் தருணங்
களில் குழந்தை நித்திரையில் இருக்கும்போது ஓடித்தப்புவது தான்
வழமை. ஆனால் நித்திரையால் எழும்பியதும் அப்பாவைக் காண
வில்லை என்று கேட்டு அழும்போது நாளைக்கு வந்துவிடுவார்
என்று தோற்றுவதும் வழமை. கூறியது போலவே அப்பா ஐரண்டு
நாட்களில் வந்து விடுவார்.

இம்முறை பயணம் சரிவருவது போல் தெரிந்தமையால்
புறப்பட முன்னர் நித்திரையிலிருந்த மகளைக் கொஞ்சி, கொஞ்சி
அழுததைக் கண்ட வீட்டில் உள்ளவர்களும் அழுதுவிட்டார்கள்.

இப்படியான ஒரு நிலைமையில் வெளிநாடு என்பது
தேவைதானா என்பதே எல்லோருடைய கேள்வியாக இருந்தது.

பொருளாதார ரீதியில் புல இழப்புகளைச் சந்தித்து விட்டு
இனியும் இங்கு பணம் தேட முடியாது என்ற முடிவோடு அவரும்
வெளிநாட்டுக்கென புறப்பட்டார்.

அப்பா ஐரண்டு நாட்களில் வந்து விடுவார் என்ற
வழமையான வார்த்தைகள் பொய்த்துக் கொண்டு போவதை
ஐந்து வயதான குழந்தை உணரத் தொடங்கி விட்டது.

இப்போது வடஸ் அப்பில் தகப்பனோடு பேசும்போது
ஏனப்பா எங்களை விட்டுவிட்டுத் தூரத்தே போய் நிற்கிறீங்கள்
என்று கேட்டாள், அவந்திகா.

"உங்களுக்கும் எங்கள் எல்லாருக்கும் தேவையான
காசை நிறைய உழைத்துக் கொண்டு கெதியாக பிள்ளையிட்டை
கெதியா அப்பா வந்திடுவன் குட்டி"

என்று அப்பாவின் பதில் கிடைத்து.

சித்திரைப் புத்தாண்டும் வந்தது.

வீட்டில் அம்மம்மா, அம்மப்பா, அப்பப்பா, அப்பம்மா,
சித்தப்பாமார், சித்திமார், மாமா, அத்தை எல்லோரும் பிள்ளைக்கு
நூறு, இருநூறு, ஐந்நூறு ஆயிரம் எனநிறையக் காசு
கொடுத்தார்கள்.

இதற்கு முன் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் இப்படியாகக்
காசு கிடைத்தால் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் வாங்கி விட்டு பின்னர்
அக்கறையில்லாமல் அக்காசுகளை ஆங்காங்கே விட்டு விடுவாள்
அவந்திகா.

இம்முறை கிடைத்த காசுகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து
பத்திரமாக வைத்திருந்தார். அன்றிரவு அப்பா வடஸ்அப்பில்
பார்த்து பிள்ளையோடு கதைத்தார்.

அவந்திகா அப்பாவுக்குச் சொன்னாள்.

"அப்பா அப்பா... நான் நிறையக்காசு சேர்த்து
வைச்சிருக்கிறேன் அப்பா. எல்லாக்காசும் உங்களுக்குத்
தாறனப்பா. நீங்கள் வெளிநாட்டிலை நிற்க வேண்டாம்.
எங்களிட்டை உடனை வாங்கோ அப்பா.

திட்டமிட்டுத்தான் மெதுவாக நகர்ந்தாளா அல்லது அப்போதெல்லாம் அந்த வேகத்தில்தான் நடக்க முடிகிறதா என்பதை லோகண்ணாவால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை.

அந்தளவில் குளிர்சாதனப் பெட்டியின் கதவினை அதன் உள்ளடுக்கிலிருந்தவை தெரிய திறந்து பிடித்தபடி அவரைநோக்கி, “என்ன குடிக்கிறாய்?” என்று கேட்டாள். கண்களில் ஒரு விஷமம் பளீரிட்டதுபோல் இருந்தது.

உள்ளே கண்ட போத்தல்களின் லேபிள்களால் லோகண்ணாவின் உச்சி குளிர்ந்தது. அவள், அவரை மட்டுமில்லை, அவரது பழைய பழக்கங்களையும் நினைவில் கொண்டிருக்கிறாள்.

காலப் பறவை விழுத்திய நிழலிலிருந்தும் குரலொலி கிளர்தல் சாத்தியமானதாவென திகைக்கும் படிக்கு அந்தச் சம்பவம் அந்த முன்னிரா விழாக் கொண்டாட்ட வெளியில் நிகழ்ந்தது.

அந்தக் குரலை அவ்வளவு காலத்தின் பின்பும் அவர் மறந்திருக்கவில்லை.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அந்த ஆண்டு நடந்த தமிழரின் தெருவிழாவில் குறிப்பெதுவுமற்றுத் தான் சிறிது பொழுதுபோக்கும் எண்ணத்தோடு வந்த லோகண்ணா சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

தெரிந்தவர்களையும் சந்திக்க முடியவில்லை. அது எண்ணிப் பார்க்க அதிசயமாய்த்தான் இருந்தது. ஏனெனில் எந்த இடத்திலும் லோகண்ணாவுக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருந்தார்கள்.

இரவு திணியத் திணிய குளிரும் ஏறுமுகம் காட்டியது.

அப்போதுதான் அந்தக் குரல் எழுந்தது: லோகேஷ்...!

என்னையா...? என்னைத்தான். அதுவும் அவளது குரல்தான். நிர்மலாவினதேதான்.

அவர் திரும்ப, கைகளை அசைத்தபடி அருகிலிருந்த ஐஸ் கிரீம் கடையிலிருந்து எழுந்து வந்தாள் அவள்.

அந்த சேலைகட்டிய உருவத்தை அவள்தானென நிச்சயப் படுத்த அவருக்கு பத்து விநாடிகள் கூட தேவைப்பட்டிருக்கவில்லை.

அதே ஒடுங்கிய முகம்; அதே துருதுருத்த கண்கள்; அதே பளிர்ரென்ற நேர் வரிசைப் பற்கள்; அதே கிள்ளென்று சொல்லி கும்மியிருக்கும் கன்னங்கள்; அதே ஏறுநெற்றி; அதில் நீர்த் துளி வீழும் வடிவகரும்பொட்டு.

நிர்மலா... என்றார் அவர்.

காலாதீதம்

தேவகாந்தன்

லோகேஷ்..

அவர்கள் ஜனங்களுக்கு ஒதுங்கி ஓரமாக நின்று நெடுநேரம் பேசினார்கள்.

கடந்த காலத்தின் ஆசைகள் ஏக்கங்கள் தோல்விகள் ஏமாற்றங்கள்

பிரிவுகளை அடுக்கடுக்காய் எண்ணி வதைந்துகொண்டும், எதிரே நிற்பவரோடு, குறிப்பாக அவற்றின் காரணகர்த்தாவோடு, சுக நல விசாரிப்புகளையும், சம கால நிகழ்வுகள் மீதான உரையாடலொன்றையும் நிகழ்த்தியபடி இயல்பில் நின்றிருக்க முடியுமா?

முடியுமென்றுதான் படுகிறது. இதோ எதிரில் லோகண்ணாவும் நிர்மலாவும் அதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நிர்மலா லோகண்ணாவுக்கு கல்லூரியில் ஒரே வகுப்பில் சக மாணவி. இருவரும் ஒரே ஆண்டில் பல்கலைக் கழகமும் சென்றார்கள்.

பல்கலைக் கழகம் சென்ற பின், அவர்களது இரண்டாண்டுகளாய்த் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த “நீயில்லாமல் நானில்லை”க்கு என்ன நடந்ததோ? பேசுவதும் காண்பதும் கூட மெல்ல மெல்ல அரிதாகிப் போனார்கள்.

தெருத் திருவிழாவில் நின்று குடும்பம், வேலை பற்றி விசாரித்துக்கொண்டிருந்த வேளையிலேயே, ஒரு நல்லூர்த் தேர்த் திருவிழாவில் லட்சம் பக்தர்கள் முண்டியடித்து முன்னேற முனைந்துகொண்டிருக்க, மெது மெதுவாய் கடை வரிசைகளைக் கடந்து பின்னேறிக் கொண்டிருந்த லோகேசும் நிர்மலாவும் எதிரே முருகனை வணங்கும் தோற்றம் காட்டியபடி நின்று தம் உள்ளம் உதிர்க்கும் வார்த்தைகளைப் பரிமாறிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

நிர்மலா, வீடு கிட்டவெண்டு சொன்னியே?

கிட்டத்தான்.

வீட்டில ஒருதரும் இருக்காயினம்தான இப்ப?

இருக்காயினம். அம்மா அப்பா இப்ப இஞ்ச கோயிலுக்கு வந்திட்டினமே!

அப்ப... நாங்கள் அங்க போவமா?

ஏன்? அவள் தெரிந்து கொண்டும் ரசித்துக்கொண்டும் தான் அந்த வினாவை ஒரு தீப்பொறிப் பார்வையை பாசாங்காய் எறிந்து கொண்டு கேட்கிறாள்.

கொஞ்சம் நெருக்கமாய் நிண்டு கதைக் கேலுமெல்லோ, அதுக்குத்தான்.

இப்ப இஞ்ச இருக்கிற நெருக்கமே போதும். மூண்டு வருஷத்துக்கு மூச்சு விடக்குடா.

அப்ப... மூண்டு வருஷமும் கனவு வாழ்க்கைதானா?

அதுவும் ஒரு வாழ்க்கைதான், லோகேஸ். நிசத்தில வாழ்றதில ஒரு சுகம் இருக்கெண்டா, கனவு வாழ்க்கையில் இன்னொரு சுகமிருக்கு. மூண்டு வருஷம்... இந்தாவெண்டு பறந்து போம் என்று அவள் காற்றில் விரலைச் சுண்டி சிரித்தாள். அதில் வெற்றிக் களி இருக்கவில்லை.

அதைக் கேட்டு லோகேசும் சிரிக்கத்தான் செய்தான். அதில் தோல்வியின் தழும்புகள் இருந்தன.

தான் கேட்டு அவள் மறுத்த காரணத்தால் அதுவே நோக்கமாயிருந்த லோகேசே அந்தப் பிரிவை அவர்களுக்கிடையில் விழுத்தினானா? அல்லது அவளது பெற்றோர்க்கு அவர்களது விஷயம் தெரிந்து, தம் உயிர்ப் பணயத்தில் மறப்பின் உத்தரவாதம் அவளிடமிருந்து வாங்கப்பட்டதா? எதுவும் தெரியவில்லை.

காலம் வருஷங்கள் சிலவற்றைக் கடந்தது.

1983இன் பின் எவர் இருப்பதும் இல்லாததுமோ எங்கேயென்பதுமோ எதுவும் எவருக்கும் தெரிந்திருக்க வில்லை.

1977இல் நேரில் கண்டதற்குப் பிறகு இதோ இப்போதுதான் மறுபடி சந்திக்கிறார்கள் வேறு நிலத்தில், வேறு காலநிலையில், வேறு குடும்ப நிலைமையில்.

லோகண்ணா சுதாரிக்க அவரது விசாரிப்புக்கு நிர்மலா பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்: அவர் இல்லாமப் போய்... இப்ப... பதினைஞ்சு வருஷ மாகுது...

கறுப்புப் பொட்டைக் கண்டோடனயே நினைச்சன்...

ஒண்டு தெரியுமோ? நான் கலியாணம் ஆனப்புறமும் கறுப்புப் பொட்டுத்தான் வைச்சனான்.

உன்ர புருஷன் ஒண்டும் சொல்லேல்லையோ அதுக்கு?

அவரென்ன சொல்லுறது? ஆரம்பமே பிச்சுப் பிடுங்கல்தான். கலியாணத்துக்குப் பிறகு கொஞ்ச நாளைக்குள்ள இஞ்சயும் வந்திட்டுது.

பிள்ளையள்...?

ரண்டு பெடியள்... வளந்திட்டின... தங்கட தங்கட பாட்டில போயிட்டின. ஓராள் ஒட்டாவாவில... மற்றவன் கலிபோர்னியாவில வேலை பாக்கிறான்.

எப்பிடி தனிய இருக்கிறாய்?

நான் பிள்ளையளோட இருக்கேக்கயும் தனிய; புருஷனோட இருக்கேக்கயும் தனியத்தான்.

விளங்கேல்ல...

உனக்கு விளங்கும்; நல்லாய் யோசிச்சுப் பார்.

யோசிக்க, லோகண்ணாவுக்கும் விளங்குகிற மாதிரித்தான் இருந்தது. ஆனாலும் இப்ப அது அவசியமில்லாத விஷயம்.

இண்டைய சந்திப்பை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஈதொரு புதுமையப்பா... என்று லோகண்ணா வின் சிந்தனையூட்டில் தொடர்ந்து சொன்னாள் அவள்.

கல்லூரியிலும் அவள் அவ்வாறு கதைப் பதையும் சிரிப்பதையும் ஞாபகம் கொண்டார் லோகண்ணா.

சிரிப்பு முடிய விஷயத்திலிருந்து சடுதியில்

மாறிய அவள் கேட்டாள்: வீட்டை வாவன்...

வீடெங்கயிருக்கு?

கிட்டத்தான். நல்லூரில கோயிலுக்கும் எங்கட வீட்டுக்கும் இருந்த தூரம்தான்.

தான் கேட்டும் ஒருநாள் கூட அவள் கூட்டிப் போயிராத அந்த வீட்டை நினைவுகொண்டார் லோகண்ணா. அந்த அழைப்பு ஆயிரம் நினைவுகளின் அடுக்கிலிருந்து கிளம்பியதாக எண்ணினார். ஒரு விருந்தின் மனக்கிளக்கிடுப்பு அவரைப் பற்றியது.

தம்முள் இன்னமும் நீறு பூத்ததாயிருந்த காதலை ஒருவர் ஒருவரில் கரைக்கும் எண்ணத்தில் இருவரும் அந்தக் குளிருக்குள் விரைந்துகொண்டு இருந்தார்கள்.

வீட்டுள் பிரவேசித்ததும் கதகதப்பின் இதம் உடம்பில் சுவறியது.

அவள் முகம் முழுக்க மலர்ச்சியாய் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவரை உட்காரக் கேட்டாள்.

அவர் நின்றபடியே பார்வையைச் சூழல வீசினார். அவரில் ஐயமொன்றெழுந்தது, ஓராணாய் தான் நினைப்பதையே ஒரு பெண்ணாய் நிர்மலாவும் கருதியிருப்பாளாவென்று.

என்ன யோசினையென்றாள் அவள்.

வீட்டை நல்லாய் வைச்சிருக்கிறாயென மழுப்பினார் அவர்.

வேலை விட்டாச்சு... பென்சனில சீவியம் ஓடுது... சும்மா இருக்கிற நேரம் அதையிதையெண்டு செய்யிறன், அவ்வளவுதான்... அதுஅது அந்தந்தமாதிரி இருக்கு...

மெய்தான் என்று நினைத்தார் லோகண்ணா. நீ திட்டமாய்த்தான் எல்லாம் செய்யிறனீ... வாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை அடக்கிக்கொண்டார் அவர்.

அப்போதுதான் கேட்டாள் நிர்மலா, என்ன குடிக்கிறாய்? என.

பதில் வராத சில கணங்களின் பின், “கம்பஸில இருக் கேக் கயே நல்லாய் தண்ணி போடத் துவங்கியிட்டாய்தான்? சொல்லு, என்ன வேணும்?”

இந்தக் குளிருக் கென்றில்லை, இந்தப் பதட்டமான சூழ்நிலைக்கே அது நல்ல மருந்துதான்.

ஆனாலும் அவர்தாமதித்தார்.

அவரில் யோசனை இறுகிற்று.

அவர் ஒரு மிக நீண்ட இடைவெளியை அநாயாசமாய்க் கடக்க முயற்சிக்கிறார். கால வெளியை மனத்தால் கடந்த அவரால், உடலால் கடக்க முடியுமா? கனவுகளையே மறந்த உடலில் நனவின் வீறு நின்றிருக்குமா? அவர் இட்டிருப்பது ஒரு வேஷமென்பது அவருக்குமா புரியவில்லை?

அவருடைய உடம்பு அவருக்குத் தெரியும்! அவருமே படித்திருக்கிறார், “இளமையும் காமமும் ஒரு வழிநில்லா”வென.

“சொல்லு...” என்றாள் அவள்.

அவர் சிரித்துவிட்டு சொன்னார்: “ஏலு மெண்டா... ஒரு வெறுங்கோப்பிதா, சீனி போடாமல்.”

அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

ஒரு திடுக்காட்டமின்றி, ஓர் அதிர்வுகூட இன்றி, அவள் அதனை தன் பதிலுமாக உள்வாங்கினாள்.

சரவணனின்
“கள்ளத்தோணி”
ஆதி அந்தமாக அலசும்
ஒரு நூல்

யூன் 11ஆம் திகதியன்று லண்டனில் நடத்தப்பட்ட மலையக இலக்கிய மாநாட்டில் வாசிக்கப் பட்ட கட்டுரை இது. முதற் தடவையாக புகலிடத்தில் நடத்தப்பட்ட இத்தகைய மாநாட்டில் முழு நாள் நிகழ்விலும் சுமார் முப்பது நூல்களின் மீதான அறிமுக உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. என்.சரவணன் மலையகம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பான இந்தக் “கள்ளத்தோணி” நூலுக்கு 2020 ஆம் ஆண்டுக்கான இலங்கை சாகித்திய விழாவில் இரண்டாவது பரிசு கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐந்து இலட்சத்து இருபத்தி ஐயாயிரம் பேருக்கு இந்தியக் குடியரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும். மூன்று லட்சம் பேருக்கு இலங்கை குடியரிமை தரப்படவேண்டும். இதுவன்றி ஒரு இலட்சத்து ஐம்பதாயிம் பேரை இந்தியாவும் இலங்கையும் சமமாகப் பிரித்துக் கொண்டு குடியரிமை தரப்பட வேண்டும். இரத்தமும் சதையும் உணர்வுமாக, இயற்கை ஜீவிகளாக வாழ்ந்த மானுட இனம் வெறும் எண்களாக மட்டுமே எஞ்சிய துயர நாட்கள் அவை.

அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டின் முன்பு பிரித்தானியக் காலனிய ஆதிக்கத்தால் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் துப்புரவுத் தொழில்களிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்ட இலங்கைக்குக்

கொண்டு செல்லப்பட்டு, காலமாற்றத்தில் மலையக மக்கள் என அழைக்கப்பட்டவர்கள்.

காலனியவாதிகளால், இந்திய இலங்கை அரசுகளால் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டவர்கள்.

எழுபதுகளில் இவர்கள் தமிழகத்தின் நீலகிரி மாவட்டம் சார்ந்த ஊட்டியிலும் தேயிலையும் காப்பியும் விளைகிற கோத்தகிரி, கொடைக்கானல், ஏற்காடு போன்ற மலைப் பிரதேசங்களிலும் குடியமர்த்தப்படுகிறார்கள்.

இவர்களில் சிறுபகுதியினர் நான் வாழ்கிற இடத்திலிருந்து குறுந்தொலைவில் போப் காலேஜ் எனும் இடம் தாண்டி ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் குடியமர்கிறார்கள்.

இலங்கையில் இந்தியப் பூர்வீகத் தமிழர் என விரட்டப்பட்ட இவர்கள் தமிழகத்தில் சிலோன் தமிழர் எனும் அடையாளம் இடப்பட்டு ஊர்களின், நகர்களின் ஒதுக்குப் புறத்தில் காலனி என அழைக்கப்பட்ட இடங்களில் வாழலாயினர்.

இந்திய தமிழக சாதி அடுக்கில் காலனி என்பது தலித் மக்கள் வாழும் குடியிருப்புகள். மலையகத் தமிழர் அல்லது அல்லது சிலோன் தமிழர் அல்லது நாடு திரும்பிய பூர்வீக இந்தியத் தமிழர் இவ்வாறுதான் ஓரநிலை மக்களாக இந்திய அரசினால் நடத்தப்படலாயினர்.

பள்ளிப் படிப்பு முடிந்த பின்னால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அரசியலில் ஈடுபட்ட எழுபதுகளின் நாட்களில் ஒன்றில்தான், சிலோன் தமிழர் குடியிருப்புக்குச் செல்ல சேர்ந்தது. இலக்கியத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த எம் போன்றோர்க்கு மலையகத் தமிழர் பற்றிய எமது அறிதலின் முதல் பதிவாக பொன்விலங்கு-குறிஞ்சி மலர் போன்ற நாவல்களை எழுதிய நா.பார்த்த சாரதியின் மேகங்கள் மூடிய அந்த மலைகளின் பின்னால் எனும் குறுநாவல் அமைந்தது.

எண்பதுகளின் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட ஊழி தமிழகத்தின் சிற்றூர்கள், பெருநகர்களைப் புரட்டிப்போட்டது. இலங்கை வாழ்வட கிழக்குத் தமிழர்-மலையகத் தமிழர்-கொழும்புத் தமிழர் என மூவகைத் தமிழர்கள் பற்றிய வாசிப்பு என்பது எமக்கு அப்போதுதான் துவங்குகிறது.

ஈழப் போராட்ட இயக்கங்களில் மலையகத் தமிழர் குறித்த ஒரு முழுமையான நூலை மார்க்சியத்தினால் உந்துதல் பெற்ற இயக்கமான ஈரோஸ் அன்று தமிழகத்தில் போராட்டத்தின் ஆதரவாளர்களிடையே விநியோகித்தது.

பிற்பாடுதான் பி.ஏ.காதரின் நூல், தமிழோவியன் கவிதைகள், ஏ.சிவானந்தனின் நாவல், மு.நித்தியானந்தனின் நூல் போன்றவற்றைப் படிக்க நேர்ந்தது. அந்த நூல்களின் தொடர்ச்சியாக வந்திருப்பதுதான் மலையகம் குறித்த ஆய்வு நூலான சரவணனின் கள்ளத்தோணி.

சரவணனின் நூல் மலையகத்தின் நூற்றைம்பைது ஆண்டுகால கால

வரலாற்றை ஆதி துவங்கி சமகாலம் வரை தொகுத்துத் தருகிறது.

ஒரு நூலில் வாசகனுக்கு அறிந்துகொள்ள என்ன இருக்கிறது. அதிலிருந்து அவன் என்ன கற்றான் என்பதுதான் அவனது அறுதித் தேர்வாக இருக்கும். 254 பக்கங்களில் அணிந்துரையையும் முன்னுரையையும் விட்டுவிட்டால் நூலில் 23 கட்டுரைகள் இருக்கின்றன.

கட்டுரைகளின் அடிநாதமாக நடந்து முடிந்து சிங்கள பௌத்தப் பெருந்தேசிய அரசினால் இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட தமிழர் போராட்டத்தில், வடகிழக்கு, மலையகம், கொழும்பு என முத்தரப்புத் தமிழரிடமும் இருந்திருக்க வேண்டிய புரிந்துணர்வு, ஒற்றுமை போன்றவற்றை அவாவும் கட்டுரைகள், அது இல்லாமல் போனதற்கான பிராந்திய, வரலாற்று, அரசியல் தனித்தன்மை சார்ந்த விஷயங்களையும் அலசுகிறது.

இந்தியாவின் முதல் பிரதமரான ஜவஹர்லால் நேரு தவிர, பின்வந்த இந்திரா காந்தி, லால் பகதூர் சாஸ்திரி போன்றவர்கள் எவ்வாறு தமது சொந்த மக்களுக்குத் துரோகமிழைத்தார்கள் எனும் வரலாற்றைத் தரவுகளுடன் நிறுவுகிறது.

காலனியாதிக்க எதிர்ப்புச் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் எவ்வாறு இலங்கைத் தேசிய விடுதலை என்பதையே மலையகத் தமிழர்கள் அந்நியர்கள் என்பதை முகாந்தரமாக வைத்துக் கட்டமைத்தது என்பதையும், முத்தரப்புத் தமிழர்களையும் அதன் தொடர்ச்சியான எதிர்மையாக கட்டமைத்தது என்பதையும் கட்டுரைகள் சொல்கின்றன.

துவக்கத்தில் மலையகத் தமிழர் பிரச்சினையில் ஈடுபாடு காட்டிய வடகிழக்குத் தமிழ்த் தலைவர்கள் எவ்வாறு பிற்காலத்தில் சிங்கள அரசின் சேவகர்களாக மாறி அவர்களைக் கைவிட்டார்கள் என்பதையும் பேசுகின்றன.

மேலே சொன்ன தரவுகள் யாவும் இன்று மலையகம் தொடர்பாக எழுதப்படும் வரலாற்று நூல்களில் இருந்து பொதுவாகவே நாம் தொகுத்துக் கொள்ள முடிகிறவைதான்.

இந்த நூலின் குறிப்பான சிறப்பம்சமாக நான் காண்பது, இனவாதம் என்பதையும் தாண்டி மலையகத் தமிழர் பிரச்சினையில் இருக்கிற சாதி சார்ந்த தரவுகளையும் அது சார்ந்த ஒப்பீட்டு ரீதியிலான தமிழர் அரசியலையும் பேசும் கட்டுரைகளை இந்த நூல் கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான்.

மலையகத் தமிழரில் 80 சதவீதமானவர்கள் தலித்துகள்தான். 20 சதவீதமானவர்கள் சமஸ்கிருதமய மாதலை வாழ்முறையாக் தேர்ந்த இடைநிலைச் சாதியினர். தமிழகச் சாதியப் படிநிலையில் நிலவுகிற முரண்கள், அதிகார மனநிலைகள் அண்மைக் காலத்தில் மலையகத்தில் வேகம் பெற்றிப்பதை குறிப்பாக இந்நூல் தரவுகளுடன் சுட்டுகிறது.

ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் இப்போது முனைப்புப் பெற்றிருக்கும் சைவபார்ப்பனிய, இந்துத்துவ அரசியல் கூட்டுடன் இணைவைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சினை இது.

வரலாற்றை இடதுசாரி நோக்கில் இருந்து அணுகுபவனாக, எனக்குப் புதியன கற்பதாகவும்

மகிழ்வுக்கூடியதாவும் இருந்த கட்டுரைகள் நாடு, இன, மத, நிற, சாதிய மனநிலை தாண்டிய உன்னதமான சில மனிதர்கள் குறித்த கட்டுரைகள்.

காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து இலங்கை வந்து மலையகத் தமிழர் வாழ்வு மேம்பாட்டுக்குத் தம்மை ஒப்புவித்துக் கொண்ட நடேசய்யர் தம்பதிகள், இங்கி லாந்தில் பிறந்து ஆஸ்திரேலியா வழி மலையகம் வந்து ஒரு சாகசவாதியாக வாழ்ந்து மலையகத் தமிழரின் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்ட மார்க் அந்தனி பர்ஸ்கேடல் போன்றவர்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்ட கட்டுரைகள்.

எந்த உரிமைப் போராட்டமும், மிகச் சாதாரணமான மனிதர்களின் அசாரணமான தருணத்தில் நிகழும் உயிரீகத்தினால்தான் அதன் கொதிநிலையை அடைகின்றன. அப்படியான ஒரு மாமனிதன் பற்றிய எழுத்து மலையகத் தொழிலாளி வரக்கத்தின் முதல் தியாகியான முல்லோயா கோவிந்தன் பற்றிய உணர்ச்சிகரமான கட்டுரை.

இறுதியாக இரண்டு பிரச்சினைகள். ஒன்று இனவாதத்தைக் கடக்க முடியாத வர்க்கப் பிரக்ஞையின் வரலாறாகவே இலங்கை இடதுசாரிகளின் வரலாறு இருக்கிறது என்பதை இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தளம்பல்களை முன்வைத்து இந்நூல் சுட்டிச் செல்கிறது.

பிறிதொன்று, நூலின் அரசியல் தொனியின் நீட்சியாக சுய அனுபவத்தில் இருந்து தலித்தாகத் தானும் தலித் அல்லாத இடதுசாரிகளும் தமது அன்றாடத்தில் சாதிகடந்த பிரக்ஞை நோக்கி நகர்வதை மிகுந்த வலியுடன் நூலின் இறுதி மூன்று கட்டுரைகள் பேசுகின்றன.

இந்த நூலின் இருவகைப் பண்புகள் கொண்டவை.

ஒன்று ஆய்வுகளைத் தொகுத்துத் தரும் பண்பு. மலையக வரலாறு குறித்த கட்டுரைகள் அந்தப் பண்பு கொண்டன.

பிறிதொன்று நிலவும் வரலாறாக ஆய்வுகள் குறித்த மறு ஆய்வு. வரலாற்றின் பின்னிப் பிணைந்துள்ள, அதிகம் பேசப்படாத விஷயங்களை முக்கியத்துவப் படுத்தி நுணுகிச்சென்று பேசுபவை இவை. சாதியம், இடதுசாரிகள், உன்னதமான போராளிகள் பற்றியது அக்கட்டுரைகள்.

மலையகம் குறித்த பிரச்சினைகளை ஆதி அந்தமாக அலசும் ஒரு நூல் என சரவணனின் கள்ளத்தோணி நூலைச் சொல்வேன்.

நூல்
அரண்
(சிறுகதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர்
த.கலாமணி
விலை : 500.00
வெளியீடு: ஜீவநதி

சிலேட்டுப் பலக

■ இரண்டாம் விசுவாமித்திரன் ■

பாறுக்கு மாஸ்டர் மகள் தன்ர புள்ளய நேசரிக்கு அனுப்ப ஒழுங்கு பண்ணிக்கிட்டு இரிக்கா. புள்ளட பொத்தக பேக்குக்குள்ள ஒத்த றூள் கொப்பி, சித்திரக் கொப்பி, பென்சில், கலர்ப் பொட்டி, நூடுள்ஸ் வெச்ச சின்ன டப்பா, தண்ணிப் போத்தல் எல்லாத்தயும் அடஞ்சா. பேக்கிட ரெண்டு பட்டிக்குள்ளாளயும் புள்ளட ரெண்டு கையயும் ஓட்டி தோளுக்கு மேலாலபட்டிய எடுத்து பேக்க முதுகோடச் சேத்து கொழுவினா. பொடியன் பேக்கச் செமந்துக்கிட்டு நேசரிக்கிப் பெய்த்துக்கிட்டு இரிக்கான்.

பாறுக்கு மாஸ்டரு பென்சன் எடுத்துக்கிட்டு ஊட்டுல சும்மாதான் இரிக்காரு. அதால ஒவ்வொரு நாளும் பேரன நேசரிக்கிக் கூட்டிக்கிப் போற அவருதான். இண்டக்கிம் பொடியனோட நேசரிக்கிப் பெய்த்துக்கிட்டு இரிக்காரு. ஓஎல், ஏஎல் சோதின யெல்லாம் நெல்லாப் பாசி பண்ணின ஒரு பொம்பிளப்புள்ள அரசாங்க வேல கெடைக்காததால நேசரி ஒண்டு போட்டு டீச்சரா அங்க வேல பாக்கா. வகுப்பில படமெல்லாம் ஓட்டிரிக்கி. மாமரத்துக்குக் கீழ் பொடியனுகள் நாலஞ்சி பேரு வெளயாடிக்கிரிக்கானுகள். கொஞ்சம் தள்ளி ரெண்டு பொம்புளப் புள்ளயள் அதப் பாத்துக்கிட்டு இரிக்கிதுகள். பாறுக்கு மாஸ்டரு பேரன உள்ளுக்க உடாம கைல புடிச்சிக்கிட்டு கேத்தடிய

நிக்காரு. டீச்சரு இன்னம் வெரல்லி யாம்.

அங்க இன்னொரு ஆள் நிண்டாரு. அவருக்கு நடுத்தர வயசிரிக்கும். மகன நேசரிக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தவரு. மாஸ்டருக்கு அவரத் தெரியா. ஆனா அவருக்கு பாறுக்கு மாஸ்டர் நெல்லாத் தெரியிம். அவரோட மாஸ்டரு கதச்சாரு.

ஒங்கிட காலத்தில இப்பிடி நேசரி இருந்தயாண்டு பாறுக்கு மாஸ்டரு கேட்டாரு. ஒமெண்டு சென்னாரு. அதக் கேட்ட பாறுக்கு மாஸ்டரு அவர் காலத்தில நேசரி இரிக்கல்லயாம். பள்ளிக்கொடத்தில அரிவரி வகுப்புத்தான் இருந்த. அரிவரி பாசி பண்ணினா மொதலாம் வகுப்புண்டு வெளக்கம் குடுத்தாரு.

அந்நேரம் டீச்சரு வந்திட்டா. ரெண்டு பேரும் பிள்ளகள அவக்கிட்ட பாரம் குடுத்திட்டு வெளியேறினாக. கதச்சிக் கதச்சி கதட ருசில ரெண்டு பேரும் பாறுக்கு மாஸ்டர் ஊட்ட வந்து சேந்திட்டாக.

மகளக் கூப்பிட்டு ரெண்டு தேத்தண்ணி தாண்டு கேட்டாரு. நாங்க படிச்ச காலத்தில அரிவரி வகுப்பு மொதலாம் வகுப்பிலயெல்லாம் சிலேட்டும் குச்சியும்தான் பாவிச்ச. ஆனா இப்ப நேசரிப் புள்ளகள் கொப்பி பென்சிலெல்லாம் பாவிக்கிதுகள்ண்டு வந்தவருக்கிட்டச் சென்னாரு.

அந்தக் காலத்தில படிக்கிற புள்ளகள் கொண்டுபோற சிலேட்டுப் பலகய நீங்க கண்டிரிக்கீங்களாண்டு கேட்டாரு. அவரு இல்லெண்டு பதில் சென்னாரு. சிலேட்டுப் பலகயப் பத்தி அவருக்கு வெளங்கப்படுத்தினாரு.

கொப்பிர அளவுக்கு ஒரு சொட்டுப் பெரிசா எழுத்துக் கொப்பியப் போல நீள் சதுரமா இரிக்கும். கல்லுத் தூளால செஞ்சது. கறுப்புக் கலரு. கீழ் உழுந்தா ஓடயும்.

சிலேட்டர் நாலு பக்கத்திலயும் செலாக பொருத்தி இரிக்கும். அந்த செலாகய நாங்க சிலேட்டு மட்ட ண்டுதான் செல்ற. சிலேட்டு மட்ட ஒண்டோட ஒண்டு பொருத்திக்கிட்டு சிலேட்ட புடிச்சிக்கிட்டிரிக்கும். ஆனா மட்டய லேசா கையால களட்டலாம். செல புள்ளகள் வகுப்பில சிலேட்டு மட்டய களற்றதும் பூற்றதுமா இருப்பானுகள்.

பழய அஞ்சி சதக் காசி நாலு மூலயும் மழுங்கின மாதிரி சதுரமா

இரிக்கிம். அப்பிடி சிலேட்டுப் பலகட நாலு மூலயும் மொன மழுங்கி இரிக்கும். ரெண்டு சைஸ்ல சிலேட்டுகள் இருந்திச்சி. ஒண்டு பெரிசி. மத்தது ஒள்ளுப்பம் சின்னது..

சிலேட்டில ரெண்டு பக்கத்திலயும் குச்சியால எழுதலாம். செல ஆக்கள் குச்சிய சிலேட்டுப் பென்சில் ண்டும் செலர். நாம பாவிக்கிற பென்சிலவிட குச்சி தடிப்பம் கொறய. ஓசரமும் கொறய. குச்சிர ஓசரத்தில அரவாசிக்கி தாள் சுத்தி இரிக்கும். எழுத எழுத குச்சிர நீளம் கொறஞ்சி வரும். தாளர் மட்டம் வந்தா அதுக்குப் பொறகு குச்சியால எழுதிற கணகாட்டு. வெரல் நோகாம இரிக்கிறதுக்காக குச்சில தாள சுத்தியிரிப்பாக ண்டு இப்ப நான் யோசிக்கன். சிலேட்டு கறுப்பா இருந்தாலும் குச்சியால எழுதினா எழுத்து வெள்ளயா தெரியும். மாவு மாதிரி தூள் தெரியும்.

வெளங்கிச்சா ண்டு கேட்டாரு. ஒமெண்டு பதில் சென்னாரு

சிலேட்டில எழுதினா கையால அழிச்சிப் போட்டு ண்னொருக்கா எழுதலாம். மாக்குச்சியால எழுதினா அழிக்கிற லேசி. கல்லுக் குச்சியால எழுதினா அழிக்கிற கொஞ்சம் கரச்சல். குச்சி வாங்கினா மாக்குச்சியா ண்டு பாத்துத்தான் வாங்கிற. செல புள்ளகள் நாக்கில துப்பணிய எடுத்து வெரலால தொட்டு சிலேட்டில இரிக்கிற எழுத்த அழிப்பானுகள். நானெல்லாம் வகுப்புக்கு எதுக்க நிக்கிற மல்லிய மரத்தில பூவ ஆஞ்சிக்கிட்டு வந்து அதாலதான் அழிக்கிற.

மகள் நன்னாரி போட்ட தேத்தண்ணி கொண்டந்து குடுத்தா. ரெண்டு பேரும் குடிச்சாக. வந்தவரு வாய உசுப்பாம கேட்டுக்கிட்டு இருந்தாரு. கனநாளக்கிப் பொறகு மாஸ்டருக்கு கத்ச்சிரிக்க ஒரு ஆள் கெடச்சிட்டு. சிலேட்டுப் பலகட சாட்டுல வெளக்கம் வெளக்கமாகுடுத்துக்கிட்டு இருந்தாரு.

கல்முன டவுண்டல் மணமகள் பொத்தகசால ஒண்டு இருந்த. காத்தான்குடி ஆக்கள்தான் அத நடத்தின. அதுக்கிட்டால நல்ல பொத்தகக் கட நாகூரார் பொத்தகக் கடதான். அது நம்மிட சாய்ந்தமருதிலதான் இருந்த. ஆனா மணமகளவிடக் கொஞ்சம் சின்னது. பக்கத்து அறயில பட்டோலச் சாமானுகள வெச்சிருந்தாரு. நாகூரார் பொத்தகக் கட நம்மிட ஊர்ல எங்க இருந்தெண்டு தெரியுமா? ண்டு கேட்டாரு. அவரு தெரியா ண்டு சென்னாரு.

இப்ப அந்தப் பொத்தகக் கட இல்ல. அது எவடத்த இருந்தெண்டு சென்னா நம்மிட ஊர்ல கலியாண ரோட்டில மாமிர புரிசன்ட சந்திக்கும் ஆவி சாட சந்திக்கும் எடயிலதான் இருந்த. இப்ப அந்த மூலக் குத்தில ஒரு மரத் தளபாடக் கட இரிக்கி. அதுக்குப் பக்கத்திலதான் பொத்தகக் கட இருந்தெண்டு வெளக்கினாரு.

அந்தக் காலத்தில பெரிய சிலேட்டு முப்பது சதம். சின்ன சிலேட்டு இருபத்தஞ்சி சதம். குச்சி ரெண்டு சதம். இல்லாட்டி மூணு சதம்.

அரிவரி படிக்கிற காலத்தில பாலபோதினி வாசிப்புப் பொத்தகத்த அம்பத்தஞ்சி சதத்துக்கும் சிலேட்டுப் பலகயும் குச்சியும் இருபத்தஞ்சி சதத்துக்கும் எங்கிட வாப்பா நாகூரார் கடயில எனக்கி வாங்கித் தந்தது இப்பயும் ஞாபகத்தில இரிக்கி. சிலேட்டும் குச்சி யும் சில்லறக் கடயிலயும் விக்கிற. ஆனா பொத்தகங்கள

பொத்தகக் கடயில மட்டும்தான் வாங்கலாம் ண்டு சென்னாரு.

வகுப்பில பொடியனுகள் சண்ட புடிச்சா சிலேட்டுப் பலகயால தலயில அடிப்பானுகள். எங்கிட வகுப்பில முஸ்தபா ண்ட பொடியன் படிச்ச. எந்நேரமும் அவண்ட மூக்கால சளி வழிஞ்சி வாய்க்குள்ள பூரும். புள்ளகள் அவன மூக்கோடி முஸ்தபா ண்டு பட்டப் பேரு செல்லிப்பகிடி பண்ணுவானுகள்.

மாஸ்டர்ர கதய மத்தவரு மிச்சம் கவனமா வாய மூடிக்கிட்டுக் கேட்டுக்கிட்டிருந்தாரு.:

நாங்க படிக்கிற காலத்தில எடவேளப் பாடத்தில சாப்பிரரதுக்கு வணியும் குடிக்கிறதுக்கு பாலும் கெடைக்கும். தகாநாயக்கா ண்ட கல்வி மந்திரி நாடு முழுக்க இதக் குடுத்ததால அவர ஆக்கள் வணியி மாமா ண்டு செலர். அஞ்சாம் வகுப்புப் படிக்கிற ரெண்டு பெரிய புள்ளகள் எங்கிட வகுப்புக்கு வணியி கொண்டந்து பகிருவானுகள். ஒருக்கா வணியி பகிரக் கொள்ள பக்கத்தில இருந்தவன் என்னயோ சென்னயாமெண்டு சிலேட்டுப் பலகயால சென்னவண்ட தலயில மூக்கோடி முஸ்தபா அடிச்சிப் போட்டான். பொடியன்ட தலயில கொஞ்சம் பொடச்சிருந்திச்சி. டீச்சரு முஸ்தபாவக் கூப்பிட்டு மொழங்கால்ல நிப்பாட்டினா.

சிலேட்டு மட்டயால புள்ளகள் வகுப்பில அடிப்புப்பர்ரதால பொறகு மட்டத்தாளால செஞ்ச கறுப்பு சிலேட்டு வந்திச்சி. வளச்சி சிலேட்டு மட்ட இல்ல. உழுந்தா ஓடயும்மாட்டா.

கறிபுளி வாங்கிற நேரம் வந்திச்சி. பாறுக்கு மாஸ்டரு கதைக்கிறத நிப்பாட்டினாரு

இப்ப ஆருக்கிட்டயும் பழய சிலேட்டுப் பலக இரிக்குமா ண்டு வந்தவரு வாயத் தொறந்து ஒரு கேள்வி கேட்டாரு. ஓம். எங்கிட மூத்த காக்கா பழய சாமான் சக்கட்டுகள பத்திரப் படுத்தி வெய்க்கிறவரு. அவரு ஒரு தடவ தமிழ் நாட்டுக்கு தமுள் மகாநாட்டுக்கு போன நேரத்தில ஒரு கடயில சிலேட்டுப் பலகயக் கண்டு வாங்கிட்டு வந்தாரு. அவர்ர பொத்தக அலுமாரிக்கி மேல இப்பயும் அது இரிக்கி. ண்டு சென்னாரு.

நம்மிட நாட்டுல வெள்ளக்காரன்ட காலத்தில யும் சிலேட்டுப் பாவன இருந்த. இப்ப அது நிண்டுபோய் கன காலம். ஆனா இந்தியாவில தமிழ் நாட்டுல கிட்டத்தில வரயும் சிலேட்டுப் பாவன இருந்த. இப்பயும் இரிக்கா இல்லியாண்டு எனக்கித் தெரியா. படத்தில நடக்கிற எம்ஜிஆரு மொதலமச்சரா வந்தோடன படிக்கிற புள்ளகளுக்கு சத்தொணவுத் திட்டம் கொண்டந்து சாப்பாடு குடுத்தாரு. புள்ளகள் ஊட்டுல இருந்து பள்ளிக்கி சாப்பாட்டுப் பிலேட்டு எடுத்துக்கிட்டுப் போவாங்க. தமிழ்நாட்டு ஆக்கள் அடுக்கு மொழில நல்லாப் பேசுவாக. பையில சிலேட்டு கையில பிலேட்டு ண்டு அவக பேசின. அதச் செல்லி சிலேட்டுப் பலகட கதய முடிச்சாரு.

மத்தவரு போக எழும்பினாரு. எங்கிட வாப்பா ஒங்களோட ஒரே வகுப்பில ஒண்டாப் படிச்சயாமெண்டு அடிக்கடி செல்லுவாரு ண்டத்த மாஸ்டருக்கிட்ட சென்னாரு. ஆரு ஒங்கிட வாப்பா ண்டு கேட்டாரு. முஸ்தபா ண்டு செல்லிக்கிட்டு அவரு வெளிய போனாரு.

பாறுக்கு மாஸ்டரு சிலேட்டுப் பலகயும் மூக்கோடி முஸ்தபாவயும் ஒருநாளும் மறக்கமாட்டாரு.

ஜீட் பிரகாஷின் பரி. யோவான் பொழுதுகள்

■ தேவமுகுந்தன்

இலங்கையில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்கு நீண்ட கல்விப் பாரம்பரியமொன்றுள்ளது. இப்பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதில் காலணித்துவ அரசாங்கங்களின் பங்களிப்பை மறைக்க முடியாது. 1823 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் பிரத்தானிய அங்கலிக்கன் மிசனறியினரால் உருவாக்கப்பட்ட பரி. யோவான் கல்லூரி இவ்வாண்டு தனது இரட்டை நூற்றாண்டைக் கொண்டாடுகின்றது. இதனை முன்னிட்டு இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவராகிய ஜீட் பிரகாஷ் அவர்கள் கல்லூரி தொடர்பான தனது நினைவுகளை தொகுத்து “பரி. யோவான் பொழுதுகள்” என்ற பெயரில் நூலொன்றினை வெளியிட்டுள்ளார். ஜீட் இணையத்தில் தொடராக எழுதிய கட்டுரைகளில் பரி. யோவான் கல்லூரி தொடர்பான பதிவுகளே இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஜீட் பிரகாஷின் எழுத்து நடை வாசகளை ஈர்க்கும் திறன் கொண்டது. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வரும் வாக்கியங்கள் பேச்சு மொழியிலும் பல இடங்களில் அமைகின்றன. எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கத்தின் பாசையில் கூறுவதானால் இந்த நூலில் ஜீட் உண்மைகளை புனைவில் தோய்த்து எழுதியுள்ளார். தமிழகத்து எழுத்தாளர் சுஜாதா எழுதிய ஸ்ரீரங்கத்துத் தேவதைகள், ஈழத்து எழுத்தாளர் எஸ். பொ. எழுதிய “நனவிடை தோய்தல்” அ. முத்துலிங்கம் எழுதிய “உண்மை கலந்த நாட்குறிப்பு” பரி. யோவான் கல்லூரியின் மற்றொரு பழைய மாணவராகிய தற்போது கனடாவில் வாழ்ந்துவரும் ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன் எழுதிய “மனசுலாவிய வானம்” போன்ற நூல்களின் வரிசையில் வைத்துப்பார்க்கப்பட வேண்டிய நூலிது.

இந்த நூல் ஐந்து பகுதிகளாக பின்வரும் தலைப்புகளில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

1. கல்லூரி நினைவுகள்
2. கிரிக்கெட் நினைவுகள்
3. ஆசிரியர்களின் நினைவுகள்
4. நினைவில் நிலைத்தவர்கள்

கல்லூரி நினைவுகள் என்னும் பகுதியில் பத்துக் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. Johnian யாரென்றால் என்ற தலைப்பில்வரும் கட்டுரையில் பரி.யோவான் மாணவர்களின் பண்புகளை விபரிக்கிறார் ஆசிரியர். இவற்றின் பல பண்புகள் அவர்களிடம் காணப்படுகின்றதோ இல்லையோ என என்னால் குறிப்பிட முடியாவிட்டாலும் பரி. யோவான் ஆட்கள் கொஞ்சம்

எடுவையான ஆட்கள், புளுகர்கள் போன்ற போன்ற விடயங்களை அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகிய எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பதுமட்டும் உண்மை.

பரி. யோவானில் ஈபிக்காரர்கள் என்ற கட்டுரை 1989 ஆம் அண்டு புனிதமான கல்லூரி வளாகத்தினுள் துப்பாக்கிகளுடன் நுழைந்த ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினரின் அட்டகாசம் விபரிக்கப் படுகின்றது. தற்போது தம்மை ஜனநாயகவாதிகளாகக் காட்டிக் கொள்ளும் இவர்கள் இந்தச் சம்பவத்திற்கு மட்டுமல்லாது இந்த நூலில் வேறு இடங்களில் குறிப்பிடப்படும் கிரிக்கெட் அணித்தலைவர் தி. அகிலன், கல்வியில் சிறந்த மாணவன் அறிவாளி போன்றோரின் கொலைகளுக்கும் பரி. யோவான் கல்விச் சமூகத்திடம் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். அவற்றுக்கான ஆவணமாக இந்த நூல் விளங்குகின்றது. இதனை யொத்த நிகழ்வு 1988 ஆம் ஆண்டு யாழ். புனித பத்திரிசி யார் கல்லூரி விடுதியிலும் இடம்பெற்றது. அதன்போது சில துறவிகள், ஆசிரியர்கள், பழைய மாணவர்கள், மாணவர்கள் எனப் பலரும் கைது செய்யப்பட்டு தாக்கப்பட்டமை நினைவுக்கு வருகின்றது.

1986 இல் ஒருநாள் என்ற கட்டுரை சுவாரசியமாக நகர்கின்றது. இக்கட்டுரையில் நூலாசிரியர் 1986 ஆம் ஆண்டுதான் Grade 7 C வகுப்பில் கற்றதாக குறிப்பிடுவது தவறாக அமைகின்றது. 1986 இல் நூலாசிரியர் Grade 8 இல் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அவர் 1985 இல் அவர் Grade 7 இல் இருந்திருக்க வேண்டும். மூன்று தசாப்தங்களின் பின்னர் பழைய நினைவுகளை மீட்டெழுதும்போது இவ்வாறான சிறுவழுக்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது.

பரி. யோவானில் கல்வியிலும் விளையாட்டுக்களிலும் சிறந்து விளங்கிய சதீசனைப் பற்றிய கட்டுரை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு வழிகாட்டக் கூடியது. எப்படி கல்வி, விளையாட்டு என்பவற்றுக்கு சம முக்கியத்துவமளித்து வாழ்வில் முன்னேற முடியுமென்பதற்கு சதீசன் சிறந்த உதாரணம் எனலாம். சதீசனிடம் பல பரி. யோவான் மாணவர்களிடம் காணப்படாத எடுவையற்ற இயல்பாக பழகக் கூடிய தன்மை என்னைக் கவர்ந்த அம்சமெனலாம்.

Art Room கொடுமைகள் என்ற கட்டுரையில் ஆசிரியர் தேவராஜனின் இரண்டு பக்கங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவரைப் பற்றிய பதிவுகளை சற்று மென்மைப்படுத்தியிருக்கலாம். அவரைப் பற்றிய கசப்

பான பல நினைவுகளை நூலாசிரியர் தவிர்த்திருக்கலாமோவென எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

இந்த நூலில் உள்ள அடுத்த பகுதியான கிரிக்கெட் நினைவுகளில் முதலில் இடம்பெறும் கனவான கனவு என்ற கட்டுரையில் வரும் சதானந்தன், இன்பசோதி போன்ற புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி மாணவர்கள் இக்கட்டுரையாளரின் சகவகுப்பு மாணவர்கள். கனவு சுகமாக இருக்கின்றது.

வடக்கின் பெரும்போரென வர்ணிக்கப்படும் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரிக்கும் பரி. யோவான் கல்லூரிக்கும் இடையில் நூற்றாண்டைக் கடந்து வருடாந்தம் நடைபெறும் கிரிக்கெட் போட்டி பற்றிய விபரணத்திற்கான நூலாசிரியர் தனது நேரத்தை செலவளித்து பழைய வீரர்கள், ஆதரவாளர்கள் என பலரிடம் தகவல்களை சேகரித்துள்ளார். இது பாராட்டுக்குரியது.

1980 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு நோயல் கல்லூரிக்கும் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரிக்கும் இடையிலான கிரிக்கெட் போட்டி பற்றி கட்டுரையில் நூலாசிரியர் விறுவிறுப்புக்கென வலிந்து சேர்த்த சில விடயங்கள் வாசகனை குழப்புகின்றது. உதைபந்தாட்ட நினைவுகளைக் சுமந்துவரும் பண்டிதர் கோப்பையை பரி. யோவான் கல்லூரி வென்ற கதையைத் சேர்த்திருப்பது கிரிக்கெட் பகுதிக்குள் பொருத்தமற்றதாக அமைகின்றது. அக்கட்டுரையை வேறொரு தலைப்பின் கீழ் உள்ளடக்குதல் பொருத்தமாக அமையும்.

இலங்கைக் கிரிக்கெட் அணியும் ஜொனியன்ஸ் என்ற கட்டுரையில் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் என்ற காரணத்திற்கான இலங்கையின் தேசிய கிரிக்கெட் அணியில் விளையாட வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட பரி. யோவான் மாணவர்களை மட்டுமல்லாது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மற்றைய கல்லூரிகளின் மாணவர் களைப் பற்றியும் விபரிக்கின்றது. இக்கட்டுரையின் தலைப்பை இலங்கைக் கிரிக்கெட் அணியும் யாழ்ப்பாண வீரர்களும் என்ற பொருள்பட மாற்றுவது பொருத்தமாக அமையும்.

ஆசிரியர்களின் நினைவுகள் என்ற பகுதியில் நூலாசிரியர் தனது ஆசிரியர்களைப் பற்றி விபரிக்கிறார். செ. கதிர்காமத்தம்பி ஆசிரியரைப் பற்றிய கட்டுரையில் அவரது பட்டப் பெயரை பூடகமாகத் குறிப்பிடுவதை தவிர்த்திருக்கலாமோ என எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

வேட்டி, சால்வை அணிந்து கம்பீரமாக கல்லூரிக்கு வரும் ஜீவானந்தம் ஆசிரியரைப் பற்றிய கட்டுரை சிறப்பாக வந்திருந்தாலும் அவரது ஆங்கில அறிவு பற்றிய மாணவரது நெயாண்டிக் கதைகளை எழுத்தில் பதிவு செய்தது தவறென்றே எண்ணத்தோன்றுகின்றது. ஒரு தசாப்தத்தினை நினைவுக்கு கொண்டு வரும் சிறந்த ஆவணமாக அமையக் கூடிய இந்நூலினை வாசிக்கும் ஜீவானந்தம் ஆசிரியரின் சந்ததியினர் மனம் வருந்தக் கூடும். எனவே இந்த நூலில் நூலாசிரியர் அடிக்கடி பெருமையாகக் குறிப்பிடும் பரி. யோவான் பண்புகளுக்கமைய இந்த நூலின் அடுத்த பதிப்பொன்று வெளிவருமாயின் இந்த நெயாண்டிகள் தவிர்க்கப்படல் அவசியமானது.

இந்நூலின் இறுதிப் பகுதியாக அமையும் 1992 நினைவுகள் என்ற பகுதியில் வரும் சேரலாதனைப் பற்றிய பதிவுகள் முன்னுரையில் ஆசிரியர் செ.

கதிர்காமத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல ஒரு சிறுகதையைப் போல அமைகின்றது. இக்கட்டுரையில் நூலாசிரியர், சேரலாதன் நண்பர்களிடம் காசு சேர்த்தது சோடா வாங்கி நூறு ஓட்டங்களை எடுத்த வீரனுக்கு கொடுப்பதற்கு மைதானத்திற்கு ஓடியதையும் பிற்காலத்தில் அவன் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட மற்றவர்கள் வெளி நாடுகளில் இருந்து காசு அனுப்பியதையும் தொடர்பு படுத்தி எழுதியிருப்பது பொருத்தமற்றதாகவேபடுகின்றது.

1992 ஆம் ஆண்டு உயர்தரப் பிரிவில் சிரேஷ்ட மாணவ தலைவனாக விளங்கிய சபேசனைப் பற்றிய பதிவுகள் இந்த நூலில் எங்கும் காண முடியவில்லை.

மேலும் நூலின் ஓரிடத்தில் நூலாசிரியர் பரி. யோவானில் batch என்றால் 1992 எனக் குறிப்பிடுவதை 1992 கல்லூரி கிரிக்கெட் அணிக்கு 1992 உயர்தரப் பிரிவு மாணவர்கள் எவரும் தலைமை தாங்காமல் 1993 உயர்தரப் பிரிவைச் சேர்ந்த ம. காண்டிபன் தலைமை தாங்கியது கேள்விக் குள்ளாக்குகின்றது. 1992 கிரிக்கெட் அணிகளுக்கு புனித பத்திரியார் கல்லூரி கல்லூரி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி என்பவற்றிலும் 1993 உயர்தரப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த ஏபன், வீரகதன் ஆகியோர் தலைமையேற்றது நினைவுக்கு வருகின்றது.

“குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்

கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்”

போன்றவற்றை நன்னூலார் இலக்கணக் குற்றமாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நூலில் பல விடயங்கள் திரும்பத்திரும்ப கூறப்படுவதானது வாசகனை சலிப்படையச் செய்கின்றது என்று சொல்லத் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாக இந்த நூலில் சிவகுமாரனைப் (சேரலாதன்) பற்றிய விடயங்கள் பல கட்டுரைகளில் பரவியுள்ளன. தனித்தனிக் கட்டுரைகளை நூலாக்கும்போது இவ்வாறான குற்றங்கள் இடம்பெறக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. எனவே அடுத்த பதிப்பில் இந்த கூறியது கூறலை தவிர்க்க நூலாசிரியர் முயற்சிப்பாரென நம்புகிறேன்.

ஓட்டுமொத்தமாக எடுத்து நோக்கும்போது இந்த நூலானது 1980 களின் யாழ்ப்பாண சூழலை முன் வைப்பதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது. எனது அண்மைய முகநூல் பதிவொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல நூலின் விலை மிக அதிகம். நூலினை மலிவுப் பதிப்பாக வெளியிட்டு பல வாசகர்களை சென்றடைய வழிசமைக்க அவுஸ்ரேலியாவில் கணக்காளராக பணியாற்றும் ஜூட் பிரகாஷ் முன்வருவார் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நூல்
இன்னபடி புரணிலை
(கட்டுரை)
ஆசிரியர்
அ.பெளநந்தி
விலை : 500.00
வெளியீடு: ஜீவநதி

கல்யாண மேலை

ஈஸ்ரஜனின் அழைப்பிலும் தெஸ்ரோனின் ஈர்ப்பிலும் ஓய்வு நேரங்கள் எல்லாம் தங்களுக்குக்காகவே பரிமாற்றப்பட்டன. ஜெகதா பணிநிமிடங்கள் போக மீதி எல்லாவற்றையும் அவனுக்காக, சிந்திப்பதிலும் கூட அவனுக்காக ஒதுக்கி கொள்வாள். அவன் மாத்திரம் என்ன அவளோடு ஒன்று கூட அதுவும் நினைவிலும். ஓய்வில்லாத நேரங்களை கூட ஒதுக்கி கொடுப்பான்.

அந்த திருமண நாட்களில் ஆரம்பங்களில் எல்லா தொடர்பாடல்களும் ஒருவித உச்ச ஸ்தாயியில் ஆரோகண இசை மீட்டும் ஏற்றம் பெற்று காணப்பட்டது. இந்த துரிதத்தில் ஒன்று இரண்டாய் நான்கு பிள்ளைகள். விலையதிகரிக்கப்பட்ட சந்தை பொருள் போன்று கொள்வனவில் குறை ஒன்று நகர்ந்து கொண்டே இருந்தது. இந்த ஆரோகண இசை இந்த நாட்களில் மத்திமஸ்தாயிக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மந்தகதியில் அவரோகணிக்க தொடங்கியது. வேலைப்பழு பிள்ளைகள் மீதான கவனம்... அதிகமாகிக் கொண்டது.

சத்தியன் வெளிக் கடமைகளுடன் ஜெகதாவையும் விட்டுவிடவில்லை தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான். ஜெகதா நான்கு பிள்ளைகளுடன் சத்தியனுக்கான நேரத்தை பாதியில் இன்னும் பாதியாய் இன்னும் இன்னும் பாதியாய் பகிர்ந்து கொண்டாள். அவள் அரச உத்தியோகம் பார்ப்பவள். பணிகளுக்கும் அவ்வப்போது நேர பகிர்வுகள் கைமாறிக் கொண்டிருந்தது. நான்கு பெண்குழந்தைகள் அவள் ஊட்டி கொடுத்து காய்ந்து குறைந்த உதிரம் அவள் உடல் வண்ணத்தை மாற்றி தாய்மையை தூக்கிவிட்டது. ஜெகதா அவள் எழில் கோலத்தை தன் பிள்ளைகளுக்கு தாரை வாத்து கொண்டிருந்தாள். தன் உடல் மாற்றங்களை கவனிக்க அவளுக்கு நேரம் இருந்தது இல்லை. செக்கு பூட்டிய விலங்கென நிக்காமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நிர்பந்தம். சத்தியன் அவள் காதல் குழந்தைகளை கருணை காட்டுவதில் தவறுவதில்லை.

இப்போது எல்லாம் சத்தியனின் ஆளுமை அகன்ற தோள்களுடன் மேலும் மெருவூட்டப்பட்டு கொண்டே இருந்தது அவன் தேவை தேடலில் ஆரோகணத் துரிதம் கூட இன்னும் உச்ச ஸ்தானியிலே இருந்தது. அன்று இரவு உணவுக்காக மேசையில் கரடி பிறை பார்த்தது போல் அமரும் வாய்ப்பு நீண்ட நாட்கள் ஆன பின் சத்தியனிடம் இருந்தது. ஒரு விழி வழிப் பரிமாற்றம். ஜெகதாவுக்கு இது திருமண காய்ச்சல் போல் தெரிந்தது. அவளும் சுதாகரித்துக் கொண்டாள். இரவு உணவு வேகமாகின்றது சத்தியன் கைகளை கழுவிக்கொண்டே அவளையும் கண்களால் கழுவி ஒற்றிக் கொண்டான். ஜெகதாவிடம் இருந்து அத்துணை சம பங்கான சாடைகள் உணர்வாக காணவில்லை. இருப்பினும் விண்ணப்பம் ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட்டது. பிள்ளைகள் தூங்கட்டும் என்பதாய் ஒரு காட்டி குறித்து விட்டாள்.

அது அவர்கள் நேரம் சத்தியனின் ஆதி அன்பு ஆசை தேடலுக்கு அவளால் இப்போதெல்லாம் இசைந்து போக முடியவில்லை. சினந்தாள். சில நேரம் சிந்தனை அவளை விட்டு தூரமாகவும் போயிருந்தது. ஒருவர் தேட ஒருவர் மூட தேடல் தீவிரத்தில் தவித்து, கண்டு கொண்ட அந்த நீரோடை காய்ந்து வற்றி ஏமாற்றியது. வற்றிய சுனையில் ஆங்காங்கே தேங்கிய துளிகளை ஒன்று சேர்த்து பருகிவிட முயற்சி. ஆனாலும் வலி மிகுந்தது. உணவு இருந்தும், பசி இருந்தும் பார்த்திருப்பு. பரிமாற மனமிருந்தும் பாத்திரம் கொடுக்க மறுத்ததா? துரியன் தன் வேளை என்று நிலவினை வழியனுப்பி விட்டு கிழக்கில் கனிய ஆயத்தமானான். இராக் கால நீள்கடலில் பொத்தல் வலை வீசிய மீனவனாய் விடியலில் வெறும்

கையோடு கரை சேர்ந்தான் சத்தியன்.

வழக்கமான வாழ்க்கை ஓட்டம். இன்று அவள் வேகத்தில் திடீர் வீழ்ச்சி தொட்டதும் பட்டதுமாய் ஆங்காங்கே எல்லா வேலைகளும் தொக்கு நின்று கொண்டே இருந்தது. கேள்விக்கணைகள் அவளை அட்ட திசைகளிலும் இருந்து வந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. பிள்ளைகளை கவனித்து பாடசாலைக்கு அனுப்பி விட்டு காலை உணவை தனக்கும் சத்தியனுக்கும் பொட்டலம் செய்து விட்டு, அவன் பொட்டலத்தில் தன் ஏக்கத்தையும் சேர்த்து முடித்து வைத்து, தன்னை ஆயத்தம் செய்தாள்.

இன்று கண்ணாடியில் சற்று நேரம் செலவாகிறது. திருமண நாட்களில் 16 வருடங்கள் தீர்ந்து போயிருந்தது அன்றுடன். அவள் முகப்புச்சுக்களும் டப்பாவுடன் காய்ந்து காலாவதியாகி இருந்தது. அதனை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு அப்படியே வைத்துவிட்டு கண்ணாடியுடன் ஏதோ உரையாடத் தொடங்கினாள் ஜெகதா.

“என்னடி ராத்திரி இப்படி பண்ணிட்டாய்?” “இனி அவரை என்னால பாத்துக்க முடியாது போல! அவருக்கு ஆக்கி போடும் பக்குவம் இல்லாமல் போச்சா? என்ன எனக்கே என்னை பார்க்க முடியாமல் இருக்கின்றதே” என தன் உடல் மாற்றங்களை, நிறை அதிகரிப்பை, தன் நேர்த்திக் குறைவுகளை கவனிக்கலானாள்.

“எங்கே என் இடை?”

“கன்னத்தில் என்ன கரையான் புத்துக்கள்?”

“கண்ணை சுற்றி ஏன் கருங்குழியங்கள்?”

தோள்பட்டையின் கீழ் கைகளில் என்ன இது தேனீக்கள் மெழுகு சேர்த்து விட்டதா தசைதொங்கி கைகளில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

நகக்கண்களில் சட்டி பாணை தடவிய சாம்பல் கரி கண்காட்டியது.

தலைமுடி விடை பெற்று ஆங்காங்கே ஆட்டு வால் போன்று சிலிர்த்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது. ஆழ், ஆழ்,

ஆழம் சென்று ஆராய்ந்து தன்னைத்தான் குறைந்து கொண்டாள்.

சத்தியன் “நான் தயார் போகலாமா?” என்றான் இன்னும் உடுக்கவில்லை அவள். அவன் நேரமானதால் “சரி நீங்க ஆறுதலா போங்க நான் இன்றைக்கு நேரத்துக்கு போகணும்” என்று அவசரமாய் கிளம்பினான். “வீட்டில் சாப்பிட வர மாட்டேன். கடையில் சாப்பிடுவேன் இன்று” என்றபடி புறப்பட்டான்.

பேர்இடி....

ஓப்பிட்டாள் ஜெகதா.

“கடையில் சாப்பிடுவாரோ?” வினா எழுப்பினாள் தனிமையில்.

மாலையில் சத்தியன் சற்று தாமதமாய் வீட்டுக்கு வந்தான் வந்ததும் அலுவலகத்தில் தன் சக பணியாளர் மீனாவின் மதிய உணவு பற்றி கூறினான் வேலை அதிகம் அதனால் அவளுடன் பகிர்ந்துண்டதாக கூறினான். இயல்பாக அவன் கூறிவிட்டு எந்த சலனமும் இன்றி நகர்ந்தான். ஜெகதா கொக்கரித்தாள் அடைக்கோழியின் அத்தனை சாங்கமும் இப்போது அவளிடம் கரகரத்தபடி அங்குமிங்கும் அவன் தொட்டது பட்டது எல்லா வற்றுக்கும் எரிந்து விழலானாள் சத்தியனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவன் அழகாக உடுத்திக் கொண்டாள், தனியாக எதனைச் செய்தாலும் அன்று கலவாய் குருவி குடி வந்துவிடும் வீட்டில்.

ஏன் தேவைகளின் தேக்கமா?

புரிதலின் புறந்தள்ளலா?

எண்ணங்களில் தப்பிதமா?

சுயமதிப்புத் தாழ்வுகளா?

ஜெகதா தினம் தினம் தீண்டும் நாகமாய் மாறிக்கொண்டே இருந்தாள்.

சத்தியன் எப்போதும் தன் கண் முன் இருக்க வேண்டும். இதுவே விருப்பம் ஆனால் இருக்கும் போதெல்லாம் எரிந்து விழுத் தவறுவதில்லை. சில நேரம் தேவையற்ற கடின வார்த்தைகளால் காயம் தந்து விட்டு தன்னைத்தான் குத்திக் கொள்வாள். பாவம் ஏன் என்று தெரிந்தா செய்தாள். இல்லையே! சத்தியன் விடுமுறைகளில் அவளின் அனுமதி உடன் மதுபானத்தை மருந்து போன்று எடுத்துக் கொள்வது வழக்கம். இப்போது அவன் இரண்டு முறை, மூன்று முறை என தடவைகளை நெருக்கிக் கொண்டான்.

இவர்களின் ஆயுதம் அற்ற கொரில்லா யுத்தத்தில் பிள்ளைகளுக்கும் உத்தி அறிந்து கொண்டனர். பெண் பிள்ளைகள் எப்பவும் தந்தையின் ஒத்தூதிகள். இவர்களும் விதிவிலக்கு அல்ல. ஜெகதா இன்னும் தன்னை தாழ்வுகளில் புதைக்கலானாள். பாவம் எல்லோரின் வெறுப்பும் எதிர்பாரா கடிந்து கொள்ளலும் ஜெகதாவிடம் அடுக்கி உயர்த்தப்பட்டன. வேண்டாதவர் கோபம் வேண்டியவர் களில் இடம்மாற்றப்பட்டது. அர்த்தமற்ற சந்தேகங்கள் ஒஓஓப் போட்டுக்கொண்டு அன்பை தொலைத்துக் கொண்டது. இரவு தொடர்புகள் அணைக்கட்டிக் கொண்டது. தனித்து போனாள் அவள்.

சத்தியன் “நீ இந்த புடவையில் அழகு” என்றான் “அப்படியா?” என ஏற்புரை தந்தாள் மீனா புதியதொரு நட்பு வானவில் ஆனது. வஞ்சகம் அற்ற மனம் நட்போடு தொடர்ந்தது. ஜெகதா வெறுப்பில் இன்னும் இன்னும் தொடர்ந்தாள்.

திருமணத் தேதி இருபதும் வந்தது.

ஜெகதாவின் மாற்றத்தை அவதானித்த சத்தியன் இன்று எப்படியாவது பேசிவிட வேண்டும். என்ன? இப்படி ஒரு மாற்றம் இவளிடம். ஏன் புரிதலற்ற புனைவுகளுடன் தன்னைத்தான் துன்புறுத்தி என்னையும் கவலை செய்கிறாளே! முன்பு இவள் இப்படி இல்லையே! நான்கூட அவளை எதிலும் கட்டாயம் செய்யவில்லையே! சிந்தித்து முடிவெடுத்தான். திருமண நாள் வழக்கமான அவன் பரிசில் அழகிய பட்டுப்புடவை மல்லிகைச்சரம் வாங்கிக்கொண்டு அவளிடம் வந்தான்.

“ஜெகதா அம்மா!” ஓ இவன் மறக்கவில்லை அவள் கண்கள் நிறைந்தது. “ஏன்? ஏனடி” என்று கைகளைப் பற்றி இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டான். அவள் உள்ளம் புரிந்தவளாய் இருபது ஆண்டுகள் முன் சென்று அவளை கோர்த்துக் கொண்டான். கூட்டுக் கிளி கதவு திறந்தது போல் இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டாள் ஜெகதா. “ஏனடி என்ன சந்தேகப்படுகிறாய். உன்ன விட்டு எங்க போக போறேன்டா” வார்த்தைகள் குறைந்து வருடல்கள் மீள ஆரோகணித்தது. மடை திறந்த வாயியென ஜெகதா அவன் மார் நனைத்துக் கொண்டிருந்தாள். “பிள்ளைகளுக்கு கேட்டு விடப்போகுது சற்று பொறு வருகின்றேன்.” மகளின் பெயரை சொல்லி அழைத்து பார்த்தான். அசைவு இல்லை. அவர்கள் தூக்கம் உறுதி செய்தவன். அவன் உச்சஸ்தாயி இசையை வாசிக்கலானான்.

“இல்லங்க உங்களை இப்படி பட்டினி போட்டுட்டேனே!” “என்னால உங்களை சந்தோஷமாய் பார்க்க முடியாது போல இருக்கு. நான் ரொம்ப அசிங்கமாக போயிட்டேன். அதுதாங்க நீங்க என்ன விட்டுட்டு வேற எங்கேயும்..” நீட்டி நெழிந்தாள். பயமாக இருக்கு. என்று இழுத்துக் கொண்டு ஓலமிட்டாள்.

ஓ பெண்கள் அதிலும் மனைவிகள் கணவனிடம் எரிந்து விழுவது எல்லாம் அவனை வெறுப்பதால் இல்லை. தன்னை விட்டு எங்கும் போய்விடக்கூடாது என்றுதான். திருமணத்தின் பின் முழு உணர்வுகளையும் கணவனுக்கு தாரை வார்த்துத் தந்த பின்னே தாலி வாங்கிக் கொள்பவள். இந்த மெய் ஞானத்தின் ஆற்றுகை புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டது. தன் கணவன் தனக்கு மட்டும் என்பதில் அவன் தன்னிடம் மட்டுமே இருந்து விட வேண்டும். என்ற உரிமைப் போராட்டத்தில் ஒரு சிலர் அவன் தவறுகளை நிரூபணம் செய்தபின்னும் தனக்குள் புதைத்து நேசிக்கும் பாங்கில் முந்தானை முடிச்சிட்ட தந்திர தாரங்கள் விசேஷமானவர்கள்.

என் உரிமை என்று இல்லாதவற்றை எடுத்துக்காட்டி எட்டித் தட்டி குறைகூறி மெண்டு ஏப்பமிட்டுக் கொண்டே கொண்டு போடும் சிலர். வேண்டும் நீ என்ற தொடரில் தொலைத்து விட்டு நிற்பவர்கள்.

இதில் இரண்டாம் ஜாதி தான் ஜெகதா பாவம் தன் கணவனை புரியாதவளாய் பிரிய மனமின்றி பேரிரச்சல் இட்டமேகமாய் பெய்து ஓய்ந்து வெளிச்சமான பூமி போல் அவள் முகம் பிரகாசித்தது. சத்தியன் அவளை இன்னும் இரசிப்பதாய் உணர்த்தினான். இரவு வானம் அழகானது கண்ணாடி முன் இருவரும் அர்த்தமுள்ள சிற்பமாய் அவளை சிலை என்றான். அவள் பொய் என்றாள். ஊடலில் ஆண் சுவாசம் பெண்மை நுகர்ந்தது. புரிதல் பிரம்மாண்டமாய் நிறைந்து கொண்டது மீண்டும் ஓர் முதல் இரவில்.

ஈழ அரசியலில் சோனகர்களின் முதுகு பார்க்கும் முயற்சி வாசு முருகவேலின் “ஆக்காண்டி”

நாவலை முன்வைத்து...

■ நீலாவணை இந்திரா

ஈழத்தின் இனக் குழுமங்கள் பல்வேறு மரபினங்களுக்குள் (race) கட்டமைக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கின்ற போதிலும் நடைமுறையில் அவை மதம் சார்ந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட குழாமாகவே (inclusive groups) இருக்கின்றது. இதில் சோனகர்கள் எனும் குழுமம் “இஸ்லாம்” எனும் மதத்தின் பரப்பிற்குள் அடைக்கப்பட்டு அடைகாக்கப்படுகின்றது. பல்லினக் கலாச்சாரம் (multiculturalism) கொண்ட சமூகமொன்றிலுள்ள குறித்த இனமொன்று தனது நிலைத்திருப்பிற்காக (survival) அதன் சமூக வெளியில் பல விடயங்களில் போட்டித் தன்மையோடு, இசைவாக்கமும் (adaptation) கொண்ட இனமாக இருத்தல் அவசியமாகின்றது.

பெரும்பாலான முஸ்லீம்கள் அரபுப் பின்புலத்தில் இருந்து வந்திருந்தாலும், ஈழத்தில் தமது தொடர்ச்சியான நிலைத்திருப்பிற்காக கலப்புத் திருமணங்கள் மற்றும் ஏனைய சமூகங்களுடான ஊடாட்டத்தையே பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இவர்களைத் தவிர வேறு வகையான மரபினங்களில் இருந்து வந்த முஸ்லீம்களும் (மலாயர்கள், ஆப்கானியர்கள், மேமன்கள் முதல் தற்போது தலைநகரை ஆக்கிரமித்துள்ள போரா முஸ்லீம்கள் வரை) இஸ்லாம் எனும் மதத்தினூடாக இலங்கைச் சோனகர் எனும் புள்ளியிலே நிற்கின்றனர். இவர்களது இனங்கலப்பினை பிறப்புரிமையியல் ஆய்வுகள் (Genetic researches) மூலமாக வெளிப்படுத்தும் கட்டுரையினை பக்தவச்சல பாரதியின் “இலங்கையில் சிங்களவர்கள்” எனும் தொகுப்பில் காணலாம்.(1)

இருந்தாலும் அரபு நாடுகளின் மேலெழுச்சி, மதம் பரப்பும் திறம் மற்றும் தம் மதத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக இலங்கையிலும் இஸ்லாம் என்பது தனது விடாப்பிடியான அரபு மதம் எனும் அடிப்படை வாதத்திற்குள் நுழைந்து கொண்டிருப்பது கண்கூடு. இவ் எழுச்சி கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்குள் மிக மிக அதிகரித்த ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. இதற்கான அடிப்படைக் காரணிகளாக அரசியல், தக்கனப்பிழைத்தல் என்பன அமைந்த போதிலும் தொழில் வாய்ப்புகளுக்காக மத்திய கிழக்காசிய நாடுகள் உட்பட இஸ்லாமிய நாடுகளுக்கு சென்று திரும்பியவர்கள் அந்நாட்டு இஸ்லாமிய கலாச்சாரங்களை இங்கு புகுத்தியதையே காணலாம். அத்தோடு எழுத்தாளர் ஜிஃப்ரி ஹாசன் தனது ஆய்வுக் கட்டுரையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இலங்கையில் முஸ்லீம் அடையாளத்துக்குள்ளிருக்கும்

பூர்வீகத்தையும் சோனகரிலேயே காண முடியும். (ஆனால் தற்போது இலங்கை முஸ்லீம்கள் மத்தியில் செயற்படும் அரபுத் தாய்மைவாத இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளால் முஸ்லீம்கள் தங்களின் பூர்வீக இந்திய - இலங்கைத் தன்மையை பெரும்பாலும் இழந்துவிட்டனர்)” (2)

இலங்கை சனத்தொகையில் 9.2% ஆக இருக்கும் முஸ்லீம்கள் முறையே சிங்களவர்கள் (74.9%) மற்றும் தமிழர்கள் (15.4%) ஆகியவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக உள்ளனர். (3) மூன்றாவது இடத்தில் தமிழர்களுக்கு அடுத்தான சிறுபான்மை இனமாக இருக்கும் முஸ்லீம்கள் தமது மாறுபடும் மனநிலைகளுக்கு ஏற்ப அரசியல் சித்தாத்தங்களைத் திருத்தியும், சேர்த்தும், மீளமைத்தும் நிலைபெறுகின்றனர். மூன்றாம் கட்ட சிறுபான்மைக் குழுமமாக இருந்த போதிலும் ஈழ அரசியலில் சோனகர்களின் செல்வாக்கு தவிர்க்க முடியாத ஓரிடத்தில் இருக்கின்றது.

வாசு முருகவேலின் ஆக்காண்டி நாவல் இலங்கையில் முஸ்லீம்கள் அதிகளவில் வாழும் கிழக்குப் பிராந்தியத்தை மையமாக வைத்து கடந்து ஐந்து தசாப்தங்களில் ஈழ விடுதலைப் போரின் முன்னரும் பின்னருமாக சோனகர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும், தமிழ், சிங்கள மக்களுடன் எவ்வாறான உறவினைப் பேணியுள்ளனர் என்பதையும், அவர்களின் உள்ளங்கைகளில் படிந்துள்ள கழுவப்பட முடியாத கறைகள் இருந்தமையினையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. அத்தோடு ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழர்கள் எனும் ஒரு புலத்தினையும் நாவல் கடந்தேறுகிறது.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் இடைநிலையில், கிழக்கில் வசிக்கும் பரஞ்சோதி எனும் தமிழர் ஒருவரின் குடும்பப் பின்புலத்தில் இருந்து ஆரம்பிக்கும் கதை, இரு அரசியல் கைதிகளின் விடுவிப்புக்குள் தொடர்புற்று புனைவுக்குள் உண்மையுடனும், பெரும் உண்மைக்குள் சிறுபுனைவுமாக கடந்து 2019 இல் முழு இலங்கையையும் உலுக்கிய ஈஸ்டர் குண்டுத் தாக்குதலோடும், இரு அரசியல் கைதிகளின் விடுவிப்பு அல்லது தப்புதலுடனும் முடிவுறுகிறது.

நாவலானது கிழக்கிலங்கையின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் நடைபெற்ற இன அழிப்பு, கொள்ளை, நில ஆக்கிரமிப்பு என்பவற்றில் இலங்கை இராணுவத்தினருடன் சேர்ந்திருந்த சில முஸ்லீம் குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை மேற்கோள் காட்டுவதோடு “ஊர்க்காவல் படை” எனும் இஸ்லாமிய அடிப்படை

வாதிகளின் (ஜிகாத் குழு) மிலேச்சத்தனத்தை அப்பட்டமாக விவரிப்பதுடன் பல படுகொலைகளுக்கு ஓர் உதாரணமாக திராய்க்கேணிப் படுகொலை விவகாரத்தையும் அதன் பின்னரான நில ஆக்கிரமிப்பு, சைவ ஆலயங்களின் அழிப்பும் பள்ளிவாசல்களின் தோற்றமும் என கடந்த காலக் காயங்களை சுரண்டிச் செல்கிறது.

குறித்த ஜிகாத் ஊர்க்காவல் படை நடாத்திய திராய்க்கேணிப் படுகொலை எனப்படுவது 1990ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 6ம் திகதி நடாத்தப்பட்ட கொடூர சம்பவமாகும். இதில் 47 தமிழர்கள் வெட்டிக் கொலை செய்யப் பட்டதுடன் 13 வயதுச் சிறுமியான சரோஜா கற்பழிக்கப் பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார். கிட்டத்தட்ட 350 வீடுகளையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கினர். இச் சம்பவத்தை அருகில் இருந்து பார்த்தவர் போல நாவலாசிரியர் தத்ரூபமாக தன் எழுத்துக்களின் பதபதைப்பை கூட்டுகிறார்.

“2003 அக்டோபர் 12 ஆம் நாள் திராய்க்கேணி பெரியதம்பிரான் கோயில் பகுதியில் சுத்திகரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பொதுமக்கள் அங்குள்ள குழி ஒன்றில் மனித எலும்புக்கூடுகள் பலவற்றைக் கண்டுபிடித்தனர். இவை திராய்க்கேணிப் படுகொலைகளில் கொல்லப்பட்டவர்களின் எலும்புக்கூடுகளாக இருக்கலாம் என உள்ளூர் மக்கள் தெரிவித்தனர். இது தொடர்பான விசாரணைகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை.” (4)

அது மட்டுமின்றி இராணுவச் சுற்றிவழைப்பின் (Roundup)போது சத்துருக்கொண்டனிலிருந்து இராணுவ முகாமிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்ட ஜீவமலர் எனும் பெண்ணையும் அவரது கையிலிருந்த மூன்று மாத பிரியா எனும் குழந்தையை வெட்டி வீசிய சம்பவத்தையும் பாத்திரங்களது பெயரைக் கூட மாற்றாமல் அப்படியே பதிவு செய்கிறார் வாசு முருகவேல். முழுக்க முழுக்க உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்தப் பகுதிகள் நாவல் உயிராக இருப்பதுடன் கண்களைப் பனிக்கச் செய்கிறது. வீரமுனைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் 69 தமிழர்கள் வெட்டிக் கொலை செய்யப் பட்ட சம்பவத்தையும் காளி கோவிலுடன் மையப்படுத்தி பரஞ்சோதியின் குடும்பக் கதையாக எழுதும் போது நாவல் தனக்கேயுரிய இலக்கில் பயணிக்கிறது. இலங்கை அரசு படையினரின் ஆதரவோடு ஊர்க்காவல் படை இவற்றை நடாத்தியிருந்ததன் வெளிப்பாடு புலிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் எனும் பெயரில் அப்பாவிக்கிழக்குத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் பெரிய துன்பங்களை நிகழ்த்தியது.

இவை தவிர இக்காலப்பகுதியில் தமிழ், முஸ்லிம் இன மோதல்களால் ஏராளமான இந்து ஆலயங்கள் சுவடுகள் இன்றி அழித்தொழிக்கப்பட்டன. சம்மாந்துறைக் காளிகோயில், அட்டப்பள்ளம் மீனாட்சியம்மன் கோயில், கல்முனை கரவாகு காளிகோயில், மீனோடைக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில், ஓட்டமாவடிப் பிள்ளையார் கோயில் எனப் பல இந்துக் கோயில்கள் முஸ்லிம் களால் சிதைக்கப் பட்டுக் கோயில் கள் பள்ளிவாசல்களாகவும் (கரவாகு காளிகோயில்), மாட்டிறைச்சிக் கடைகளாகவும் (ஓட்டமாவடி பிள்ளையார் கோயில்) இன்று மாற்றப்பட்டுள்ளன. (4)

மேலும், கதையில் வருகின்ற ஹசன் எனும் பாத்திரம் சோனகருக்குள் இருந்து கொண்டு தமிழர்கள்

பால் காட்டும் பரிவை விட தலைமைப் பொறுப்பாளராக வரும் நஜீப் பாத்திரம் இழைக்கும் கொடுமைகளே மனதில் விரிகிறது. அகிலன், தாசன், அகிலா, பரஞ்சோதி என்று நாவலின் அடிப்படையான ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தனக்கேயுரிய பாணியில் கதை சொல்லிச் செல்கின்றன. நாவலின் ஓரிடத்தில், யுத்த வெற்றியைக் காட்டும் போது “கொழும்பில் ஊர்வலம் ஒன்று அதற்குள் நடந்து கொண்டிருந்தது. சிங்கள மக்களின் வெற்றிக்கூச்சல் இடையே தொப்பி அணிந்த சோனகர்களும் புன்னகை பூத்த முகத்துடன் புத்த கோவில்களை ஓட்டி நின்று கொண்டிருந்த காட்சிகள் போய்க்கொண்டிருந்தன.” (5)

இவ்வாறு எழுதுகிறார் நாவலாசிரியர்.

அடுத்து கதாசிரியரின் நோக்குப் படி “Karma is a boomerang” எனும் தொனிப்பொருளில் நாவல் மடை மாற்ற மடைகிறது. இராணுவத்தினருடன் சேர்ந்து சோனகக் குழுக்கள் செய்த செயலின் விளைவின் பலன், கடைசியில் யுத்தத்தின் பின்னர் சிங்களவர்கள் சோனகர்களுக்கு எதிராக மாறினர் என்பதை கடந்த காலங்களில் நாட்டில் நடைபெற்ற சிங்கள - முஸ்லிம் இனக்குழப்பங்களோடு சேர்த்து நிறுவ முயல்கிறார் நாவலாசிரியர்.

சில சோனகர்களின் உணவுக்கடையில் கருத்தடை மாத்திரை மருந்து கலந்து கொடுக்கப்படுவதைக் குறித்தான அச்ச உணர்வுப் பிரச்சினையும், தனி நபர் பிரச்சினை இனப்பிரச்சினையாக மாறி அம்பாறை, கண்டி உள்ளிட்ட இடங்களில் பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்த கதைகளையும் கதாசிரியர் விளக்குகிறார். அதில் முஸ்லிம் தலைவர்களது வகிபாகம், அவர்கள் அரசியல் இலாபமடைவதற்காக மேற்கொண்ட விடயங்கள், கிழக்கினை கிழக்கில்தானாக கொண்டுவர முயலுகின்ற எத்தனங்கள் என நாவல் விரிகிறது.

இதில் கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான விடயம் யாதெனில் தமிழர்களின் போராட்டக் குழுக்களை பயங்கரவாதிகளாக முத்திரை குத்துவதற்கும், அவர்களை ஊடுருவிப் பிடிப்பதற்கும் ஊர்க்காவல் படைகளை ஏவி விட்ட பெரும்பான்மை அரசியல், அதை தீர்க்கமாகச் செய்து முடித்த பின்னர் ஈழத்தில் தலையெடுத்துக் கொண்டிருந்த சோனகர்களின் தலையின் மீது சம்மட்டியடியொன்றை இறக்கி நீங்களும் சிறுபான்மையினர் தான் என்பதை இவ்வாறான பள்ளி வாசல் உடைப்புக்கள், முஸ்லிம்களின் கடைகளை எரித்தமை, பொதுபல சேனா எனும் அமைப்பினரின் தொடர் முஸ்லிம் எதிர் நடவடிக்கைகள் என்பவற்றினூடு உணர்த்தினர். இதன் எதிர் விளைவு சிங்களவர்களை நோக்கித் திரும்பாமல் மீண்டும் தமிழர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் அதிகம் வாழும் பகுதிகளை நோக்கியே திரும்பியமை எதற்காக என்ற குழப்பத்துடன் நாவலில் மறைமுக கேள்விகளை எழுப்புகிறார் வாசு முருகவேல். ஈஸ்டர் தாக்குதல் என்பது தமிழர்களைப் போல நாங்கள் அடங்கிப் போகமாட்டோம் என்ற அறை கூவலும், அதை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தவும் செய்ததே எனும் நோக்கு கதைக்குள் இருப்பது புலனாகிறது. அத்தோடு முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள் இதில் டொலர்களில் லாபமும் அடைந்தார்கள் எனக் கதை நிறைவுறும் போது, இரண்டு அப்பாவி அரசியல் கைதிகளை விடுவிக்க அவுஸ்திரேலிய டாலர்களை அதிகார வர்க்கத்திற்குள் இறக்க வேண்டிய நிலையில் தமிழர்கள் இருப்பதைக் குறித்தும் கூறுகின்றது. 27

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தினர் செய்ததாகக் கருதப்படும் “காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசல் படுகொலையின்” முன்னரும் பின்னருமான வரலாறுகள், கிழக்கில் தமிழ் - முஸ்லீம் மக்களின் அமைதியில் குந்தகத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வடக்கிலிருந்தான முஸ்லீம்களின் வெளியேற்றமும் இதற்குள் பங்கு வகிக்கிறது. வாசு முருகவேல் போல சோனகர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி குறித்து யாராயினும் ஒரு எழுத்தாளர் நாளை முழு நாவலாக எழுதக்கூடும். இதில் யதார்த்தம் என்னவென்று பார்க்கையில் வழக்காற்றிலுள்ள சொல்வடையே ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. “ஆனையும் ஆனையும் போர்ப்பாயநடுவுல இருந்த தகர்ப்பத்தை மதிப்படிச்சாம்” என்ற கணக்கான போராட்டக்குழுக்களும், ஜிகாத் குழு சோனகரும் சேர்ந்து அப்பாவிக் கிழக்குத் தமிழர்களை நிலைகுலையச் செய்துள்ளனர் என்பதே மறுக்க முடியாத உண்மையாகவுள்ளது.

குறித்த நாவல் சோனகர்களின் முன்னரும் பின்னருமான நிலைப்பாடுகளை சிறு சிறு மத அடிப்படைவாத குழுக்களையும் அதற்கு துணை நிற்கும் அரசியல் வாதிகளையும் மையப்படுத்தி கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒட்டு மொத்த சோனகர்களையும் மறைமுகமாகச் சாடுகிறது. தைரியமும் வீரியமுமுள்ள பேனை ஒன்றாலே இது சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் ஒட்டுமொத்த சோனக சமூகத்தையும் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றுவதை சரியென்று கூறவும் முடியாது.

இந்த நாவலின் கருவும், தீர்க்கமும் சரியாக இருந்தாலும் நாவல் கட்டியெழுப்பப்பட்ட விதத்திலும், பல இடங்களில் கதைகூறலிலும் தொய்வு இருப்பதோடு நாவலின் முடிவு தேய்வழக்காக இருக்கிறது. இந்த நாவல் அவசர அவசரமாக எழுதப்பட்டு அச்சுக்கு வந்துவிட்டதோ என்ற கேள்வியை அதிலுள்ள பல கூறுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முழுமையாக மீள் பார்வை, வெட்டித் திருத்துதல்(editing) போன்றவை நிகழ்ந்திருக்குமாயின் இந் நாவல் வரலாற்று ஆவண மொன்றாக பதியப்பட்டிருக்கக் கூடியது.

இந்த நாவலைத் தாண்டிப் பதியப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயங்களாவன, கடந்த கால கசப்புக்கள்

எமக்குள் நிறைந்திருக்கின்றன. தமிழ் - சோனக மக்களுக்குள் பூதாகரமாக இருந்த கசப்புக்களுக்கு மத்தியிலும்பிட்டும் - தேங்காய்ப்பூவும் எனும் சொல் வடை கொண்டு சொல்லப்படுகிற இணக்கம் இருந் துள்ளது. இந்த இணக்கத்தின் தொய்வினை மீண்டும் எமது சமூகத்தில் அவதானிக்கிறேன். இங்கு மதம் ஒரு பிரச்சினையாக இருந்ததேயில்லை. ஆனால் எழுத்தாளர் ஜிஃப்ரி ஹாசன் சொல்வது போல சோனக சமூகத்துக்குள் இருக்கும் கலாச்சார, வாழ்வியல் புலம் அரபுமயமாக்கல் எனும் அடிப்படை வாதத்திற்குள் சிக்குண்டிருக்கிறது. தென்னையும், பனையும் விளையும் நிலங்களில் தேவையற்ற ஈச்சை மரங்கள், அரபு மொழி இல்லாத இடங்களில் அரபு மொழியில் பெயர்ப் பதாகைகள், புடவை உடுத்திய இஸ்லாமிய சகோதரி களை வெக்கைக்குள் தள்ளும் ஹபாயாக்கள், சின்னக் குட்டி, சீனியம்மா என்று இருந்த பெயர்களில் அரபுத் தனம் இப்படி எமது நிலத்துக்கு ஒவ்வாத வாழ்வியலை அரசியலோடு தொடர்புபடுத்தி இலாபம் காணும் முட்டாளர் அரசியல்வாதிகளால் மீண்டும் ஒரு முரண் இங்கு முளைக்கிறது. ஊர்களின் பெயர் மாற்றம், வீதிகளின் பெயர் மாற்றம், எல்லைப்பிரச்சினை என்று சிறு பான்மை இனங்கள் இரண்டும் மீளவும் முட்டிக்கொள்ளப் போகிறதா எனும் அச்சத்தினையும் இங்கு பதிந்து வைக்கிறேன்.

இறுதியாக மீண்டும் நாவலுக்குள் நுழைகிறேன். நாவலில் கடைசியாக பயன்படுத்தியிருக்கும் கவிதையும் நாவலின் தலைப்பும் நமக்குச் சொல்லிச் செல்லும் சங்கதி “ஆக்காண்டியின் ஐந்து முட்டையில் பொரித்த குஞ்சு நான்கும் போராளியாய்ப் போன கதையை சொல்லுகின்றன. கிழக்குத் தமிழர்களும் ஆக்காண்டிப் பறவை போல் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்த பிள்ளைகளை துப்பாக்கி கொண்டு பிள்ளைபிடித்து போயின குழுக்கள் எல்லாம் அப்பிள்ளைகளை இராணுவத்திடமும் அதில் மீந்த பிள்ளைகளை அவர்களும் கொல்ல, வீட்டில் ஆக்காண்டிப்பறவையாய் காத்திருக்கும் தாய்மார்கள், போன பிள்ளை வீடு வரும், புதைகுழியில் ஒரு பிடி மண் போடும்” என்று காத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். காத்திருப்பின் நீளமோ கல்லறை வரை நீள்கிறது.

1. மயக்கீர்த்தி

தஞ்சைக் கோபுர உச்சியில்
எண்பது மெற்றிக் தொன்
எடை கொண்ட ஒருகல்
அதில் அடை கொண்ட
அழுத்த சக்தியாய்
ஆயிரமாண்டின் முன் சிந்திய
எம் முன்னோர் உழைப்பு

2. உருமாற்றம்

அரசியல் விடுதலை பற்றி
பேசியதால் காலி பூஸாவுக்கு

போனவர் எல்லாம்
சித்திரவதை சிறைபாடு எனப்
பலதும் கடந்து
விடுதலை பெற்று
ஊர் வந்து பேசுகின்றனர்
காலியின் இயற்கை
எழில்பற்றி

3. பசுமைப் புயரட்சி

காட்டில்
ஆயிரம் மரம் அழித்தவன்
மைதானத்தில்

நடுகிறான் ஒரேயொரு மரம்
ஊடகங்கள் முன்.

4. காத்திருப்பு

மறைந்தான் ஆதவன்!
“இனி எம் ஆட்டம்” -
ஆர்ப்பாட்டமாய் ஜொலிக்கும்
விண்மீன்கள்
“மீண்டும் விடியும்” -
அமைதியாய் கூட்டில்
குருவிகள்
- மதுராந்தகன் -

குடும்பம்

என்றொரு

கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

பிறந்து வந்த போது நெஞ்சம் நிறைந்திருந்தது பிள்ளையோடு தெய்வம் வந்து குடிபுகுந்தது வயது வந்த பின்பு நெஞ்சில் மயக்கம் வந்தது - அங்கு வாழ்ந்திருந்த தெய்வம் கொஞ்சம் விலகிச் சென்றது.

என்பது கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானின் கவிதை. சினிமாப் பாடலாகக் காதில் ஒலிப்பது. பிள்ளைகளுக்குக் கட்டிளமைப் பருவம் வரும் போது பெற்றோருக்கு இந்த மயக்கம் வருவதற்கான காரணிகள் எவை?

எமது நாட்டில் சமீப காலமாகக் கட்டிளமைப் பருவத்துப் பிள்ளைகள் நாங்கள் முற்றிலும் எதிர்பார்க்காத சவால்களையும் நெருக்கீடுகளையும் எதிர்கொள்கிறார்கள். இந்த மன அழுத்தங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு தனித்திருக்க முயலுகிறார்கள். (தனியறை ஒன்று அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை ஒரு காலத்தில் என்பது வேறு) தற்கொலை செய்ய முயற்சி செய்கிறார்கள். சிலர் அதில் வெற்றியும் பெற்று விடுகிறார்கள். வீதியிலே வேகமாய்ப்போய் அடிக்கடி விபத்துக்களைச் சந்திக்கிறார்கள்.

“சிலர் ஒரு காந்தம் போல விபத்துக்களைத் தேடி இழுத்துக் கவர்ந்து கொள்கிறார்கள்” என்று Stephenie Meyor கூறுவார். புகைத்தல், மதுப்பாவணை, போதைப் பொருள் பாவணை போன்ற பழக்கங்களுக்குள் எளிதில் அகப்பட்டு விடுகிறார்கள்.

“எஞ்ஞான்றும் நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்” என்று எப்போதோ வள்ளுவர் சொல்லிவிட்டதை யார் நினைத்துப் பார்க்கிறார்கள்? அப்படி வள்ளுவர் சொன்னதைப் பார் வாசித்தோ, படித்தோ இருப்பதும் அரிது தான்.

மேற்கூறியவை போன்ற பல விடயங்கள் அவர்களின் மொத்த மன நலம் வேகமாகச் சரிந்து வருவதன் அடையாளங்கள் அல்லது சுட்டிகள் எனலாம். வந்த பின் விசாரணை வைப்பதை விட, வருமுன் காப்பதே புத்திசாலித்தனம் ஆகும்.

பிள்ளைகள் கட்டிளமைப் பருவத்தினுள் வந்து விட்டார்கள், வளர்ந்து விட்டார்கள் என்று நினைத்துப் பெற்றோர் தமது பொறுப்புக்களைக் கைவிட்டு விடக் கூடாது. அவர்கள் அடிக்கடி கோபப்படுகிறார்கள் பதற்றமாக இருக்கிறார்கள் என்று பயந்து ஒதுங்கிவிடக்

கூடாது. ஒரு குறிப்பிட்ட நெருக்கீடு பற்றி அவர்கள் கதைக்க விரும்பாவிடினும், கதைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தையும் சூழலையும் உருவாக்குவது பெற்றோரின் கடமைதான். முதலில் அவர்கள் சொல்வதை உடனிருந்து, உற்றுக் கேட்பது மிக அவசியம். கோவிட் 19 தொற்றுக் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட “சூம்” வகுப்புக்காகப் பெற்றோர் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் வாங்கிக் கொடுத்த திறன் பேசிகள் ஊடாக அவர்களுக்குப் பலவகையான அழுத்தங்களும், அச்சுறுத்தல்களும் வரலாம் என்பதையும் பெற்றோர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இணையத்தளம் மூலம் வரும் “வெருட்டல்” என்பது (Cyber bullying, Cyber crime) இக்காலநாகரிகமாக மாறி வருகிறது.

“தாய்மார்கள் பிள்ளைகளைக் குளிக்கவைக்கும் போது, உடைமாற்றும் போது, தொலைக் காட்சியில் சில சம்பவங்களைப் பார்க்கையில் சமையல் செய்கையில் பாலியல் கல்வியை நாசுக்காகப் போதித்தல் அவசியம். நாம் எமது கூச்ச சபாவத்தால் எதனைச் சொல்வதற்குத் தயங்குகிறோமோ அது பாரிய பரிமாணம் பெற்று நாம் கூச்சப்படுமளவிற்கு வந்து விடலாம் என்பதை மறவாதீர்கள்” என ச.பொ. கனகசபாபதி தனது “மனம் எங்கே போகிறது?” நூலில் கூறுவார்.

கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளைகள் எதிர்ப் பாலாருடன் வைக்கக் கூடிய நட்பு அல்லது உறவு தொடர்பில் மேலதிக விளக்கங்களைக் கோரினால் விஞ்ஞான ரீதியாகச்சரியான தகவல்களை வழங்குவது பெற்றோரின் கடமை. அது மிக மிக அவசியமானது.

கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளை கட்டிள நெருக்கீட்டில் இருக்கும் போது சில வேளை உரத்த ஒலியில் பாடங்களைக் கேட்கும் போது மன அழுத்தம் குறைவதாகக் கருதக் கூடும். அது வீட்டில் வேறு சிலருக்குப்பிடிக்காமல் இருக்கும்.

செவிப்பறையின் உள்ளே இருக்கும் அகக்காதில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான உணர்வுக் கலங்கள் ஒளியை மூளைக்கு எடுத்துச் செல்லும். உரத்த ஒலி படிப்படியாக இந்தக் கலங்களைக் கொண்டு விடுகிறது. நீண்ட காலப் போக்கில் கேட்டல் திறன் பாதிக்கப்படுவதற்கு இதுவும் ஒரு முக்கிய காரணியாய் அமையும் என்பதைப் பெற்றோர் சிரித்தபடி, சிநேகமானமுறையில் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

பதின்ம வயதுப் பிள்ளைகள் நெருக்கீடுகளில் அகப்படும் போது, பெற்றோரின் பொறுமை, அவர்களின் தனிப்பட்ட விழுமியங்கள் போன்றவற்றின் எல்லைகளை உடைக்கப்பார்ப்பதும் நிகழலாம்.

“அதென்ன கோயில்? கோயில்லை இருக்கிறது வெறும் கல்லுத்தானே! கோயிலுக்குப் போகாட்டி இப்பென்ன செத்தே போயிடுவியன்? அதை விட்டிட்டு, அந்த ரியூசன் கேள்விப் பேப்பரைப் போய் வாங்கிட்டு வாங்கோ...” என்று பிள்ளை சொல்லக் கூடும். பிள்ளைப் பருவத்தில் தானும் கூடவே கோயிலுக்கு வந்த பிள்ளைதான் இது. இப்போது பிள்ளையாரை “வெறும் கல்” என்கிறது. வெள்ளிக்கிழமை மாலை என்றால் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போவது என்றுகாலம் காலமாய்க் கட்டிக் காத்து வந்த விழுமியத்தை அப்பா கைவிட நேரலாம். ஆயினும் அந்த விடயத்தை ஒரு தனிப்பட்ட இழிவு படுத்தலாகக் கருத வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் வினாத்தாள் எடுத்து வரும் படியான

கோரிக்கை ஓரளவு நியாயமானது தான்.

இந்த வயதுப் பிள்ளைகள் பொருத்தமற்ற, உடல், உள நலனுக்குக் கேடுவிளைவிக்கக் கூடிய கோரிக்கைகளை முன் வைக்கும் போது பெற்றோர் “இல்லை” என்று கூறலாம். கூற வேண்டும். எது பொருத்தமான கோரிக்கை, எது பொருத்தமற்றது என்பது தொடர்பில் பெற்றோர் தெளிந்த அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாத போது தெரிந்தவர்களைக் கேட்கலாம்.

நண்பரின் பிறந்த தினக் கொண்டாட்டம் சொகுசு விடுதியில் இரவுவிருந்து மதுவும் பரிமாறுவார்கள். “மற்றவங்கள் தாராளமாக? குடிக்கேக்கை நானும் சாட்டுக் கொண்டாலும் ஒரு வாய் எடுக்க வேணும். இல்லாடி “மனேர்ஸ்” இல்லை. வர இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணியாகும்” என்று சொல்லும் புத்திரனை, “தாராளமாய் மகனே, சென்று வருக, வென்று வருக” என்று வாழ்த்தி அனுப்ப வேண்டியதில்லை.” அந்த விருந்துக்குப் போகத் தேவையில்லை. போனாலும் சந்தேகத்துக்கிடமான பானங்கள் தரேக்கை “வேண்டாம்” எண்டுதான் சொல்ல வேணும். அதோடை எங்கடை வீட்டு விதிமுறைக்கு ஏற்றபடி நீங்கள் பத்து மணிக்கு முதல் வீட்டை வர வேணும்” என்று மென்மையான குரலில் உறுதியாகக் கூற வேண்டும்.

மதுவுக்கு “ஓம்” என்றால், நாளைக்குச் சிகரெட் பாவணைக்கும் “ஓம்” சொல்ல நேரும். போதைப் பொருள் பாவணைக்கும் “ஓம்” சொல்ல நேரிடும். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு வரவும் “ஓம்” சொன்னால். இரவு இரண்டு மணிக்கு வரவும் பின்னர் அதிகாலை நாலு மணிக்கு வரலும், பிறகு இரவு வீட்டுக்கு வராமலே விடவும் “ஓம்” சொல்ல வேண்டும். பிள்ளையின் மொத்த அழிவின் அத்திவாரத்துக்குப் பிள்ளையார் சுழி போட்டு விட்டுப் பின்னர், “ஓம் கணபதியே நமஹா” சொல்லிப் பயன் வராது. குடும்பத்தின் விதிமுறைகள் அப்படியே பேணப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவது பெற்றோரின் பணி.

அப்படி உறுதியாகச் சொன்ன பின்னரும் பிள்ளை ஒரு நாள் மீறிவிட்டால் என்ன செய்வது? அப்போதும் கைவிட வேண்டாம். “வாழ்க்கை என்ற சத்திர சிகிச்சையைத் தாங்கிக் கொள்ள நாங்கள் பாவிக்கும் மயக்க மருந்து தான் மது” என்று உலகின் பிரபல நாடகாசிரியர் பேர்னாட் ஷோ (Bernard show) சொன்னதைக் கதையோடுகதையாகப் பிள்ளைக்குச் சொல்லலாம். அதைப்பற்றிப் பிள்ளை பேச்சைத் தொடங்கும் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில், “சுய அழிவைத் தரும் எந்த விடயமும் எங்களோடு மிக நெருக்கமாக இருப்பதே அதன்மோசமான பக்கம். எங்களை அடிமையாக்கி, அதன் மூலம் நோய்களையும் மரணத்தையும் கொண்டு வரும் பொருள்களோடு நாம் மிக நெருங்கி விடுகிறோம். அதனால், அதைவிட்டு நீங்குவதென்பது, நாம் உயிரோடு இருப்பதற்கு உதவிய சுயத்தின் ஒரு பகுதியைக் கொலை செய்வதற்கு ஒப்பானது போலத் தோன்றுகிறது” என்றும் கூறலாம்.

இப்படி எல்லாம் நடந்தாலும் கூடக் கட்டிளமைப் பருவத்தினரோடு விவாதிக்காமல் இருப்பதே நல்லது. விவாதங்கள் ஒரு போதும் வெற்றியில் முடிவதில்லை. விவாதத்தில் வென்றாலும் தோல்வி

தான். தோற்றாலும் தோல்விதான்.

அறிவும் உணர்வும் தொடர்ந்து விவாதம் செய்கின்றன.

“இது நல்லருசி”

“ஐயோ இதைச் சாப்பிட்டால் நீரிழிவுக்குக் கூடாது”

என்ன செய்வது? சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டு அமைதிகாப்பதே உகந்தது.

கட்டிளமைப் பருவத்தினரின் நடத்தைகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் பெற்றோரின் பொறுமையைச் சோதிக்கின்றன. பெற்றோர் தமது நல்லெண்ணை நடத்தை மீது வெறுப்படைகிறார்கள். இவையும் உண்மை தான். பெற்றோர் அந்த எல்லைகளை மீறா திருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வது பிள்ளைக்கு நல்லது என்பதையும் பிள்ளைக்கு இலேசாக உணர்த்தலாம்.

பதின்ம வயதுப் பிள்ளையின் நடத்தை எப்படித்தான் மாறினாலும் அவர்களிடம் காணப்படும் நல்ல பக்கங்களாய் பார்க்கப் பெற்றோர் மறந்து விடவோ, மறுத்து விடவோ கூடாது. பிறந்த தின விழாவுக்குப் போவது தொடர்பில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டது என்பதற்காகப் பிள்ளை வலய மட்ட விளையாட்டுப் போட்டியில் நூறுமீற்றர் ஓட்டத்தில் முதலிடம் பெற்றதைப் பாராட்டாமல் அதற்கு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்காமல் இருந்து விடக் கூடாது. உள்ளூர்ச் சனசமூக நிலைய நூலகத்திற்கான நூல் கொள்வனவில் உதவி செய்தமை சிறந்த செயற்பாடு என்று கூறாமல் ஒதுங்கிவிடக் கூடாது. நண்பருடன் இவர் பார்த்த விழிப்புணர்வு நாடகம் ஒன்று பற்றி இருவரும் தரமான கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டது. பெற்றோர் காதில் விழும்போது. “இதே வழியில் தொடருங்கள்” என்று ஊக்குவிக்காமல் விட்டு விடக் கூடாது.

கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளைகளுக்கான பெற்றோரியம் உலகம் முழுவதிலுமே அதிக சவால்கள் நிறைந்தது தான். சவால்களின் மாதிரிகளும் வீரியமும் செறிவும் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடலாம். சவால்கள் இல்லாத வாழ்வு இல்லை. இப்பருவத்திலே பிள்ளை களுக்குக் குறைந்த சுயகணிப்பும், குறைந்த வாழ்க்கைத் திருப்தியும் இருக்கலாம். அதனால் அவர்கள் அதிகளவு நேரம் மறை எண்ணங்களுக்குள் மூழ்கி இருக்கக் கூடும். இப் பருவத்தினர் தான் முதன் முதலாகப் பெற்றோரை விட்டு நீண்ட காலம் பிரிந்திருக்க வேண்டி ஏற்படக் கூடிய வயதினர். படிப்பதற்காகத் தொலைவில் உள்ள ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டி வரலாம். அப்போது சுயமாகத் தொழிற்படும் தேவைகள் திடீரென அதிகரிப்பது பெரும் நெருக்கீடாகலாம். ஒரு நாளும் உடுப்புத் துவைக்காத பிள்ளை அதைச் செய்யும் நிர்ப்பந்தம் வரலாம். தானே சமைத்து உண்ண வேண்டியும் ஏற்படலாம். இத்தகைய பின்னணிகளில் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைக்கும் இயல்பாகவே உள்ள சந்ததி இடைவெளி காரணமாக அபிப்பிராய வேறுபாடுகள் மிக அதிகமாகக் கூடும். கடையில் வாங்கிச் சாப்பிடப் போவதாகப் பிள்ளை சொல்ல, “சமைத்துச் சாப்பிடலாம். நான் அந்தக் காலத்திலை அப்படித்தா படிச்சனான்” என்று அப்பா சொல்ல, அம்மா யார் பக்கம் சாய்வது என்று தெரியாமல் அமைதி காக்க, மனதை நெருக்கும் மெளனங்கள் அதிகரிக்கும். இப்பருவப் பார்வைகள்

பெற்றோருடன் அதிகம் கதைக்காமல், குறைந்தளவு தொடர்பைப் பேண விரும்புவதற்கு இது போன்ற பல விடயங்கள் பின்னணியில் இருக்கும். இதயக் கதவு பூட்டிக்கொள்ளப்பார்க்கும்.

மூத்த சகோதரர் ஒருவர் வெளிநாட்டுக்குச் செல்லுதல், மூத்த சகோதரி ஒருவருக்குத் திருமணம் நடைபெறுதல், இளைய சகோதரியின் காதல் தொடர்பில் சிக்கல் நிலை தோன்றுதல் அல்லது இளைய சகோதரி பூப்படைந்த போது செய்யப்பட்ட அந்த செலவினால் ஏற்பட்ட கடனை அடைக்க முடியாதிருத்தல் போன்ற வீட்டின் ஏனைய நிகழ்வுகளும் கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளை ஒருவருக்கு அடுத்தடுத்து வரும் தொடர் நெருக்கீடுகளாகலாம். திருமணத்தினால் ஏற்பட்ட புதிய உறவுகளால் சகோதரர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமை இன்மை வலுப் பெறலாம். ஒழுக்கம், விழுமியம்சார் கருத்து நிலைகள் பொது விவாதத்திற்கு வந்து சலசலப்புகள் உருவாகலாம்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் பெற்றோரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாது பயமும் பதற்றமும் அடைவதற்கும் தமது கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கும் இது போன்ற விடயங்களும் பின்புலமாக இருத்தல் கூடும்.

பொதுவாகப் பெற்றோர் பிள்ளைகள் மீது அளவுக்கு அதிகமான எதிர்பார்ப்புகளை வைத்திருக்கா திருப்பதே நல்லது. எந்த வயதிலும் எக்காரணம் கொண்டும் பெற்றோர் தம் பிள்ளையை இன்னொரு பிள்ளையுடன் ஒப்பிடாதிருத்தல் மிக அவசியம். “அங்கை பார் அவன் சின்னப் பள்ளிக் கூடத்திலை படிச்சே 9A எடுத்திட்டான். உன்னைக் காசுக்குத்துப் பெரிய பள்ளிக் கூடம் எண்டு எல்லாவசதியும் செய்து என்ன கிழிச்சனீ? நீயெல்லாம் உயிரோடை இருந்து என்னதான் பிரயோசனம்?” என்று பெற்றோர் எரிச்சல் பட்டதால் தற்கொலைக்கு முயன்ற பிள்ளைகளும் உள்ளனர். கட்டிளமைப் பருவத்தினரின் சுயம் இலகுவில் உடையக் கூடியதாக இருக்கலாம். ஆகவே பெற்றோர் ஒவ்வொரு சொல்லையும் வெகு நிதானமாக யோசித்து வெளிவிட வேண்டும். கடும் சொற்கள், பொருத்தமற்ற விமர்சனங்களைத் தவிர்ப்பதே சிறந்தது.

கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளைபற்றிய முறைப் பாடுகளை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லாதிருப்பதும் அவசியமற்ற ஆலோசனைகளை வழங்காதிருப்பதும் கூடக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களே!

“வீட்டிலை படிக்கிறதே இல்லை!” என்று அம்மா ஆசிரியரிடம் சொல்லிவிட்டால், “கொம்மா சொல்றா, வீட்டிலை படிக்கிறேல்லையாம்” என்று ஆசிரியர் மறுநாளே கேட்க, ஓரிரு நாள் பொறுமை காக்கும் பிள்ளை பிறகு, “அம்மா நேரத்துக்குச் சாப்பாடு தாறேல்லை. இழுத்தடிப்பா... அது தான் ரியூசனுக்குப் பிந்திறது...” என்று சொல்ல, தேவையற்ற நச்சுவட்டம் ஒன்று நாராச வட்டமாய்ப் பெருக்கும் சாத்தியங்களே அதிகம்.

பெற்றோர் தாங்கள் சொன்ன வாக்கை மீறினால் அல்லது தவறு செய்ததாக உணர்ந்தால் பிள்ளையிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதில் தவறில்லை. “பெத்த பிள்ளைட்டை என்ன மன்னிப்பு வேண்டிக்கிடக்கு...” என்ற நிலைபாடு உகந்ததில்லை.

கட்டிளமைப் பருவப் பிள்ளைகளை நம்பினால்

அவர்கள் பெற்றோர் வியக்கும் வண்ணம் காரியமாற்றக் கூடும். அளவுக்கு மீறிய சுதந்திரத்திற்கும், அளவுக்கு மீறிய கட்டுப்பாட்டிற்கு மிடையில் ஒரு சமநிலையைப் பேணக் கூடிய திறன் பெற்றோர் பெறும் வரம்.

புதிய ஆத்தி சூடி ஒன்றைப் படிப்போமா பெற்றோர்களே!

அபிப்பிராயம் கூறல் ஆக்ஞையிலும் மேல்

ஆட்களுக்கு முன் குறை சொல்லேல்

இரைந்தொரு நாள் பேசேல்

ஈதல் நன்று என்றும் நன்றல்ல

உறுதியுடன் சொல், இறுதிவரை நில்.

ஊக்கம் கொடு, உதவ வராதே.

எண்ணித்துணி, துணிந்த பின் வருந்தாதே.

ஏன் இந்தப் பிழையென்று ஏசாதே ஒரு போதும்

ஐய, உன் நண்பர் போல் என்னையும் பார்

ஒப்பீடு வேண்டாம் ஒரு காலும்

ஓதாதே ஒரு நாளும் பொய் என் முன்னே.

ஓடைதம் தேடேல் என் பிணியாவுக்கும்

அஃது உன் பிழையெனில் ஏற்றுக் கொள்

(நிறைவு)

தேன் துளிகள்

என் நினைவில் வழியும்

தேன் துளிகள் இவை

என் மனவானின் இருள் நீங்க

மின்னலடித்த சிந்தனைகள்

கனவின் பொறிக்குள்

என்னை சிக்க வைத்த

தேடல்கள் சத்தியத்தை உணர்த்திய

தரிசனங்கள்

என்னைப் படம் போட்ட

அனுபவங்கள்

என்னை வளர்த்தெடுத்த

துன்பக்கேணி

இவை தான்

என் நினைவில் வழியும்

தேன் துளிகள்

இந்த...

இந்த தனிமை,

இனிமை,

இந்தக் கூட்டு,

களிப்பே

இந்த தவம்,

ஆனந்தம்.

இந்த காத்திருப்பு,

விடியலுக்கு

இந்த துன்பம்,

என் வளர்ச்சிக்கு

இந்த இன்பம்,

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க...

- வனஜா நடராசா

தடம்

என்னுடைய காற்தடங்கள்
எனது வழியெங்கும்
விரவிக் கிடக்கிறது.
அது மண் ஒழுங்கையிலும்,
ஊர்த் தார் வீதியிலும்,
சீமெந்துத் தரையினிலும்,
சேறு சகதிக் கரைகளிலும்,
இன்றுவரை
பரவிக் கிடக்கிறது.
காற்று புயல் மழைக்கு
கரைந்தழிந்து போயிடலாம் அது என்று
நீவிரெல்லாம்
கருதிடலாம்;
அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாகிப்
போய்விடும் என்று
சிலர் புறுபுறுத்திடலாம்.
ஒருவேளை உங்களது கண்களுக்கு
அவையெல்லாம்
தெரியாதும் இருந்திடலாம்.
அதன் மேல் நடந்தவரின்
தடங்கள் மறைத்திடலாம்.
எனினும் என் கால்பதிந்த
தடங்கள் என்றென்றும் என்னவடிப்
பாதைகளில்
தொடரும்;
உம் நினைவுப்
பாதைகளிலும் பதியும்.
காலத் தெருவில் கட்டாயம்
அவையொவொன்றும்
ஊன்றிப் படிந்திருக்கும்.
“உயிர்க்கதை உரைக்கின்ற
அவைகள்” என் பயணத்தின் அருமையைச்
சரிபிழையை
அவசியத்தை
வரலாற்றில் அவை செலுத்தும்
தாக்கத்தை
எவரெவர்க் குரைக்கணுமோ
அவரவர்க் குணர்த்திவைக்கும்!

நாயகன்

தீயவர்கள் சேர்ந்து நின்று தீமைசெய்யும் போதிலும்,
தேடியே துயர் விதைக்கத் திட்டந்தீட்டும் போதிலும்,
வாயினால் பழிப்புரைத்து மாயவைக்கும் போதிலும்,
வஞ்சகங்களால் தடைகள்
காலிலிட்ட போதிலும்,
நீ நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு நீதி நியாயம் கேட்கிறாய்.
நெஞ்சரம் குறைந்திடாது நேர்மையோடு ஆர்க்கிறாய்.
நாதியற்றவர்க்கு நின்று நன்மை செய்யப் பார்க்கிறாய்.
நாளை தீயர் ஓட...மண்ணின் நாயகனாய் மாறுவாய்.

நன்மை செய்ய எண்ணுவோர்க்கு நாளும் சூழும் வேதனை.
நற்பெயர்க்குத் தோன்றுமே களங்கம்

த.ஜெயசீலன் கவிதைகள்

நீளும் சோதனை.

அன்புவைக்கும் அண்ணல்கட்கு ஆரும் செய்திடார் துணை.
அறவழியில் செல்பவர்க்கு வைத்திடார் பிறர் பிணை.
நன்றி கெட்டு வாழ்பவர்கள் நாளும் செய்வர் சாதனை.
நஞ்சுவைக்க அஞ்சிடாதோர் சொல்கிறாட்கள் போதனை.
அன்று தொட்டு இன்றும் இந்த நிலமை...தீரலை வினை,
அஞ்சிடாது செல்லுன் பாதை
யார் தடுப்பதுந்தனை?

கனவு காண(எ)ல்

என்னென்ன கனாக்கள்
இனிமேல் பலித்திடுமோ?
என்னென்ன கனவுகள்
இனி நனவாய் மாறிடுமோ?
எந்தெந்தக் கனாக்கள்
இடையில் கலைந்திடுமோ?
எந்தெந்தக் கனவுகளை
இதயம் மறந்திடுமோ?
யாரறிவார்?
எனது கனவுகள் மட்டுமல்ல
ஊரவரின் உலகத் தவரின் கனவுகளும்
நாளையென்ன ஆகுமென
யாரெவரும் அறியமாட்டார்!
ஆனாலும்...எல்லோரும்
கனவுதினம் காண்கின்றார்!
காணுவதில் நாலோ ஐந்தோ
பலிக்குமென்ற
நம்பிக்கை மனதை நகரத்த
சலி(ளை)க்காமல்
ஏராளம் கனவுகளை
எல்லோரும் நிதம் காண்பார்!
கலைந்துவிடக் கூடாத கனாக்கள்
என்றென்றும்
கலைந்து விடாமல் காக்க
எவர் எண்ணுகிறார்?

“மகாராணி” – லதா கந்தையா கவிதை நூல் அறிமுகம்

“கவிதைக்குப் பொய் அழகு” என்ற கோட்பாடு எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் பொருந்துவன அல்ல. பொய்களும் வெறும் புனைவுகளும் விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் இந்த மண்ணுக்குப் பொருத்தமானதாக அமைவதில்லை. “இந்த மண்ணின் மீதுள்ள மதிப்பும்... சமூகத்தின் மேலுள்ள அக்கறையும்... மற்றும் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களும் தான் என்னைப் பேச வைக்கின்றன” என்று இந்த இளம் கவிதாயினி லதா கந்தையா தெரிந்தோ தெரியாமலோ வாக்குமூலம் தந்திருக்கின்றார். கவிதையில் கவர்ச்சி இருக்கின்றது. அதனைச் சுவைப்பதில் ஏதோ ஒருவித சுகமிருக்கின்றது. தவிர இலக்கிய நயமும் இணைந்தே இருக்கின்றது.

லதா கந்தையா 1992 முதல் அதாவது இவரது பன்னிரண்டாவது வயதுமுதல் எழுதிவருகிறார். “விடுதலைக்களல்”, “சுவாசம் மட்டுமே சுகலனாம்...” ஆகிய இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புக்களை ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளார். லதா கந்தையா, எனும் இயற் பெயரைக் கொண்டிருக்கும் இவர் வன்னிமகள் எஸ்.கே சஞ்சிகா மற்றும் தாரணி, துர்க்கா ஆகிய புனை பெயர் களிலும் எழுதி வந்துள்ளார். கவிதாயினி லதா கந்தையா வின் “மகாராணி” என்ற தொகுப்பு மிகவும் அற்புதமான தொரு படைப்பாகும். இது இவரது மூன்றாவது தொகுப்பாகும். இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் எல்லாமே சிந்திக்க வைக்கின்றன. மெய் சிலிர்க்க வைக்கின்றன. இரத்த அழுத்தத்தைக் குறைத்து இரத்த ஓட்டத்தை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. கூடவே இலக்கியச் சுவையையும் தந்து நிற்கின்றன. நான் அதிகம் பேசவில்லை... இனி இவரின் கவிதைகள் பேசுவதைக் கேட்போம்!

“வாழ்த்தியும் போற்றியும் வளமோடு வாழ
கரம்சேர்த்து உரந்தந்த பெருமனதுடைய
பேரன்புக்குரியவர்களுக்கும்,
எதிர்வினையாற்றி,
தூங்கிக்கிடந்த வலிமையை
விழித்தெழவைத்தோர்க்கும்”

எனச் சமர்ப்பணம் செய்து கொண்டு தனது எழுதுகோல் எனும் வில்லினை எடுத்து நாண் ஏற்றுக்கின்றார் தன் இலக்குகளை நோக்கி. இங்கே வீழப்போவது நீங்கள் மட்டுமல்ல நானும் தான். மகாராணியாக வாழ்தல் என்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல என்பதனை முதலிலேயே பதிவு செய்கின்றார்.

“தன்னையும் வளர்த்து
தன்சார்ந்த மனிதர்களையும் வளப்படுத்தி

காவலாயும் கண்ணியமாயும்
பொருளீட்டி பொருள்காத்து
போகுமிடமெங்கும் புகழ்நாட்டி
விமர்சனங்களையும்
கரிசனங்களையும் சமப்படுத்தி
நேர்மையும் நெஞ்சில் நிறைந்த
சமூகக்காதலோடும் வாழ்தல்
என்பது
விழித்தெழுந்த பெண்ணுக்கு
தடையுடைத்த பெரும் வரம்”.

உண்மையில் இவர் ஒரு தடையுடைத்த கவிதாயினி என்பதனை சொல்லாமல் சொல்லிச் செல்கின்றார்.

காதல் கவிதைகளுக்கு நான் தடைவிதிப்பவனல்ல. எதனையும் புதுமையாகச் சொல்லவேண்டும் என்பதில் குறியாய் இருப்பேன். கவிதாயினி காதலுக்கே ஒரு புது இலக்கணம் கற்பிக்கின்றார்.

“எண்ணம் ஆயிரம்
வண்ணக் கலவைகளா? அதில்
நுண்ணளவும் காதல்
நிறமில்லையா?
தேகம் மெழுகுச்சிலை
என்பதா?
காதல் அதிலோர் எரிதிரியா?

ஒரே ஒருதடவை சொல்
உன் நினைவுகளில்
நானில்லையா?
உறங்கும் கனவுகளில் கூட வருவதில்லையா?”
கலிங்கத்துப்பரணி கற்றதில்லை கேட்டதுண்டு.
இந்தக் கவிதாயினி பாடும் போர்ப்பரணி கேட்டால்
நிச்சயம் இந்தப்பூமி சிலிர்த்தெழும்! புல்லுக்கும் மீசை
முளைக்கும்!

“பட்டதுயர் பாடுகளால்
சோர்ந்துவிடாதெழுந்து
கொட்டும் முரசோடு பறை தட்டி
உயிர் மீட்டு
நிமிர்ந்தோம் நிமிர்ந்தோம் என
எட்டுத்திக்கும் கூவிடுமோர்
எழுகையினை வரைந்து
விடியல் பெறும் வெளிச்சத்தை
புதிய தலைமுறைக்குக்
கொடுப்போம்.

வீரம் அழுதலும் புலம்பலும்
அகம் ஒடுங்குதலும் அல்ல
வீழ்ந்தாலும் நிமிர்ந்து
கொள்ளும்
குறியீடென உணர்வோம்.

சிதறிப்போன
தசைப்பிண்டங்களை
தணல் எரிந்த வாழ்வுகளை
சிங்கம் சிதைத்த வடுக்களை
அகம் கொதிக்கும் நினைவுகளை
உரமாக்கி நிமிர்ந்தெழும் புதிய
வரலாற்றைப் போதிப்போம்.

போதையிலே மிதக்கும் பொல்லாப் பிரியர்களுக்கும் ஒரு
பாடல் கட்டுகிறார்.

“போதை தின்னும் பேதையர்க்கு
காலம் ஒரு பாடம் சொல்லும்
பாடம் உணர் காலம்வர
பாடை முன்பு காத்திருக்கும்.

உடல் ஒட்டும்
உண்டி சுருங்கும்
வீரமென நினைத்த கால்கள்
செயல் முற்றும் இழக்கும்
பாயோடும் படுக்கையோடும்
வாழ்நாட்கள் வீணாகும்
தேரேறியதாய்
நினைத்த போதை
தெருவினிலே விட்டிருக்கும்.

புகுந்த வீடு போகும் பெண்ணுக்கு சில போதனைகள்
தருகின்றார். இல்லற வாழ்க்கைப் படிக்கல்லில் கால்
வைக்கும் பெண்ணே இனிவரும் காலங்கள் அவ்வளவு
சுலமானதாக இருப்பதில்லை என எச்சரிக்கின்றார்.

“திருமணம் முடிந்த சில
மாதங்களின் பின்னே
நீ கருவுற்று விட்டாயா?
காண்பவர் எல்லாம் விசாரிப்பார்.
காலம் கடக்கக் கடக்க குழந்தை
இல்லாத உன்னைப்
பழித்தொரு பெயரும் வைப்பார்.
ஆகவே
இப்போதே பிறர் மனம் நோக
நச்சரிக்கும் குத்துக் கதைகளை
தவிர்த்துக்கொள். அதே பழி
திரும்பிக்குத்தும் போதுநீ
தாங்கமாட்டாய்”.

இவ்வாறாக ஒரு பெண்ணுக்குச் தூட்டப்படும் பட்டப்
பெயர்களை வரிசைப்படுத்துகின்றார். மலடி, வாழா
வெட்டி, விதவை இப்படி பல பெயர்களை உணர்த்திக்
காட்டுகிறார். அருமை!!

கொரோனாவுக்கு எதிராகவும் தனியே நின்று
கொடிபிடித்து தெருவில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றார்.

“நீ நினைப்பதற்கும், உன்னை
நினைப்பதற்கும்
இங்கு யாருமில்லை கொரோனா
உன்னுலகம் வேறு அதைநீ

கண்டுபிடித்து வெளியேறு
எங்கள் பூமியைநீ
ஆக்கிரமிக்காதே”

இவர் ஒரு பெண்பால் கவிஞர் என்பதனால் போலும்
அதிகம் பெண்கள் சார்பாகப் பேசுகின்றார். ஆனாலும்
உண்மைகளைச் சொல்லுகின்றார். விதவைக்
கோலத்தை பல்வேறு விதமாகப் பதிவு செய்கின்றார்.
பாராட்டுகின்றோம்.

“வெள்ளைநிறப்பூக்கள் எல்லாம்
தம்மை விதவை என
விண்ணப்பித்ததில்லை.
வெள்ளை தவிர்ந்த நிறப்பூக்கள் கூட
தம்மைச் சுமங்கலி எனச்
சொன்னதுமில்லை.

பெண்ணே! பேதைப்பெண்ணே!
யாரோ வகுத்த விதவை
வேதத்தை பூக்கள் மீதுநீ
திணித்து
அவற்றைப் புறக்கணித்துக்
கொள்வதேனோ?”

இதயத்துடிப்பு உள்ளவர்களும், ஈர நெஞ்சுடையவர்களும்,
மற்றும் கர்ப்பிணித் தாய்மார்களும், பிள்ளைகளைப்
பறிகொடுத்த பெற்றோர்களும் இந்தக் கவிதையைப்
படிக்காதீர்கள்.

“அம்மா என்னைத் தேடாதே,
கைதாக்கப்பட்டு கண்முன்னே
பலர் காண என்னை
அழைத்துச் சென்றதைநீ
அறிந்திருப்பாய்.
அடிமனதில் நீ தந்த
தாய்ப்பாலின் வாசனையுடன்
தான் நம்பிக்கை சுமந்து
போனேன்.

.....
ஆடு வளர்த்திடம்மா
மாடுகளுக்கு புல்லுப்போடு
கோழி வளர்த்திடம்மா
கிளிகளுக்கும் உணவிடம்மா.
நான் நேசித்த ஜீவன்களை
நீயும் நேசித்திடம்மா.
உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
என்னைத்தேடாதே”

அடுத்து, கல்லறையில் பொறிக்க வேண்டிய வாக்கி
யத்தை இங்கே ஒரு கவிதையில் பொறித்துக் காட்டுகிறார்.

“நான் இறந்துவிட்டால்
எனக்காக அழுது விடாதே!
இறுக்கமடைந்த உன்
வச்சுர நெஞ்சுக்குள்ளும்
ஈரமிருப்பதை வெளிக்காட்டாதே!”

விடுதலை வேண்டி விழிமுடித் தூங்கும் வீர மறவர்களைப்
பற்றிய ஒரு பதிவு இது. போற்றுகிறோம். திசைகள்
நோக்கிக் கரங்கள் கூப்புக்கிறோம்!

“அவர்கள் ஆயுதங்களோடு
விழித்திருந்தார்கள்.
நாம் நன்றாகத் தூங்கினோம்

அவர்கள் ஒருநேர உணவைக்கூட
அரைகுறையாக உண்டார்கள்
நாங்கள் ஒருநேர உணவையாயினும்
நன்றாகவே உண்டோம்.

அவர்கள் மழையில் நனைந்து
சருகுகளோடும் மரங்களோடும்
இணைந்திருந்தார்கள்
அழகை மறைத்தவராய்
வாழ்வைப் பொது நலனுக்காய்
உயில் எழுதினார்கள், உதிரம் சிந்தினார்கள்,
உயிரை விதைத்தார்கள்.

அவர்கள் நிரந்தரமாய்
உறங்கியபோது தான்
நாங்கள் விழித்துக்கொண்டோம்
திக்குத்திசை தெரியவில்லை”

சோகங்களில் எல்லாம் தலையாயது புத்திர சோகம்.
இதனைத் தாங்கக் கூடிய வல்லமையை இறைவன் எல்
லோருக்கும் தரவேண்டும். இங்கே இந்தக் கவிதாயினி
யும் தனது செல்வத்தையிழந்து தாங்காது துடிக்கின்றார்.

“புதைத்தவை எல்லாம் முளைக்குமென்றால் என்
புன்னகைச் செல்வனே வந்திட்டா.

பதுங்கி உயிர் பிழைத்த மகிழ்வில்
உயிர்ப்பறவை சிறகை விரித்ததுவோ?
குளிர்ந்து இதயத் துடிப்பு அடங்க
யாரை இறுதியாய் நினைத்தனையோ?

கழுத்தைத் தாண்டும் உணவுக்கவளங்கள்
உன்னை நினைத்தே நகருதடா
வலிகள் தோறும் விழிகள் உந்தன்
வதன வடிவைத் தேடுதடா”

வரிக்குவரி வாழ்க்கையின் மகத்துவங்களை அள்ளி
இறைத்த வள்ளுவனுக்குக் கூட இப்படி ஒரு எண்ணம்
தோன்றவேயில்லை.

நாம் வாழ்ந்த உலகுக்கும், எம்மோடு வாழ்ந்த
உறவுகளுக்கும் இப்படி நன்றி சொல்ல வேண்டுமென்ற
எண்ணம் சித்தர்களுக்குத்தானும் வந்ததில்லை.

“இந்த உலகை விட்டுப் போகும்
வாய்ப்பு எல்லோர்க்கும் உரியது தான்.
சிலவேளை சொல்ல மறந்தாலும்
இப்போதே சொல்லிவிடுகிறேன்.
என்மீது அன்பு காட்டிய
அனைவருக்கும் நன்றிகள்.

எதிரியாய் எனை நினைத்து
எரித்தவர்க்கும் நன்றிகள்.

.....
காரணமே இல்லாமல்
எனைக் கொன்ற
யாவரையும் ஒருகணம்
ஏன் உடல் எரியும் கோலத்தைப்
பார்க்க விடுங்கள்”

ஈழகாவியம் எழுதுவோம் என்று எத்தனையோ
சிற்றரசுகள், பேரரசுகள் வந்தார்கள். ஆனால் இந்த

ஈழமண் எவரையும் அனுமதிக்கவில்லை. இந்த
மண்ணின் வலியை, மண் சுமந்து நிற்கும் துயரத்தை,
அழுதரல்களை, எமது விடுதலையை, விடுதலை
உணர்வை இந்த மண்ணில் பிறந்த கவிஞன் ஒருவன்
ஒருநாள் எழுதுவான். இதற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கிறது
கவிதாயினி லதாவின் இந்தக் கவிதை

“முள்ளிவாய்க்கால் முடிவிடத்தில்
கொள்ளியிட வசதியில்லை
அள்ளியனைத்து உறவுகள் கூடி
கடைசி அஞ்சலி செலுத்த வழியில்லை
ஓப்பாரி பாடி உறவுகளுக்கு
இறுதிபாட வழியில்லை.
செத்தவரைப் புதைக்கக் கூட
சொந்த பந்தம் அயலில் இல்லை.

.....
வெட்ட வெளியில் செத்துச்
செத்துக் கிடந்தார் ஐயோ...!
இரத்தமும் தசைகளும்
அவியலிட்ட படையலாய்
கொட்டிச் சிதறி குவிந்து
கிடந்ததையோ...!
முழி பிதுங்க அகோரமாயும்
தலையிழந்து முண்டமாயும்
சதசதத்த தெருவெளியாய்
சிதறிக் கிடந்தது உடலங்கள்...

நிம்மதி இழந்து தவித்தோம்,
நிலமிழந்த மனிதரானோம்...”

லதா கந்தையா எனும் இளம் சிற்பி செதுக்கிய இந்தக்
கவிதைச் சிற்பங்கள் எம்மையும் எம்சுயத்தையும்
கொஞ்சம் அதிகமாகவே உரசிப்பார்கின்றன.

இந்தப் பூமிப்பந்தில் நாமும் மனிதர்கள்தான்
என்று சொல்வதற்குக் கூச்சப்படுகின்றோம்.

இங்கே ஒரு முத்திரைக் கவிதையை இனம்
காட்டுகின்றோம்:

“அம்மா என்னைத் தேடாதே,
கைதாக்கப்பட்டு கண்முன்னே
பலர் காண என்னை
அழைத்துச் சென்றதை நீ அறிந்திருப்பாய்.
அடிமனதில் நீ தந்த
தாய்ப்பாலின் வாசனையுடன்
தான் நம்பிக்கை சுமந்து போனேன்.

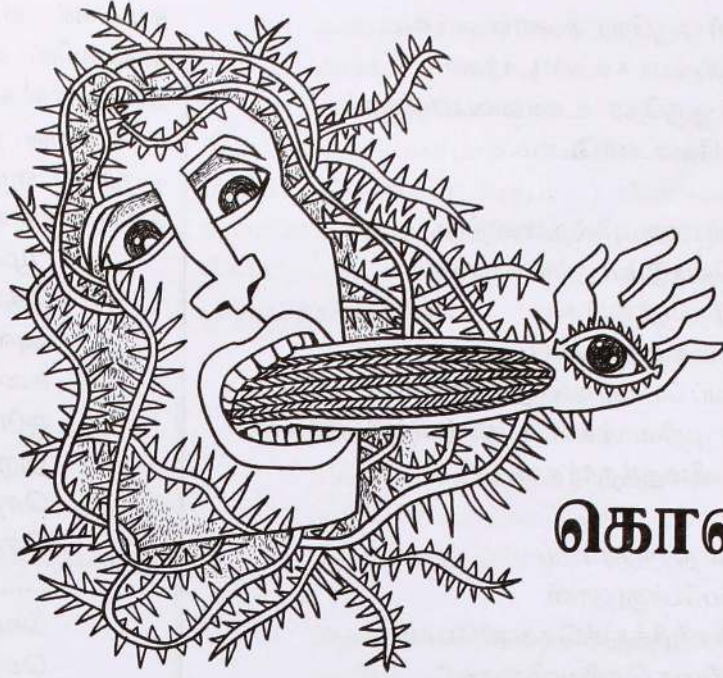
.....
ஆடு வளர்த்திடம்மா
மாடுகளுக்கு புல்லுப்போடு
கோழி வளர்த்திடம்மா
கிளிகளுக்கும் உணவிடம்மா.
நான் நேசித்த ஜீவன்களை
நீயும் நேசித்திடம்மா.
உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்
என்னைத் தேடாதே”
நாமிங்கே தொட்டுக் காட்டியவை மிகக் குறைவு.

இன்னும் ஆழமாகத் தோண்டினால் பல அதிசயங்கள்...
அற்புதங்கள்... புதையல்கள் ஏன் தங்கப் பாளங்கள் கூடக்
கிடைக்கும். இதுபோன்ற இன்னும் பல படைப்புக்களை
இவர் தரவேண்டுமென மனதார வாழ்த்தி நிற்கின்றோம்.

1

போர்க்களத்தில் துப்பாக்கி யிலிருந்து புறப்படும் முதலாவது தோட்டா, உண்மையின் மீது தான் பாயும். உண்மையின் மரணம் நிகழ்ந்த பிறகு தான் யுத்தத்தின் நகர்வு சாத்தியமாகும். உண்மையின் மீது காலத்தின் வெளிச்சம் ஒருநாள் விழுந்தே தீரும் என்பது அர்த்தமற்ற வெற்று நம்பிக்கை! ஆழ்துளைக் கிணற்றுள் வீழ்ந்த சின்னஞ்சிறு பூச்சியைப் போல எவரும் அறியாமலே உண்மையும் செத்து விடுகிறது. உண்மையின் மரணவாக்கு மூலத்தைப் பதிவு செய்வதில் வரலாறும் தோற்றுவிடுகிறது.

2009 ஜனவரி ஆரம்பத்தில் கிளிநொச்சி படையினர் வசமானது. தமிழினத்தின் மீதான பேரழிப்பின் முன்னுரை எழுதப்பட்டது. நரகத்தின் வாசனை மெல்ல மெல்ல நாசியிலே சுவறத் தொடங்கியது. பொன்னம்பலத்தார் கிளிநொச்சியில் செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்தவர். மன்னர்வம்ச மைய சினிமாவில்வருகின்றநாயகனைப்போன்ற கம்பீரமான தோற்றங் கொண்டவர். முறுக்கிய வெண்ணிற மீசையும் காற்றோடு உரசும் வெண்தாடியும், “நைன்ரி கலிபர்” தோட்டா போன்ற கண்களும் அவருக்குத் தனியழகைக் கொடுத்தன. சவர்க்கார விளம்பரங்களில் வருவது போன்ற, பளபளக்கும் உடைகளில் ஈரப்போடு காணப்படுவார். கிளிநொச்சி படையினரிடம் வீழ்ந்ததும் பொன்னம்பலத்தார் புதுக்குடியிருப்பிற்கு இடம்பெயர்ந்தார். இடப்பெயர்வு வாழ்க்கை பொன்னம்பலத்தாரின் தோற்றத்தைக் காவு கொள்ள எத்தனித்தது. ஆனாலும் பிறருக்கு உதவுகின்ற அவரது குணாதிசயத்தை மட்டும், ஊழி நிகர்த்த யுத்தத்தால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பொன்னம்பலத்தார் நண்பர்களைக் கூட்டுச் சேர்த்து இடம் பெயர்ந்த மக்களுக்குக் கஞ்சி காய்ச்சிக் கொடுத்தார். பசிக்களை அகன்றபின் மக்களிடம் வெளிவருகின்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சினைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பசிப்பினியின் அனுபவத்திலே தான் “தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லை எனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்” என மகாகவி உரக்கக் கூவினான். மரணந்தூரத்தும் போது, பசித்துயரும் இணைந்து கொண்டால் அவலத்தோடு தள்ளாடும் பாதங்கள் ஒரு கட்டத்தில் மரணத்திடம் மண்டியிடும். மரணமோ...

ஓயாத கொலைகள்

வேடிக்கை பார்க்கும். இத்தகைய இழி நிலையை தமிழினம் எதிர்கொண்டது.

கிளிநொச்சியைத் தொடர்ந்து கொடூர யுத்த மேகம் அடர்ந்து பரவியது. மாத்தாளன், வலைஞர் மடம் என்று நகர்ந்து இறுதியிலே முள்ளிவாய்க்காலில் நிலை கொண்டது. இரண்டரை சதுர கிலோ மீற்றரில் ஒன்றரை இலட்சம் மக்கள் முடங்கிப் போயினர். இறை அவதாரம் ஒன்று, மண்ணில் இறங்கி வந்து கை தூக்கி விடும் என்று மக்கள் இறுதிவரை நம்பினர். நம்பிக்கை பொய்த்தது. ஒவ்வொரு கதவாகச் சாத்தப்பட்ட போதுகூட, திட்டி வாசலொன்று திறந்து ஏதேனும் அற்புதம் நிகழும் எனக் காத்திருந்தனர். ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. ஒவ்வொருவரும் பெருவெளியில் பிணக்குப்பையென உருமாறினர்.

முள்ளி வாய்க்காலில் பொன்னம்பலத்தாரும், மனைவியும், மகனும் பதுங்கு குழிக்குள் உச்சக்கட்டப் பயத்தோடு அமர்ந்திருந்தனர். பெருவெளியூடாக எந்த வடிவத்திலும் மரணதேவன் நுழையலாம். பல்சூழல் எறிகணைகள் இடைவிடாது வீழ்ந்து வெடித்தன. துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் ஒவ்வொருவர் உடலையும் அங்குலம் அங்குலமாய்த் துளைத்தன. கனரக ஆயுதங்கள் ஒரு இனத்தின் மீது யுகவெறுப்பினை உமிழ்ந்தன. யுத்ததேவன் நெருப்புத் துண்டுகளைத் தூவி ஆசீர்வதித்தான். பல்சூழல் எறிகணைகள் வீழ்ந்து வெடித்த ஒவ்வொரு அதிர்விலும் பதுங்கு குழியோடு சேர்ந்து உடலும் மனதும் அதிர்ந்தது. அடைமழையெனப் பொழிந்த எறிகணை வீச்சு சிலநேரங்களில் தூறலாகவும் அமைந்தது.

பசியோடு இருந்த மகன் வியாக்கிரனைப் பார்க்கப் பார்க்க, பொன்னம்பலத்தாரின் மனைவிக்கு மனதுக்குள் வலித்தது. ஷெல்லடி சற்றே தணிந்த தருணத்தில், பொன்னம்பலத்தாரின் மனைவி தேநீர் தயாரிப்பதற்காகப் பதுங்கு குழியை விட்டு வெளியேறினார். மனைவி தயாரிக்கும் தேநீரை வாங்கி வருவதற்காகப் பொன்னம்பலத்தாரும் பின்சென்றார். பதுங்கு குழியின் வாயிலில் நின்றவாறே வியாக்கிரன், தாயார் தேநீர் தயாரிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மனைவி தயாரித்த தேநீரை பொன்னம்பலத்தார் அவசர அவசரமாக சின்னஞ்சிறு குவளை ஒன்றினுள் ஊற்றினார். பதுங்கு குழியை நோக்கி பாதத்தை எடுத்து வைத்தார். நாற்பது எறிகணை கொண்ட பல்சூழலைப் படையினன் ஒருவன் இயக்கினான். பொன்னம்பலத்தாரும் மனைவியும் தசைத்துண்டுகளாகச் சிதறினர். தேநீர்க் குவளை இரத்தத்தால் நிரம்பியது. வியாக்கிரன் பதுங்கு குழிக்குள் மயங்கிச் சரிந்தான்.

இனமுரண்பாடு கட்டியெழுப்பிய களமோது கையானது பெருவன்மத்தோடு நிறைவு பெற்றது. சமாதான முகமூடி தரித்த சர்வதேசம் வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்தது. கண்ணீரும் செந்நீரும் சீமும் வியர்வையும் ஒழுகி மண் மரணவாடை வீசியது. புகைமண்டலம் நிர்வாண உடல் புணர்ந்து சலித்தது. பெருங்குழிகளுக்குள் கைகள் கட்டப்பட்ட பிணங்கள் அழுகி நாற்ற மெடுத்தன. உயிரையும், மானத்தையும், உரிமைகளையும், உடைமைகளையும் தின்று தெவிட்டிய பின்னர், யுத்தம் இளைப்பாறியது. மனிதகுல வரலாற்றில் மீண்டும் ஒரு தடவை அதிகாரத்திமிர், உண்மையை உருத்தெரியாமல் அழித்து வாகை சூடியது. காலந்தின்ற நாள் ஒன்றை மீட்டெடுக்கும் வல்லமை யாரிடமும் இல்லை!

முற்றத்து வேப்பமரத்தடியில் தாழ்ந்திருந்த கிளை யொன்றைக் கீழே பதித்த தம்பர், வேப்பங்குச்சியொன்றினை முறித்துப் பல்லைத் துலக்கியவாறு கிணற்றடியை நோக்கிப் போனார். அவரைத் தவிர யாருமே, அந்தத் துலாவைப் பயன்படுத்தித் தண்ணீர் அள்ளுவதில்லை. பனை மரத்துலா நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகும் வீரியத்தோடு தான் காணப் பட்டது. பாரவூர்தியின் உக்கிப்போன சில்லுறை ஒன்று துலா வின் அடிப்பாகத்திலே தொங்கியது. ஆடுகளும் சற்று விரிசல்விடத் தொடங்கியிருந்தது. மேற்சுவர் வெடித்து உதிர்ந்து கிடந்தது. “மோட்டரை” போட்டால் தொட்டி நிறை கின்ற காலத்தில், துலாவில் நீரள்ளி முகங்கமுவும் தம்பர், அந்த ஊருக்குள்ளே அனைவர்க்கும் விசித்திரமானவர் தான்! கிராமத்தின் கடைசித் துலாவோடு வாழும் பெருமையும் தம்பருக்குத் தான் உரியது.

முற்றமெங்கும் வேப்பம் விதைகளும் மஞ்சள்நிற வேப்பம்பழக் கோதுகளும், இலைகளும் விழுந்து நிறைந் திருந்தன. கிளைகளில் காக்கைகளின் கரைதல் இடைவிடாது கேட்டது. வேப்பமரத்திலிருந்த காக்கைகளில் ஒன்று பறந்து சென்று, அடுப்பு நாச்சியாருக்கு வைத்திருந்த பலகாரத்தைக் கொத்திக் கொண்டு மறுபடியும் மரத்திலே போய்க் குந்தியது. இன்னும் ஒரு வாரத்தில் தம்பரின் மூத்த மகளுக்குக் கல் யாணம்! நேற்றுப் பின்னேரந்தான் பலகாரச்சூடு தொடங்கி யது. தம்பரின் மனைவி அடுப்புக்கற்களுக்குப் பொட்டு வைத்துக் கும்பிட்டு, எண்ணெய்த் தாச்சியைத் தூக்கி அடுப் பிலே வைத்தார். முதலில் சுட்ட பலகாரத்தின் ஒருபகுதியை அடுப்பு நெருப்புக்குள்ளே போட்டு வணங்கினார். பலகாரத் துண்டொன்றை அடுப்புக் கல்லின் ஓரத்திலே வைத்தார். நெருப்பைக் கடவுளாகக் கருதி, அடுப்பு நாச்சியாரைக் கும்பிட்டுப் பலகாரஞ்சுடத்தொடங்குதல் பாரம்பரிய வழக்கம். அப்படி கும்பிட்டு அடுப்புக்கல்லின் ஓரத்திலே வைத்த பலகாரத்தைத்தான், இப்போது காகம் தூக்கிச் சென்று சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

தம்பர் முகத்தைத் துண்டால் துடைத்தவாறே கோழிக்கரப்பிற்கு அருகே சென்றார். தாய்க்கோழியையும் குஞ்சுகளையும் நோட்டம் விட்டார். சற்றுத் தள்ளிக் கிடந்த மண்வெட்டியைத் தோளிலே தூக்கியவாறு, கிணற்றடியைத் தாண்டிச் சென்று வேலியோரத்தை அடைந்தார். சிறு சிறு மேடுகளாய்ப் பொருமிக் கிடந்தது நிலம். அங்காந்திருந்த வாய் வழியே கறையான்கள் சில உள்ளே போவதும் வெளியே வருவதும் இருந்தன. தம்பர் “புத்தாம்பழம்” சிதையாமல் வெட்டியெடுப்பதில் விண்ணர். பக்குவமாக மண்வெட்டியால் கறையான் புற்றின் மேற்பாகத்தை அகற்றினார். மனித மூளை போன்ற வடிவத்தோடு கறையானின் வாழிடங்கள் காணப்பட்டன. மூன்று புத்தாம்பழங் களைக் கவனமாக வெளியே எடுத்தார். மண்வெட்டியால் கறையான் புற்றைப் பழைய படியே நிரவி விட்டுக் கோழிக் கரப்பினை நோக்கிச் சென்றார். கரப்பினைத் திறந்து விட்டதும், தாய்க்கோழி புத்தாம்பழங்களை அலகால் கொத்தி உடைத்தது. “கீச் கீச்” என்று ஒலி எழுப்பிய குஞ்சுகள் துள்ளலோடு கறையான்களைக் கொத்தித்தின்றன. குஞ்சுகளுக்கு வசதியாக, சிதைந்த புத்தாம்பழத்தினை தாய்க் கோழியானது, இடை இடையே கிளறி விட்டது. உச்சி வானில் பொம்மர் போலப் பருந்தொன்று வட்டமிடுவதைக் கண்ட தம்பர் “அலேர்ட்” ஆனார். கோழியும் குஞ்சுகளும் புத்தாம்பழத்தை கொத்தியபடியே இருக்க, அவ்விடத் திலேயே வைத்துக் கரப்பால் முடினார்.

காலையில் பத்திரிகை பார்க்காவிட்டால், தம்பருக்கு அன்றைய நாளே விடிந்த மாதிரி இருக்காது. பேப்பர்க் கடையை நோக்கி அடுத்த பயணம் ஆரம்பமானது. இறுதிப் போருக்குப் பின்னரான நாள்களில் ஒரே விடயங்கள் தான் திரும்பத் திரும்பச் செய்திகளாய் வந்தாலும், அவருக்குக் காலையிலேயே பேப்பரைப் பார்த்துவிட வேண்டும். அரசியல் தீர்வு, காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர், சர்வதேச விசாரணை, காணி விடுவிப்பு, பௌத்தமயமாக்கல், போதைப் பொருள் கடத்தல் போன்ற செய்திகளே மீளமீளப் பிரசுரமாயின. கால வளையத் துள் அகப்பட்டதைப் போன்ற உணர்வினைத் தந்தன.

காலம் நேர்கோட்டுப்பண்பு கொண்டதல்ல. அ நேர் கோட்டுப்பண்பு கொண்டது. தனித்தியங்காமல் வெளியோடு சேர்ந்தே இயங்குகிறது. வெளிக்காலத்தின் வடிவக்கட்டமைப் பால் தான் காலவளையம் (Time loop) நிகழ்கிறது. வெளிக் காலம் வட்ட வடிவமாக வளைகின்ற புலத்தில் காலமும் வட்ட வடிவமாகச் சுற்றத் தொடங்கிவிடும். திரும்பத்திரும்ப ஒரே காலத்தினைச் சந்திப்பதால் மீள மீள அதே காட்சிகளையும் சம்பவங்களையும் காண நேரிடும். சஞ்சீவினி மந்திரத்தை அறியச் சென்ற கசனுக்கு நேர்ந்ததைப் போன்றே, ஈழத் தமிழருக்கும் நிகழ்வுகள் திரும்பத் திரும்பப் பவந்து சலிப்பூட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது.

அசுர குருவான சுக்ராச்சாரியாரிடம் கசன் கல்வி கற்கச் செல்கிறான். சஞ்சீவினி மந்திரத்தை அறிவதே அவனது பிரதான நோக்கம். சுக்ராச்சாரியார் கசனை ஆநிறை மேய்க்க அனுப்புகின்றார். தேவர் குலத்தைச் சேர்ந்த கசனின் வருகைக் கான முகாந்திரத்தை அறிந்த அசுரர்கள் கோபங் கொண்டு, கசனை வெட்டிக் கொன்று ஓநாய்க்கு இரையாக்குகின்றனர். கசனைச் சுக்ராச்சாரியாரின் மகளான தேவயானி ஒரு தலை யாக விரும்புகின்றாள். கசன் மீள வராததால் கேவிக்வேவி அழுகிறாள். மகளின் கண்ணீரைத்துடைக்க விரும்பிய சுக்ராச்சாரியார், சஞ்சீவினி மந்திரத்தை உச்சரித்து கசனை உயிர்ப்பிக்கின்றார். மறுநாள் கசன் ஆநிறை மேய்க்கச் சென்றான். அசுரர்களால் கொல்லப்பட்டு ஓநாய்க்கு இரையாகி, உயிர்ப்பிக்கப்பட்டான். அடுத்தநாளும் ஆநிறை மேய்ப்பு மரணம் - தேவயானி அழுகை உயிர்த்தெழல்! ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வாறே கழிகிறது. கசனின் வாழ்வு காலவளையத்துள் சிக்கியதால் ஒரே நிகழ்வுகளே மீள மீள நடந்தேறின. நிகழ்விலே மாற்றம் ஏற்பட்டால் தான் காலவளையத்திலிருந்து வெளியே வர முடியும். அசுரர்கள் கசனைக் கொன்று எரித்துச் சாம்பலாக்கி, சோமபானத்திலே கலந்து சுக்ராச்சாரியாரிடம் கொடுத்தனர். நிகழ்வு மாறியது. கசன் குருவின் வயிற்றினில் இருந்த படியே கஞ்சீவினி மந்திரத்தை கற்று, பின்னர் வெளியே வந்து குருவையும் உயிர்ப்பித்ததாகக் கதை நிறைவு பெறுகிறது.

ஒரே வகையான செய்திகளை மீள மீளப் படிக்கின்ற காலவளையத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமென்றால், ஈழத்தமிழர் வாழ்விலும் சடுதியான மாற்றமொன்று நிகழ வேண்டும். அந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தும் கடவுள் எந்தத் திசையிலே அவதரிக்கப் போகிறாரோ தெரியவில்லை?

பத்திரிகையை வாங்கிப் படித்த தம்பர் அதிர்ச்சி யடைந்தார். உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் செந்தமிழர் கொற்றக் கட்சி சார்பாக வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்ட மனோ கரன் அநாமிகன் படுகொலை செய்யப்பட்டிருப்பதைத் தலைப்புச் செய்தி உணர்த்தியது. அநாமிகனின் கையிலே கொலையாளி கத்தி முனையால் “பாரி” என்று எழுதி யிருந்தமையும் பிரசுரமாகியிருந்தது.

நிறம்மாறும் ஓணான்கள்

அந்த முடிவில் அவருக்கு உடன்பாடில்லை. முடிவைத் தீர மானித்தவர்களில் அவரும் ஒருவர் என்பது மனதைச் சுட்டெரித்தது. ஒத்துப் போவதென்பது போலிகளுக்குத் துணை போவதுதானோ?

அபொர்ஜினி என்று அழைக்கப்படும் ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளுக்கு அரசு நிறுவனங்கள், மற்றும் கல்விச்சாலைகளில் பல சலுகைகள் உண்டு. ஆனால் இந்த உதவிகள் உண்மையான ஆதிவாசிகளைச் சென்றடைவதில்லை என்ற கசப்பான உண்மை, பலருக்குத் தெரிவதில்லை. இதற்கான “சட்டப் புழைவாய்”களைப் புரிந்து கொள்ள, பரமலிங்கத்துக்கு அதிக காலம் செல்லவில்லை. சொந்த மண்ணில் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, இனக் கலவரம் என்ற பெயரால் உடமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, அகதியாக ஆஸ்திரேலியா வந்தவர் அவர். அந்த வேதனை இன்றும் அவரை வாட்டுவதால், ஆதிவாசிகளுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளை, அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகள் மத்தியிலே பல பேச்சு மொழிகள் உண்டு. இவர்கள் ஆதிகாலத்தில் தனித்தனி குழுக்களாக, தொடர்பின்றி வாழ்ந்ததினால் இது ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவர்களின் தோற்றத்தில் தமிழ்ப் பழங்குடி மக்களின் சாயல், மற்றும் சடங்கு சம்பிரதாயம் என்பன பெரிதும் ஒத்திருப்பதுடன், பேச்சு மொழிகளில் தமிழ் மொழியின் வேர்ச் சொற்களும் கலந்திருக்கின்றன என்பதைப் பரமலிங்கம் நாளடைவில் புரிந்துகொண்டார். இதனால், அகண்டு பரந்த ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்தின் ஒரு மூலையிலே, திராவிட தேசமொன்றைக் கற்பனை பண்ணி மகிழ்ந்த காலங்களும் உண்டு.

பரமலிங்கம் பணிபுரியும் கல்விச் சாலைக்கு முதல் முறையாக ஒரு ஆதிவாசி இளைஞன் படிக்க

வந்தான். சப்பை மூக்கும் இருண்ட உருவமுமாக அவன் தம்பித்துரை அண்ணரின் மகன் இராசதுரையை அச்சுஅசலாக ஒத்திருந்தான். அடுத்த ஆண்டு அதே சாயலில் இன்னும் சிலர் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் அனைவரும் கல்வி வசதிகளற்ற சூழலில், புதர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்தவர்கள் என, அழைத்து வந்த செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரி சொன்னார். இதனால் விரிவுரைகளுக்கு அப்பால், அறிவியல் பாடங்களில் அவர்களுக்கு உதவி தேவைப்பட்டது. இந்தப் பணிக்கு கல்விச்சாலை பரமலிங்கத்தை நியமித்தது என்பதிலும் பார்க்க, கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். இதற்கும் காரணம் உண்டு. கல்விச்சாலையில் அந்த வருடம் கொண்டாடப்பட்ட ஆஸ்திரேலிய தினக் கொண்டாட்டத்தில் ஆதிவாசிகளின் நடனம் இடம்பெற்றது. கன்னத்திலும் நெற்றி யிலும், உடம்பிலும் திருநீற்றால் குறிவைப்பது போன்று, வெள்ளை நிற மண்ணைக் குழைத்துப் பூசிக்கொண்டு, கையிலே யூக்கலிப்ரஸ் மரக் கிளைகளுடன் ஆதிவாசிகள் அரங்கிற்கு வந்தார்கள். டிட்ஜெரிஓ எனப்படும் நாதஸ் வரம் போன்ற, குழாய் வடிவ மரக் கருவி இசை எழுப்ப, தாளக் குச்சிகள் தாளம் போட்டன. வாத்திய இசையும் தாளமும் ஒன்றிணைந்த ஒரு உச்ச நிலையில், ஆட்டக் காரர்கள் பார்வையாளர்கள் மத்தியில் ஆடத் துவங்கினார்கள்.

பரமலிங்கம் சிறு வயதில் பாட்டுக் காவடியும் கரகமும் பழகி, ஊர்க்கோவில்களில் ஆடி அசத்தியவர். ஆதிவாசிகளின் தாளத்துக்கு கால்கள் துருதுருக்க, தன்னை மறந்து அவரும் ஆடத்துவங்கினார். இதைக் கண்ட வெள்ளையர்கள் அதையும் இதையும் முடிச்சுப் போட்டு கொமன்ற அடித்துச் சிரித்தார்கள். வேறு சிலர் பரமலிங்கத்தின் ஆட்டத்தை ரசித்தார்கள். இதிலிருந்து ஆசிவாசிகளுடனான அதீத நட்பு பரமலிங்கத்துக்கு ஆரம்பமாகியது.

அடுத்த சில ஆண்டுகளிலே, ஆதிவாசிகளெனத் தம்மை அடையாளப்படுத்திய கலப்பின வெள்ளை நிற மாணவர்கள் சிலரும் பரமலிங்கத்தின் விரிவுரைக்கு வந்தார்கள். சப்பை மூக்கு மட்டுமே இவர்களின் அபொர்ஜினி அடையாளம். தோற்றம் அச்சுஅலாக வெள்ளையர்களைப் போல இருந்தது. பரமலிங்கத்தைச் சந்திக்க வந்த ஆதிவாசிகளின் நலன்களைப் பேணும் இளைஞன் ஒருவன், இவர்கள் பற்றிய வர்த்தமானத்தைக் கதையோடு கதையாகச் சொன்னான்.

வெள்ளையர்களுக்கு காமம் தலைக்கேறும் போதெல்லாம் அதற்கு வடிகால் அமைக்க முடியாத வர்கள், ஆதிவாசி பெண்களுடன் பலவந்தமாக வல்லுறவு கொண்டதால் பிறந்தவர்களே இவ் வெள்ளைத் தோல் குழந்தைகள். கறுப்புநிற ஆதிவாசித் தாயுடன் இக் குழந்தைகள் வாழ்வதை, வெள்ளையர்கள் விரும்ப வில்லை. இதனால், கலப்பினக் குழந்தைகள், ஆதிவாசி பெற்றோரிடமிருந்து களவாடப்பட்டார்கள் அல்லது பலவந்தமாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள்.

பரமலிங்கத்திடம் இயல்பாகவே இருந்த விடுப்புப் பிடுங்கும் குணம் இங்கும் மெல்லத் தலை காட்டியது.

குழந்தைகளின் தாய் அபொர்ஜினியாகவும், தந்தை முன்பின்

தெரியாத வெள்ளையனாகவும் இருந்தது போல, தாய் வெள்ளைக்காரியாகவும் தந்தை அபொர்ஜினியாகவும் இருந்ததுண்டா? எனக்கேட்டார்.

பரமலிங்கத்தின் இந்தக் கேள்விக்கு அதிரச் சிரித்தான் இளைஞன். அவன் பசுமைக்கட்சியின் தீவிரமான அங்கத்தவன். கம்யூனிசக் கொள்கைகளை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கும் வெள்ளை இனத்தவன்.

குடியேறிய வெள்ளைக்காரிகள், தங்களை எஜமானிகளாகவும் புனிதமானவர்களாகவும் கருதினார்கள். கறுப்பு நிறம், அவர்களுக்கு அழுக்கின் அடையாளம். அவர்கள் எப்படி அபொர்ஜினி ஆணுடன் உடலுறவு கொண்டிருக்க முடியும்? அதுமட்டுமல்ல குடியேறியவர்களுள் அதிக எண்ணிக்கையில் ஆண்கள் இருந்ததினால், வெள்ளைக்காரிகள் உடலுறவுக்காக வெளியே போக வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை, என்றான்.

களவாடப்பட்ட கலப்பினக் குழந்தைகளுக்கு என்ன நடந்தது? எனத் தொடர்ந்தும் கொக்கி போட்டார் பரமலிங்கம்.

இவர்கள் தூர இடங்களிலுள்ள விடுதிகள், மற்றும் தேவாலயங்களில், பெற்ற தாயுடன் தொடர்பற்ற வகையில் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அங்கு இவர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டப்பட்டு, ஆங்கில கலாசாரத்தில் வாழப் பழக்கப்பட்டார்கள். கலப்பினக் குழந்தைகள் மேற்கத்திய சூழலில் வளர்ந்து கிறீஸ்தவர்கள் ஆனார்கள். இவர்களுள் எவருமே பின்னர் கறுப்பு நிற, அபொர்ஜினி சமூகத்தில் கலந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களை மணந்து ஆங்கிலேயர்களாகவே வாழத் துவங்கினார்கள். இவர்களுக்கு இருந்த அபொர்ஜினி அடையாளம் சப்பை மூக்கு மட்டுமே. நிறம், பேச்சுமொழி உட்பட மற்றவையெல்லாம் பெரும்பாலும் வெள்ளையர்களதே என்றவன் சற்று நிறுத்தி, மேலும் தொடர்ந்தான்.

இதில் சுவராஸ்யமான விஷயம் என்ன வென்றால், “களவாடப்பட்ட குழந்தைகள்” என அழைக்கப்பட்ட இவர்களின் சந்ததியினரே, பின்னர் வெள்ளையர்களின் அரசுக்கு தலையிடயாய் இருப்பார்களென, வெள்ளையர்கள் அப்போது நினைக்கவில்லை, எனப் புதிர் போட்டான்.

அதெப்படி...? பரமலிங்கம் உஷாரானார்.

சர்வதேச அழுத்தங்களைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத வெள்ளையர்களின் அரசு, ஆதிவாசிகளுக்குப் பல சலுகைகளை அள்ளித் தெளித்தார்கள். ஆனால் இன்றுவரை இந்தச் சலுகைகளை அநுபவிப்பது பெரும்பாலும் கலப்பின அபொர்ஜினி சந்ததியினரே.

இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது? புரியும்படி விளக்கமாகச் சொல்லு எனத் தூபம் போட்டார் பரமலிங்கம். இது சம்பந்தமாக கல்விச்சாலை மட்டத்திலே நடப்பனவற்றை, பரமலிங்கம் அறிவார். இருப்பினும் தூய வெள்ளை இன இளைஞன், இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறான்? என்பதை அறிய, இவ்வாறு கேட்டார்.

கலப்பின அபொர்ஜினி சந்ததியிலுள்ள பலருக்கு, முப்பாட்டி அல்லது கொள்ளுப்பாட்டி மாத்திரம் கறுப்புநிற, தூய அபொர்ஜினி பெண்ணாக இருப்பார். ஆனால் பாட்டியின் சந்ததியினர் வெள்ளையர்களை மணம் முடித்திருப்பார்கள்...!”

ஓ...! என ஆச்சரியப்பட்டார் பரமலிங்கம்.

இதிலுள்ள இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், இவர்கள் அனைவரும் தங்கள் இரத்தத்தில் இன்னமும் அபொர்ஜினி மரபணு இருப்ப

தாக உரிமை கோரி, அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளதே.

இதனால் இவர்களுக்கு என்ன லாபம்?

மேற்கத்திய கலாசாரத்தில் கல்வி கற்று, முற்று முழுதாக ஆங்கிலேயர்களாக வாழும் இவர்களுக்கு, மேலதிகமாக அபொர்ஜினி சலுகைகளும், கொடுப்பனவுகளும் கிடைக்குமல்லவா?

உஷாரான ஆக்கள்தான்! ஆஸ்திரேலிய அரசு இதை அங்கீகரித்ததா?

ஆம், போராடிப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களுள் சிறந்த சட்ட வல்லுனர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களே அபொர்ஜினி மக்களை பல சபைகளில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார்கள். அதனால் அங்கீகாரம் பெறுவது இலகுவாயிற்று. அது மட்டுமல்ல, இவர்களே அபொர்ஜினிகளின் உரிமைகளுக்காக உரத்துப் பேசி அரசியல் செய்தார்கள். இதில் பெரும்பாலும் இவர்களின் நன்மைகளே மேலேங்கி உள்ளன. ஆனால்...?

ஆனால் என்ன? இது மனித சுபாவம்தானே என கதையை வளர்த்தார் பரமலிங்கம்.

இது ஒறிஜினல் அபொர்ஜினிகளை, இன்று வரை பாதிக்கின்ற விஷயம். பூர்வகுடி மக்களுக்காக, அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் கல்விக்கான புலமைப் பரிசில்களையும், வேலை வாய்ப்பு முன்னுரிமைகளையும் பெரும்பாலும் தட்டிச் செல்வது இவர்களே. இது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமா?

இளைஞன் சொன்னது அனைத்தும் உண்மை என்பதை பரமலிங்கம் அவ்வப்போது அறிந்து கொண்டவர். இம்முறை கல்விச் சாலையில் கோரப்பட்ட பூர்வகுடி மக்களுக்கான கல்வி புலமைப் பரிசில்களுக்கு (Scholarship) ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் வந்திருந்தன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, அபொர்ஜினி என உரிமைகோரும் கலப்பினத்தவர்களதே. கற்பூரம் அணைத்துச் சத்தியம் செய்தாலும், அவர்கள் அபொர்ஜினி என்று நம்ப முடியாதவர்கள். ஆனாலும் தாங்கள் ஒரு தூய அபொர்ஜினித்தாயின் சந்ததி என்று சான்றிதழ் சமர்ப்பித்தார்கள்.

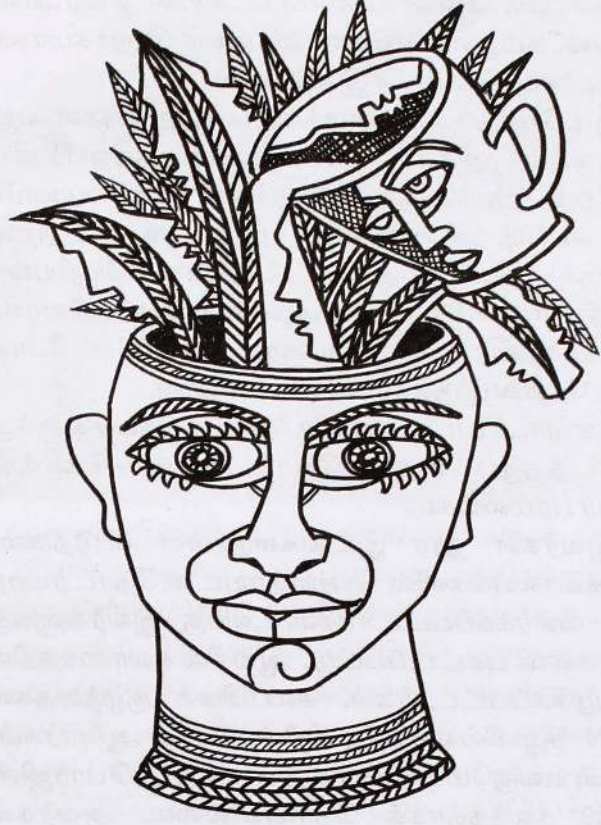
ஆங்கிலச் சூழலில், வசதியாக வாழ்ந்த கலப்பின அபொர்ஜினிகளின் கல்விச் சான்றிதழ்களுக்கு முன்னால், புதர்களுக்கு மத்தியிலிருந்து வந்த “கறுப்பு” அபொர்ஜினி மாணாக்கர்களின் விண்ணப்பங்கள் அடிபட்டுப் போயின.

கல்விச் சாலையில், பூர்வகுடி மக்களான அபொர்ஜினி களின் புலமைப் பரிசில்களைத் தீர்மானிக்கும் நிர்வாக சபையில், இம்முறை பரமலிங்கமும் ஒருவர். நிர்வாக சபை தீர்மானித்த முடிவில், அவருக்கு சிறிதும் உடன்பாடில்லை. இருந்தாலும் கொடுக்கப்பட்ட சான்றிதழ்கள் மற்றும் ஆவணங்களின் படி மற்றவர்களுடன் அவர் ஒத்துப்போக வேண்டியதாயிற்று. இதனால் புலமைப் பரிசில் கொடுப்பனவுகள், மற்றும் சலுகைகள் அனைத்தும், விதிகளின் பிரகாரம் கலப்பின அபொர்ஜினிகளுக்கே கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்கள். இதுவே பரமலிங்கத்தின் மனவேதனைக்கும் தூக்க மின்மைக்கும் காரணமாயிற்று.

தாங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டுள்ளோம் என, உலக நாடுகளில் உரிமைகோரிக் கூப்பாடு போடுபவர்கள் அனைவரும் அதைவைத்து ஆதாயம் அடைந்தவர்களே, என்பார் சிட்னியில் வாழ்ந்து மறைந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் எஸ்போ. இது ஆஸ்திரேலிய கலப்பின ஆதிவாசிகளுக்கும் எப்படி பொருந்துகிறது என பரமலிங்கம் நினைத்துப்பார்த்தார்.

நீ வெற்றி பெறுவாய்...

ஓசை கேட்ட திசையெல்லாம்
விசை செலுத்தாதே
புத்தியினைக் கூர்மையாக்கி
துளைபோட்டு ஆராய்ந்து பார்
போராடு முனைந்து நீயும்
விரைந்தேறு
உயரம் எவ்வளவோ
உறுதியோடு செல்
மண்ணில் புதையு முன்
எல்லோர் மனதிலும்
பதிய வேண்டும் நினைவிற்கொள்
கால்வீசி வீரநடை போடு
கோழையாகி
கோட்டுக்குள்
நின்றுவிடாதே...

நீபட்ட துயரமும்
நீதொட்ட உயரமும்
பிறர் உள்ளத்தையும்
தொடவேண்டும்..
ஆசைப்பட்டு அதையே
பசை போட்டு
ஒட்டிவிடாதே
விதைபோட்டுநீயும்சென்றிட
விரைவில் ஓடு...

ஓசைகேட்ட திசை யெல்லாம்
விசை செலுத்தாதே..

சோதனைக்குள் புதைக்கப்பட்ட சாதனைபோல்
சாதனைக்குள்ளும் பலவேதனை
புதைந்து கிடக்கும்
பாதை போட்டுத்தர யாருமில்லை
போதை ஏற்றிவிட பலர் இங்கு.....
காதைக்கொண்டு நீ
நல்லதைக்கேள்
வாதை வாங்கி வதங்கிக் கிடக்காதே.
காலைவீசி நீ
வீரநடை போடு

தோல்விகள்
வெற்றிப் பாதையிலே
சுற்றித்திரியும் வேங்கைகள்
வேங்கைகளை வெற்றிகொள்.

வாழ்க்கை என்பது
கடல் அதில்
மூழ்கி
முத்தும் எடுக்கலாம்
முடிந்தும் விடலாம்
முத்தெடுக்க முயன்றிடு...
எதைச் செய்தாலும். தோல்வியா
துவண்டு விழுந்து விடாதே

ஏன் என்று
காரணம் தேடு.

ஏறிச்சென்றிடு வெற்றிப்பாதையில்
உன்னிடம் திறமை இல்லை என்று கழித்தல் கணக்குப்போடாதே...
விதையில் எழும்
விருட்சமாய் எழு....
வறுமை முட்களா
பொறுமையோடு
எடுத்துப்போடு
ஏளன மொழிகளா
ஏறிமிதித்து
வீறுநடைபோடு..
போட்டி பொறாமைகளா
போட்டிபோட்டு
வெற்றி கொள்...
சொந்தங்கள் போகலாம்
பந்தங்கள் சேரலாம்
நண்பர்கள் வரலாம்
நட்பினைத் தரலாம்
எதுவுமிங்கு நிரந்தரமில்லை
நம்பி விடாதே..
ஏமாற்றங்கள், ஏளனங்கள், எதிர்ப்புகள்,
அவமானங்கள்
கடந்து போகட்டும்
உன்னைக் கடந்துபோகட்டும்...
நீ நட
தோற்கமாட்டாய்!...

-ஹாரொவ்வொத்தான.அ. இ.

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

மதி கலர்ஸ்

PRINTERS & WEDDING CARDS

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

உங்கள் எண்ணங்களின் உண்ணங்களாய்!...

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல் சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

One
Miss Call
070 222 2259

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிறின்படிங் தேவைகளையும் உடனுக்குடன் தரமாகவும், நேரித்தியாகவும் பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்...

தீர்மான

அழைப்பீடுகள்

காட்சியறை

ஓவ்வெட் ப்ரின்டிங், ஸ்க்ரீன் ப்ரின்டிங், டிஜிட்டல் ப்ரின்டிங், கலர் ப்ரின்டிங், க்ரஃபிக் டிசைன், கைப் செற்றிங், வைண்டிங்

MATHI
COLOURS

இச் சூழலில் அவ்வாறு கவையகம் வெளிப்பீட்டு உரிமையாளர் கவாசிசி சி. கவாயனி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org